

การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน
โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

ปริญญานิพนธ์
ของ
อัจฉรา นาคทรัพย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

สิงหาคม 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

141.904462

019810

53

การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน
โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

๐

13 พ.ย. 2546

บทคัดย่อ
ของ
อัจฉรา นาคทรัพย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

สิงหาคม 2546

๒ ๘๗๘๘

อัจฉรา นาคทรัพย์. (2546). การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ.ปริญญาโท กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม : ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู , รองศาสตราจารย์

วิราพร พงศ์อาจารย์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านเป็นคำ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80 เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านระหว่างก่อนและหลังการสอนอ่านเป็นคำ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวม 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้คือ ชุดการสอนอ่านเป็นคำ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบของ วิลคอกซัน(The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. การสอนอ่านเป็นคำ มีค่าประสิทธิภาพ 94.44 / 92.45 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำ อยู่ในระดับดี
3. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำ หลังการสอนอ่านเป็นคำ สูงกว่า ก่อนการสอนอ่านเป็นคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A STUDY ON READING ABILITY OF THE LEARNING DISABLED CHILDREN
BY USING SIGHT WORD APPROACH PACKAGE

AN ABSTRACT
BY
ACHARA NARKSUB

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
August 2003

Achara Narksub. (2003). *A Study on Reading Ability of the Learning Disabled Children by Using Sight Word Approach*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Prof.Dr.Padoong Arayawinyoo ,Assoc. Prof. Wiraporn Phongajarn.

The purpose of this study was three fold : to investigate the efficiency of sight word approach package , to investigate and compare the reading ability of learning disabled children before and after using Sight Word Approach Package.

The subjects were 8 learning disabled children in Prathom Suksa II at Banhuaykrai,School,Sukhothai, in the second semester of the 2002 academic year. The study continued for 40 sessions. Each session took 20 minutes, 5 times a week.

The Reading Ability Test, constructed by the researcher, was used in the analysis. The pretest and posttest scores were analyzed using Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test.

The findings of this study were as follows :

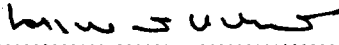
1. The efficiency of Sight Word Approach Package was established at 94.44 / 92.45
2. The reading ability of the learning disabled children by using Sight Word Approach Package was at good level.
3. The comparison of the pretest and posttest scores yielded significant difference at .05 level. The posttest scores increased.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

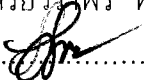
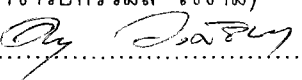
การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน
โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

ของ
นางสาวอัจฉรา นาคทรัพย์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 30 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดนยา วงศ์ระชะชัย)

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู รองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์ ศาสตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดือนใจ เกียวชี อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลือตลอดจนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่ง สำเร็จลุล่วงไปด้วย ดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ. โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดนยา วงศ์ธนะชัย อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม อาจารย์ดำรงศักดิ์ ช่างพินิจ ผู้ซึ่งให้ความกรุณาและช่วยเหลือในการตรวจแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สกล - อาจารย์สุคนธ์ เกิดผล อาจารย์สมศรี สมบูรณ์ ที่เป็นกำลังใจ ให้คำแนะนำปรึกษาด้านการเรียนและการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและคณะครู ผู้ปกครองโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ ที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณผู้ช่วยผู้อำนวยการสมคิด บุญบูรณ์ อาจารย์จิรพงษ์ ช่างเพชร นางสาวบำรุง นาคทรัพย์ ที่ให้คำแนะนำ ปรึกษา และเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ สำเร็จลงได้

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ที่ให้กำลังใจ กำลังทรัพย์ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ ทุก ๆ ท่าน ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ แก่ ผู้วิจัย ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

อัจฉรา นาคทรัพย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้.....	7
ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้.....	7
สาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้.....	8
ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้.....	10
ประเภทของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้.....	14
การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้.....	17
ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	27
ความหมายของการอ่าน.....	27
ความสำคัญของการอ่าน.....	28
จุดมุ่งหมายของการอ่าน.....	29
วิธีการสอนอ่านทั่วไป.....	30
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านเป็นคำ.....	35
การสอนอ่านเป็นคำ.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	41

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า..... 42
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	42
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	44
แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง.....	47
วิธีดำเนินการทดลอง.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 53
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ..... 58
ความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	58
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	60
การดำเนินการทดลอง.....	60
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	61
อภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะ.....	62
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	69
ภาคผนวก ก.....	70
ภาคผนวก ข.....	72
ภาคผนวก ค.....	76
ภาคผนวก ง.....	86
ภาคผนวก จ.....	131

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก (ต่อ)	
ภาคผนวก ฉ	134
ประวัติย่อผู้วิจัย	171

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	48
2 ตารางแสดง ระยะเวลาการทดลอง	49
3 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการสอนอ่านเป็นคำ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80	54
4 คะแนนความสามารถอ่านคำของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน.....	55
5 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับวิธีการสอนอ่านเป็นคำ.....	56
6 คะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา ของแบบทดสอบ	72

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 1	76
2 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 2	77
3 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 3	78
4 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 4	79
5 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 5	80
6 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 6.....	81
7 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 7	82
8 ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้คนที่ 8.....	83
9 แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ	96

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์เราเกิดมา ก็ต้องเรียนรู้วิธีการที่จะทำให้ตนเองอยู่รอดตามสัญชาตญาณของสัตว์โลก ต้องเรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคม จากประสบการณ์และการเลียนแบบ ที่จะก้าวเข้าสู่การเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อสร้างแบบแผนแห่งชีวิตให้สอดคล้องกับวิถีของสังคม (มัลลีย์ พูนสวัสดิ์. 2542 : 10-11) มีการปรับตัวและพัฒนาตนเองให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันทั้งการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี ข้อมูลการติดต่อสื่อสาร ที่ทันสมัย ของยุคโลกาภิวัตน์หรือโลกยุคไร้พรมแดน ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีที่แผ่กระจายไปทุกแห่งอย่างรวดเร็วและไม่มีขอบเขตจำกัดนี้ ทำให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม (กรมวิชาการ. 2542 : 17-18)

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้หลายๆประเทศ ซึ่งก็รวมทั้งประเทศไทยที่ต่างหันมาสนใจและให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรในชาติให้เป็นคนที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน และการพัฒนาคนก็ต้องเริ่มที่การศึกษาจึงได้มีกระแสการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงเกิดกระแสการปฏิรูปการศึกษาขึ้น โดยกำหนดไว้อย่างชัดเจน ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งให้ความสำคัญต่อการศึกษาของชาติ เป็นอย่างมากมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาหลายมาตรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา 81 ได้ระบุว่า รัฐต้องจัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา แห่งชาติปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม และต่อมาในปีพุทธศักราช 2542 ก็ถือได้ว่าเป็นปีแห่งการปฏิรูปการศึกษาของไทย เพราะได้มีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เป็นแม่บทเปิดทางให้มีการปฏิรูปการศึกษาอย่างเป็นระบบและกระบวนการที่เหมาะสมกับยุคสมัย และมีกฎหมายรองรับ (ธรรมนูญ วิสัยกร. 2542 : 8 - 9) มีแนวคิดและหลักการต่างๆที่เอื้อให้คนทุกคน ได้มีสิทธิและโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในทางการศึกษาซึ่งก็รวมถึงผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสที่จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันกับคนปกติ เพราะเขาเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคมดังข้อความในมาตรา 10 บุคคลมีสิทธิได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี โดยรัฐไม่เก็บค่าใช้จ่าย บุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกายสติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ บุคคลซึ่งไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสหรือบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ มีสิทธิได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปหรือในรูปแบบที่เหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของตนเอง ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 12 -13)

ดังนั้นการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงควรจัดให้เหมาะสมกับสภาพความบกพร่อง และ ตามความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล เพื่อให้เขาได้เรียนรู้ตามศักยภาพของตนเอง ให้สามารถช่วยเหลือตนเองเพื่อที่จะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังพระราชดำรัสของ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ว่า การศึกษาคือการพัฒนาคนพัฒนาชาติ ให้คนมีความรู้ที่จะสามารถสร้างตนให้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้น สร้างชาติให้อยู่อย่างมีความสุขและรุ่งเรืองได้จะต้องพัฒนาคนให้มีความรู้ สิ่งที่น่าจะมีประการแรกคือ เรียนรู้ให้อ่านออกเขียนได้ (รัตนพินิจ นิเทศการศึกษา. 2542 : 86 ; อ้างอิงจากปาฐกถาในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ.) เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญ ที่ใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ (สุนันทามัน เศรษฐวิทย์. 2539 : 5) ความสำเร็จในชีวิตการเรียนการศึกษาและการประกอบอาชีพหลายอย่างขึ้นอยู่กับ การอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญในชีวิตคนเราแทบทุกอาชีพทุกระดับชั้นไม่อาจหลีกเลี่ยงการอ่านได้เลยโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน นักศึกษาที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่กับการอ่าน (เถกิงกิจ แก้วเสน่ห์. 2535 :1)

ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ส่วนมากจะสอนอ่านมากกว่าทักษะอื่น จนถึงการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น การอ่านก็ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ด้านอื่นๆ ต่อไป (Vaughn, Sharon and Bos, Candace S. 1991 : 92) และเด็กอีกเป็นจำนวนมากในโรงเรียนที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งในจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (LD) จะมีมากที่สุด โดยที่ การอ่านเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ทั้งนี้เพราะมีงานวิจัยจำนวนมากระบุว่า กว่าครึ่งหนึ่งของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะมีปัญหาในการอ่าน (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 69) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะต้องใช้วิธีการสอนที่เหมาะสม ที่จะช่วยให้เด็กสามารถอ่านได้และเข้าใจข้อความที่อ่านได้เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นที่เรียน สามารถนำการอ่านไปใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ และพัฒนาทักษะต่างๆของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ส่วนหนึ่งจะมีปัญหาในด้านการจำทั้งการจำในสิ่งที่ได้ยินและจำจากสิ่งที่มองเห็น ดังนั้นเด็กจึงมีปัญหามาด้านการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสะกดคำ วาเลตต์ (Valett) ได้จัดลำดับพัฒนาการของเด็กเป็นขั้นต่างๆ ที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ในด้านพัฒนาการทางภาษาสิ่งที่เด็กควรจะมีคือ ความสามารถในการจำคำศัพท์ ได้รู้ความหมายของคำ สามารถเปล่งเสียงได้ ทั้งพยัญชนะต้น ตัวสะกด และพยัญชนะควบกล้ำ สามารถจำแนกเสียงพูดได้ อ่านหนังสือได้และเข้าใจสิ่งที่อ่าน ซึ่งการที่เด็กจะอ่านหนังสือได้หรือไม่จำเป็นต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นที่จำเป็น 3 ประการคือ การจำคำ การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 122-133 ; อ้างอิงมาจาก Valett) ในด้านการรับรู้คำ ถ้าเด็กไม่รับรู้คำ หรือจำคำที่เคยพบมาแล้วไม่ได้จะมีปัญหาในการอ่านมาก ทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่านความสามารถในการรับรู้คำและมีประมวลคำที่เรียนรู้มาจากประสบการณ์ตรง จะช่วยแก้ปัญหาในการอ่านได้มากขึ้น (อุทัย ภิรมย์ริน. 2535 : 25).

วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาในด้านการอ่านนั้นมีหลายวิธีด้วยกัน แตกต่างกันไป ตามลักษณะความบกพร่องและระดับความสามารถในการอ่านของเด็กแต่ละชั้น วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการอ่านที่อ่านหนังสือไม่ออก มีปัญหาในการสะกดคำอ่าน จึงน่าจะเรียนรู้การอ่านได้ดีโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ซึ่งเป็นการสอนให้เด็กอ่านเป็นคำๆ ให้เด็กอ่านก่อนที่เด็กจะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้วจึงสอนให้เด็กรู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง ครูอาจใช้บัตรคำในการสอนให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ ครูอาจทำโดยการบันทึกเสียงลงบนเทปก็ได้ แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟัง และให้เด็กอ่านตามบัตรคำ การสอนวิธีนี้ จะทำให้เด็กอ่านคำโดยใช้สายตา (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 72) และการสอนอ่านเป็นคำ ก็เป็นวิธีที่จะทำให้เด็กจำคำได้เพิ่มขึ้น หลังจากใช้ระยะเวลาเรียนไปเพียงเล็กน้อย ซึ่งสามารถนำมาเป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจความหมายต่อไป (Bender. 1993 : 187)

จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ครูผู้สอน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงควรได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่าน ซึ่งมีความสำคัญในชีวิตประจำวันอันเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ของเด็ก โดยผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหา ลักษณะของปัญหาในการอ่านของเด็ก และวิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาและลักษณะความบกพร่องของเด็ก ผู้วิจัยจึงสนใจ การสอนอ่านเป็นคำ เพื่อช่วยให้เด็กมีความสามารถในการอ่านคำ ได้เรียนรู้คำศัพท์ อันเป็นพื้นฐานของการอ่านในระดับสูงต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านเป็นคำตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ด้านการอ่าน หลังจากสอนด้วยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านก่อนและหลังการสอนอ่านเป็นคำ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้เป็นการช่วยให้ครูผู้สอนเด็กปกติ และเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับ ประถมศึกษา ผู้ปกครองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการเลือกใช้วิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมกับเด็ก เพื่อแก้ไขปัญหในการอ่านและเป็นพื้นฐานในการสอนอ่านในระดับสูงต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นเด็กนักเรียนในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ อำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 8 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอนอ่านเป็นคำ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

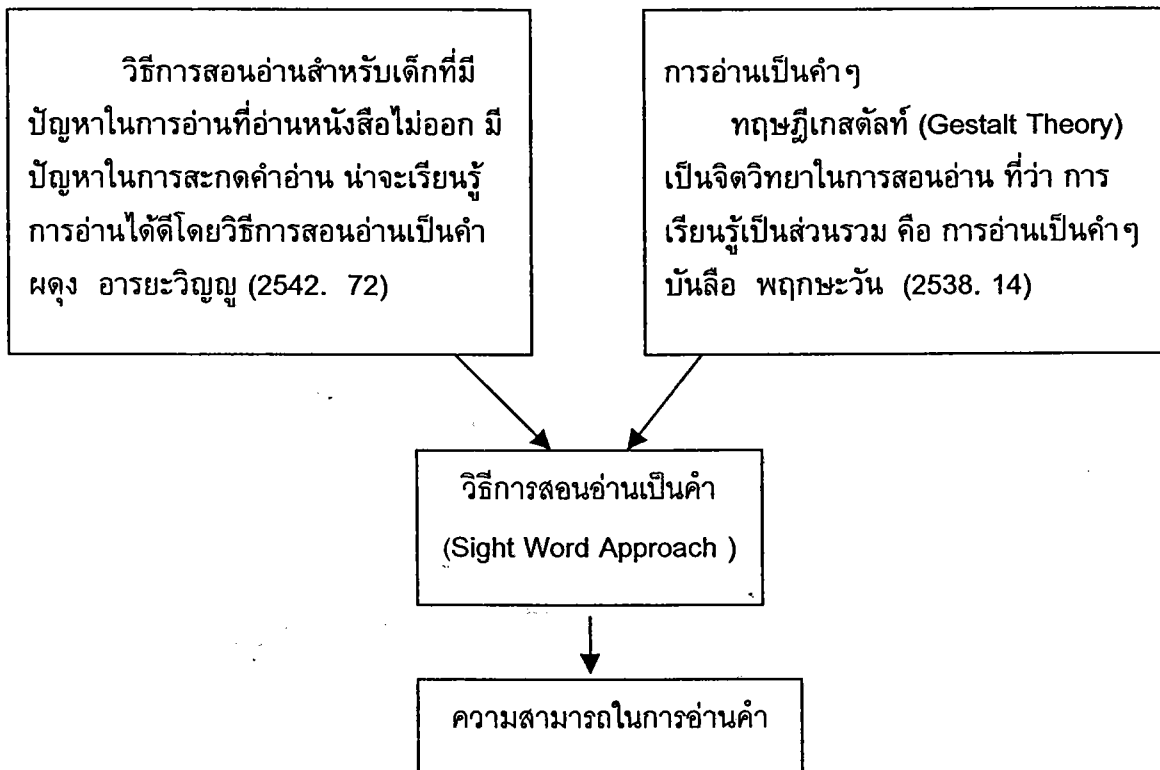
1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน หมายถึง เด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน อ่านหนังสือไม่ออก อ่านไม่ได้ มีปัญหาในการสะกดคำอ่าน

2. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ทักษะในการอ่านออกเสียงและเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์จากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง ซึ่งวัดโดยการใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. วิธีการสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) หมายถึง การสอนอ่านเป็นคำๆโดยเด็กสามารถอ่านคำที่เห็นได้ทันทีจากการจำคำโดยไม่ต้องจำแนกคำหรือสะกดคำอ่าน วิธีการสอนอ่านเป็นคำมีวิธีการสอนคือ เลือกคำที่จะสอนอ่านโดยนำคำพื้นฐานในหนังสือเรียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 และเป็นคำที่ใช้บ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน มาสร้างเป็นหมวดหมู่คำ และนำคำมาสอนในแต่ละครั้งจำนวน 3-5 คำ ต่อครั้ง ตามขั้นตอนและวิธีการสอนที่กำหนด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดและทฤษฎีในการวิจัยสามารถ จัดทำเป็นกรอบการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ ดังนี้

1. ชุดการสอนอ่านเป็นคำมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80
2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านคำหลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านเป็นคำอยู่ในระดับดี
3. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านคำหลังการสอนอ่านเป็นคำ สูงกว่า ก่อนการสอนอ่านเป็นคำ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเรียบเรียงตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.2 สาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้
 - 1.3 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.4 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.5 การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.6 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน
 - 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
 - 2.4 วิธีการสอนอ่านทั่วไป
 - 2.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านเป็นคำ
 - 2.6 การสอนอ่านเป็นคำ
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เรโนลด์ และ เบริช (Reynoeds and Birch, 1977 อ้างอิงใน ผดุง อารยะวิญญู. 2541 : 115) กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึงเด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยาความบกพร่องนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของเด็กทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เด็กมีปัญหาด้านการฟัง การคิดการพูดคุยกับผู้อื่น การอ่าน การสะกดคำ หรือการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ รวมไปถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการรับรู้ การได้รับบาดเจ็บทางสมอง ดิสเล็กเซีย และอะเฟเซีย แต่ไม่รวมไปถึงเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่องทางสายตาทางการได้ยิน และทางการเคลื่อนไหว ปัญญาอ่อน ความบกพร่องทางอารมณ์ และความเสียเปรียบทางสภาพแวดล้อม

เบญจพร ปัญญา ยง (2543 : 4) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หรือ ความบกพร่องด้านการเรียนรู้ (Learning Disabilities, LD) เป็นความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ ที่แสดงออกมาในรูปของปัญหาการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับเชาวน์ปัญญา

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543 : 3) กล่าวถึงกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่อง (Individuals with Disabilities Education Act-IDEA) ซึ่งเป็นกฎหมายสาธารณะที่เรียกว่า Public Law 101 - 476 ของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเดิมคือกฎหมาย Public Law 94 - 142 ได้ให้คำจำกัดความของความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี (Learning Disabilities - LD) ไว้ว่า ความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยาขั้นพื้นฐานอย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่านั้น ที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจภาษา หรือเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ซึ่งอาจแสดงออกมาทางความสามารถที่ไม่สมบูรณ์ในการฟัง การคิด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ นอกจากนี้คำจำกัดความยังได้ระบุต่อไปด้วยว่า ความบกพร่องในการเรียนรู้นั้นยังครอบคลุมสภาพต่างๆเช่น ความบกพร่องในการรับรู้ ภาวะที่สมองถูกกระทบกระเทือนเพียงเล็กน้อย ภาวะความบกพร่องในการอ่าน และความบกพร่องในการเข้าใจ

ศรียา นิยมธรรม (2537 : 3) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้(Learning Disabled Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของขบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาด้านการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคำนวณ ตลอดจนการรับรู้อันเป็นผลจากความผิดปกติทางสมอง แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

อันเนื่องมาจากการมองไม่เห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติเนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 9) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษา ทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์ สภาพจิตเวชและสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางกระบวนการทางจิตวิทยา ซึ่งทำให้เด็กมีปัญหาในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ มีความผิดปกติทางสมองซึ่งส่งผลกระทบต่อารรับรู้ของเด็ก ซึ่งปัญหาดังกล่าวไม่ได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางด้านร่างกาย การมองเห็น การได้ยิน ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา อารมณ์และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเด็ก

1.2 สาเหตุของความบกพร่องในการเรียนรู้

เบญจพร ปัญญา (2543 : 13) กล่าวว่า ความบกพร่องในการเรียนรู้ อาจจะมีสาเหตุมาจากสมองทำงานผิดปกติ โดยมีรายงานการวิจัยสนับสนุนดังนี้

1. พยาธิสภาพของสมอง การศึกษาเด็กที่มีบาดแผลทางสมอง เช่น คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอด ฯลฯ แต่มีสติปัญญาปกติ พบว่ามีปัญหาการอ่านร่วมด้วย
2. ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย โดยปกติสมองซีกซ้ายจะควบคุมการแสดงออกทางด้านภาษา และสมองซีกซ้ายจะมีขนาดโตกว่าซีกขวา แต่เด็ก LD สมองซีกซ้ายและซีกขวามีขนาดเท่ากัน และมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่สมองซีกซ้ายด้วย
3. ความผิดปกติของคลื่นสมอง เด็ก LD จะมีคลื่นอัลฟาที่สมองซีกซ้ายมากกว่าเด็กปกติ
4. กรรมพันธุ์ เด็กที่มีปัญหาการอ่าน บางรายมีความผิดปกติของโครโมโซมคู่ที่ 15 และสมาชิกของครอบครัวเคยเป็น LD โดยที่พ่อแม่มักเล่าว่าเมื่อตอนเด็ก ๆ ตนเคยมีลักษณะคล้ายกัน
5. พัฒนาการล่าช้า เดิมเชื่อว่าเด็ก LD มีผลจากพัฒนาการล่าช้า แต่ปัจจุบันไม่เชื่อเช่นนั้นเพราะเมื่อโตขึ้นเด็กไม่ได้หายจากโรคนี

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 7 – 8) กล่าวว่าไว้ว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนเนื่องจากเด็กไม่สามารถเรียนได้ดีเท่ากับเด็กปกติทั่วไป การค้นหาความบกพร่องของเด็กส่วนมากเป็นหน้าที่ของบุคลากรทางสาธารณสุข บุคลากรทางการศึกษา

อาจจำเป็นต้องรับรู้ไว้ เพื่อจะได้หาทางจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับปัญหาของเด็กต่อไป สาเหตุของความบกพร่องนี้อาจจำแนกได้ ดังนี้

1. การได้รับบาดเจ็บทางสมอง

บุคลากรทางการแพทย์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในหลายประเทศมีความเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเหล่านี้ ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีนั้น เนื่องมาจากการได้รับบาดเจ็บทางสมอง (brain damage) อาจจะเป็นการได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด ระหว่างคลอด หรือหลังคลอดก็ได้ การบาดเจ็บนี้ทำให้ระบบประสาทส่วนกลาง ไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ อย่างไรก็ตามการได้รับบาดเจ็บอาจไม่รุนแรงนัก (minimal brain dysfunction) สมองและระบบประสาทส่วนกลางยังทำงานได้ดีเป็นส่วนมาก มีบางส่วนเท่านั้นที่บกพร่องไปบ้าง ทำให้เด็กมีปัญหาในการรับรู้ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของเด็ก แต่ปัญหานี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับทั้งหมด เพราะเด็กบางรายอาจเป็นกรณียกเว้นได้

2. กรรมพันธุ์

งานวิจัยเป็นจำนวนมากระบุตรงกันว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้บางอย่างสามารถถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเป็นรายกรณีพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคน อาจมีพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกัน มีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน หรืออาจมีพ่อแม่ พี่น้อง หรือญาติใกล้ชิดมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการอ่าน การเขียน และการเข้าใจ

มีรายงานการวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ว่า เด็กฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (identical twin) เมื่อพบว่าฝาแฝด คนหนึ่งมีปัญหาในการอ่าน ฝาแฝดอีกคนหนึ่งมักมีปัญหาในการอ่านด้วย แต่ปัญหานี้ไม่พบบ่อยนักสำหรับฝาแฝดที่มาจากไข่คนละใบ (fraternal twins) จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าปัญหาในการเรียนรู้อาจสืบทอดทางกรรมพันธุ์ได้

3. สิ่งแวดล้อม

สาเหตุทางสภาพแวดล้อมในที่นี้ หมายถึง สาเหตุอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การได้รับบาดเจ็บทางสมอง และกรรมพันธุ์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กภายหลังการคลอด เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง เช่น การที่เด็กมีพัฒนาการทางร่างกายล่าช้า ด้วยสาเหตุบางประการ การที่ร่างกายได้รับสารบางประการอันเนื่องจากสภาพมลพิษในสิ่งแวดล้อม การขาดสารอาหารในวัยทารกและในวัยเด็ก การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพของครู ตลอดจนการขาดโอกาสในการศึกษา เป็นต้น แม้ว่าองค์ประกอบทางสภาพแวดล้อมเหล่านี้จะไม่ใช่อุบัติเหตุที่ก่อให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง แต่องค์ประกอบเหล่านี้อาจทำให้สภาพการเรียนรู้ของเด็กมีความบกพร่องมากขึ้น

จากสาเหตุดังกล่าวสรุปได้ว่า ความบกพร่องในการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากการได้รับบาดเจ็บทางสมองก่อนคลอด ระหว่างคลอด และหลังคลอด ซึ่งจะเกิดความผิดปกติกับสมอง

ซีกซ้ายที่ควบคุมการแสดงออกทางด้านภาษากรรมพันธุ์ และสภาพแวดล้อมที่ทำให้สภาพความบกพร่องมีความรุนแรงเพิ่มขึ้น

1.3 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 3-4) กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ อาจมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความบกพร่องทางการพูด
2. มีความบกพร่องทางการสื่อสาร
3. มีปัญหาในการเรียนวิชาทักษะ
4. มีปัญหาในการสร้างแนวความคิดรวบยอด
5. การทดสอบผลการเรียนให้ผลไม่แน่นอน
6. มีความบกพร่องทางการรับรู้
7. มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว
8. มีอารมณ์ไม่คงที่ บางครั้งระเบิดอารมณ์ใส่ผู้อื่น ความผิดหวังเล็กน้อยอาจทำให้เสียอารมณ์อย่างรุนแรงได้
9. โยกตัว หรือผงกศีรษะบ่อยๆ
10. ลักษณะการนอนไม่คงที่ บางครั้งหลับบางครั้งไม่หลับ ไม่เป็นเวลาแน่นอน
11. มีพัฒนาการทางร่างกายไม่คงที่
12. มีพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา
13. เสียสมาธิง่าย
14. แสดงพฤติกรรมแปลกๆ
15. มีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน

เลอร์เนอร์ (Lerner : 1997; internet) ได้กล่าวถึงลักษณะของความบกพร่องในการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. มีสมาธิสั้น
2. มีความผิดปกติในด้านการเคลื่อนไหว
3. มีปัญหาในกระบวนการรับรู้ และการให้ข้อมูล
4. มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย หรือการรู้จักคิด
5. มีความยุ่งยากในการแสดงออกทางด้านภาษา
6. มีความยุ่งยากในการอ่าน(อ่านไม่ได้)
7. มีความยุ่งยากในการเขียน (เขียนไม่ได้)

8. มีความยุ่งยากในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

9. มีพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสม

เบญจพร ปัญญา ยง (2543 : 5 - 9) แบ่งลักษณะความบกพร่องทางการเรียนรู้ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ความบกพร่องด้านการเขียนและสะกดคำ เด็กจะแสดงลักษณะต่างๆ ออกมาคือ

1.1 การเขียนพยัญชนะ เด็กจะลากเส้นวน ๆ ไม่รู้ว่าจะมีวนหัวเข้าในหรือออกนอก ขีดวน ๆ ซ้ำ ๆ

1.2 เรียงลำดับอักษรผิด เช่น สถิติ เป็น สติติ

1.3 เขียนพยัญชนะหรือตัวเลขสลับกัน เช่น ม-น , ภ-ถ , ด-ค , b-d ,p-q , 6-9

1.4 เขียนพยัญชนะ ก-ฮ ไม่ได้ แต่บอกให้เขียนเป็นตัว ๆ ได้

1.5 เขียนพยัญชนะกลับกัน คล้ายมองจากกระจกเงา

1.6 เขียนคำตามตัวสะกด เช่น บอริกัน (บริการ)

1.7 สะกดผิด โดยเฉพาะคำพ้องเสียง คำสะกดแม่เดียวกัน ตัวการ์นต์ เช่น อันดล่าย (อันตราย) บดบาด (บทธาบท) ด้วยทาน (ตรวจทาน) แพด (แพทย์) เป็นต้น

1.8 เขียนหนังสือ ลอกใจทย์จากกระดานช้าเพราะกลัวสะกดผิด

1.9 เขียนไม่ตรงบรรทัด เขียนต่ำหรือเหนือเส้น ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน ไม่เว้นขอบไม่เว้นช่องไฟ

1.10 จับดินสอหรือจับปากกาแน่นมาก

1.11 ลบบ่อย ๆ เขียนทับคำเดิมหลายครั้ง เขียนหนังสือตัวโต

2. ความบกพร่องด้านการอ่าน มีลักษณะที่แสดงออกคือ

2.1 อ่านช้า มีความยากลำบากในการอ่าน เช่น อ่านคำต่อคำ, จะต้องสะกดคำ จึงจะอ่านได้

2.2 อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน

2.3 ไม่ระมัดระวังในการอ่าน จะเดาคำจากอักษรตัวแรก บาท เป็น บทที่ , เมื่อนั้น เป็น บัดนั้น

2.4 อ่านข้าม อ่านเพิ่มคำ อ่านผิดประโยคหรือผิดตำแหน่ง

2.5 อ่านโดยไม่เน้นคำ หรือเน้นข้อความบางตอน

2.6 จำคำศัพท์ได้จำกัด พยายามอธิบายความหมายของคำที่อ่านไม่ได้

2.7 ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้

2.8 เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้

2.9 จับใจความสำคัญหรือเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านไม่ได้

2.10 ไม่รู้จักเดาคำจากคำหรือประโยคที่อยู่หน้าหรือหลังคำหรือย่อหน้านั้น ๆ

3. ความบกพร่องด้านการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เด็กจะมีลักษณะ ดังนี้

3.1 ไม่เข้าใจค่าของตัวเลข (Concept of number) ได้แก่ หลักหน่วย สิบ ร้อย พัน

หมื่น

3.2 นับเลขไปข้างหน้าหรือนับเลขย้อนหลังไม่ได้

3.3 คำนวณ $+$ $-$ \times \div ด้วยการนับนิ้ว

3.4 จำสูตรคูณไม่ได้

3.5 เขียนเลขกลับกัน เช่น 13 เป็น 31

3.6 เลขลบ อาจทำผิดโดยเอาตัวเลขจำนวนน้อยลบออกจากจำนวนมาก เช่น

$25 - 7 = 22$ เด็กจะเอา 5 ลบออกจาก 7 แทน เพราะดูว่า 5 เป็นเลขจำนวนน้อยแทนที่จะดูว่า 5 เป็นตัวแทนของ 15

3.7 ยุ่งยากกับการตีโจทย์ปัญหา หรือการอ่านตัวเลขหลายตัว

3.8 บางคนอาจใช้วิธีท่องจำและเขียนคำตอบได้ แต่เมื่อให้แก้ไขโจทย์ที่ใช้ในชีวิต

ประจำวันกลับทำไม่ได้ เช่น ไม่สามารถแลก / ทอน สตางค์ได้

3.9 ไม่สามารถทำตามขั้นตอนการคูณ / หาค่าได้ โดยเฉพาะตัวเลขหลายหลัก

3.10 การคำนวณเลขทำจากซ้ายไปขวา แทนที่จะทำจากขวาไปซ้าย

3.11 ไม่เข้าใจเรื่องเวลาสอนเรื่องเวลาได้ยาก

4. ปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ที่อาจพบร่วมด้วย

เด็กที่มีปัญหาการอ่าน การเขียน การสะกดคำและการคำนวณ มักรู้สึกหงุดหงิด และรู้สึกด้อยที่ตนเองทำได้ไม่ทัดเทียมเพื่อน ๆ ดังนั้นอาจแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

4.1 หลีกเลียงการอ่าน การเขียน

4.2 ทำสมุดการบ้านหายบ่อย ๆ

4.3 บางคนอาจต่อต้านแบบดื้อเงียบ ไม่ทำตามที่คุณสั่ง หรือปฏิเสธโดยตรง ทำให้

ดูเป็นเด็กเกียจคร้าน

4.4 ไม่มีสมาธิในการเรียน ทำงานช้า ทำงานไม่เสร็จในชั้นเรียน

4.5 ทำงานสะเพร่า

4.6 ความจำไม่ดี เรียนได้หน้าลืมหลัง

4.7 ออกอ้อนแบบเด็ก ๆ โดยเฉพาะกรณีที่มีน้องเล็ก

4.8 กลัวครูดุ กลัวเพื่อนล้อว่า อ่านหนังสือช้า

4.9 กล่าวโทษว่าครูสอนไม่ดี เพื่อนแกล้ง

4.10 รู้สึกเบื่อหน่าย ท้อแท้

4.11 รู้สึกว่าตนเองไม่เก่ง “รู้สึกด้อย” และไม่มั่นใจในตนเอง มักตอบคำถามว่า

“ทำไม่ได้” “ไม่รู้” “ไม่ทราบ”

- 4.12 ทำตัวเป็นตัวตลกในห้องเรียนเพื่อกลบเกลื่อน
- 4.13 อารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ หงุดหงิดง่าย ไม่อดทน
- 4.14 ก้าวร้าวกับเพื่อน พี่น้อง ครู พ่อแม่ (ที่จู้จี้จั่วไช)
- 4.15 ไม่ลึกซึ้งในความหมายของคำและความรู้สึกที่ผู้เขียนสื่อถึงผู้อ่าน
- 4.16 ไม่รู้สึกซาในคำพูดตลก “โจ๊ก”

ศรียา นิยมธรรม (2541 : 40) ได้จัดกลุ่มลักษณะรวมๆ ของปัญหาทางการเรียนรู้ได้ 4 ด้านใหญ่ๆ ดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัยหรือการรู้คิด (Cognitive) เช่น การคิดและการแก้ปัญหา
2. ด้านภาษา (Language) ได้แก่ การพูด การฟัง การเขียน การอ่าน
3. ด้านกลไกการเคลื่อนไหว (Motor) เช่น การประสานงานกันของอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย
4. ด้านสังคม (Social) เช่น ความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543 : 38 – 39) กล่าวว่า ลักษณะที่มักจะพบในเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีดังต่อไปนี้ ความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นภาวะที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก กล่าวคือเด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพทางสติปัญญาของเขา เด็กเหล่านี้มักจะมี ความบกพร่องในการเคลื่อนไหว ปัญหาทางด้านทักษะทางสังคมและปัญหาทางจิตใจร่วมด้วย ซึ่งส่งผลให้ศักยภาพลดลง ขาดความมั่นใจในตนเองและเกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมักจะพบลักษณะความบกพร่อง ดังต่อไปนี้

1. การจัดระบบ (organization) ได้แก่ การจัดระบบเวลาของตนเอง การรู้เวลา วัฏจักรที่รู้ปี การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ การจัดระบบความคิด การมีความสามารถที่จะหาของ ของตัวเองได้ครบ การดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ การตัดสินใจ การจัดลำดับความสำคัญ ก่อนหลัง การเรียงลำดับเหตุการณ์

2. การประสานงานหรือประสานความสัมพันธ์ของร่างกาย ได้แก่ การจับต้องและใช้สิ่งของที่มีขนาดเล็ก การเรียนรู้ทักษะการช่วยเหลือตนเอง การตัด การวาด การคัดลายมือ การปีนป่าย การวิ่งและความสามารถในการเล่นกีฬาต่าง ๆ

3. ภาษาพูดและภาษาเขียน ได้แก่ การออกเสียงคำต่าง ๆ การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ การทำตามคำสั่ง การเข้าใจสิ่งที่ขอจากผู้อื่น การเชื่อมโยงความสัมพันธ์เรื่องราวต่าง ๆ การแยกแยะระหว่างเสียงต่าง ๆ การตอบสนองต่อคำถาม การเข้าใจความคิด ความคิดรวบยอดหลักการต่าง ๆ การเข้าใจในสิ่งที่อ่านหรือการอ่านจับใจความ การสะกดคำ การเล่าเรื่องหรือการเขียนเรียงความ

4. สมาธิและความสนใจ จากกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องของประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ได้รวมความบกพร่องทางด้านสมาธิเข้าอยู่ในความบกพร่องในการเรียนรู้ แต่เนื่องจากเป็นภาวะความบกพร่องที่พบร่วมกันได้บ่อย จึงบรรยายลักษณะอาการใน

ที่นี้ คือ ไม่สามารถจะทำงานจนสำเร็จ ลงมือทำก่อนที่จะคิดให้รอบคอบ เป็นคนที่ไม่สามารถจะทำงานเป็นระบบระเบียบได้ มีความวุ่นวายในการจัดระบบ มีปัญหาในการรอคอย อดทนรอไม่ได้ กระสับกระส่าย เหม่อลอย วอกแวก เสียสมาธิง่าย

5. ความจำ ได้แก่ การจดจำทิศทาง การเรียนรู้ข้อความทางคณิตศาสตร์ การเรียนรู้กระบวนการใหม่ ๆ การเรียนรู้ตัวอักษร การจดจำชื่อต่าง ๆ เหตุการณ์ต่าง ๆ การสะกดคำ และการทบทวนหนังสือก่อนสอบ

6. พฤติกรรมทางสังคม ได้แก่ การมีเพื่อนใหม่และการคงมิตรภาพของเพื่อนใหม่ไว้ได้ การตัดสินใจปัญหาในชีวิตประจำวัน การมีพฤติกรรมที่ผลิผลาม หุนหันพลันแล่น ความอดกลั้น ความอดทนต่อความกดดัน ความเครียด การยอมรับการเปลี่ยนแปลงในกิจวัตรประจำวัน การสามารถที่จะตีความภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเขียน เช่น สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และการทำงานเป็นทีม

จากลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ สรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จะมีลักษณะของความบกพร่องทางการเขียนและการสะกดคำ การอ่าน การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นลักษณะรวมๆ ในด้านพุทธิพิสัย ด้านภาษา ด้านกลไกการเคลื่อนไหวและด้านสังคม

1.4 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (LD)

เบญจพร ปัญญา (2543 : 4) ได้แบ่งประเภทของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เป็น 4 ประเภท คือ

1. ความบกพร่องทางการเขียนและการสะกดคำ
2. ความบกพร่องด้านการอ่าน
3. ความบกพร่องด้านการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์
4. ความบกพร่องหลาย ๆ ด้านร่วมกัน

ตันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544 : 25 – 30) กล่าวว่า DSM IV (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder) ได้ระบุประเภทของความบกพร่องในการเรียนรู้ว่าแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการอ่าน (Reading Disorder)

ความบกพร่องทางการอ่านเป็นที่รู้จักในนามของ ดิสเล็กเซีย (Dyslexia) เป็นความบกพร่องที่พบบ่อยที่สุด และมีผลกระทบต่อนักเรียนในวัยประถมศึกษาประมาณร้อยละ 2 ถึง 8 เป็นที่น่าสนใจว่ากระบวนการต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมองที่จำเป็นสำหรับการอ่านและจะต้องเกิดขึ้นไปพร้อมๆ กันมีดังนี้

1.1 ฟุ้งความสนใจไปยังตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ และควบคุมการเคลื่อนไหวสายตาของเราผ่านไปในแต่ละหน้า

- 1.2 ตระหนักว่าเสียงนั้นสัมพันธ์กับตัวหนังสือเหล่านั้น
- 1.3 เข้าใจคำและหลักภาษา
- 1.4 สร้างความคิดและภาพจากสิ่งที่อ่าน
- 1.5 เปรียบเทียบความคิดใหม่กับสิ่งที่เรารู้ที่อยู่แล้ว
- 1.6 เก็บความคิดต่าง ๆ นั้นไว้ในความทรงจำ

กลไกหรือกระบวนการทางความคิดเช่นนี้จำเป็นจะต้องอาศัยการทำงานร่วมกันอย่างกว้างขวางของเครือข่ายเส้นใยสมองซึ่งติดต่อเชื่อมโยงกับศูนย์การมองเห็น ภาษา ความจำในตำแหน่งของสมอง

2. ความบกพร่องทางการเขียน (Disorder of Written Expression)

ความบกพร่องทางการเขียนที่เรียกว่า ดิสกราเฟีย (Dysgraphia) เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษร หรือเขียนบนพื้นที่ที่กำหนดให้ คนที่มีความบกพร่องทางการเขียนต้องใช้เวลาและต้องใช้ความพยายามมากกว่าคนอื่นในการที่จะเขียนให้ประณีต แม้ว่าเขาจะใช้ความพยายามมากเพียงใดก็ตาม ลายมือของเขาก็อ่านแทบไม่ออกเลย

3. ความบกพร่องทางด้านคณิตศาสตร์ (Mathematics Disorder)

การคิดคำนวณเลขเป็นขั้นตอนที่สลับซับซ้อนมากแม้ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาโจทย์เลขง่าย ๆ เช่น 25 หาด้วย 3 เท่านั้นก็ตาม

การคิดคำนวณเลขเกี่ยวข้องกับการตระหนักและจดจำจำนวนและสัญลักษณ์ การจดจำข้อเท็จจริง เช่น การจำสูตรคูณ การเรียงลำดับตัวเลข และยังเกี่ยวข้องกับความเข้าใจความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม เช่น หลักการต่าง ๆ ภาพของจำนวนและเศษส่วน

4. ความสามารถที่ไม่เฉพาะเจาะจง (Learning Disorder Not Otherwise Specified)

DSM IV ยังให้รายการความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ อีก ที่ไม่เข้ากฎเกณฑ์ของความบกพร่องในการอ่าน เขียน คำนวณ ซึ่งอาจจะหมายรวมถึงความบกพร่องทั้ง 3 ประเภทเกิดร่วมกัน หรือความบกพร่องที่ไม่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มากนัก

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 23-30) ได้จำแนกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เป็นประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะของปัญหาในการเรียนของเด็กได้ดังนี้

ความบกพร่องทางการฟังและการพูด

เด็กบางคนอาจมีปัญหาน้อยเพียงเล็กน้อย บางคนอาจมีปัญหามากในระดับที่รุนแรงแตกต่างกันไป สภาพความบกพร่องทางการฟังและการพูดนี้ เรียกว่า อเฟเซีย (aphasia) เด็กที่มีปัญหาเช่นนี้เรียกว่า เด็กอเฟเซีย (aphasia child) ความผิดปกติในการฟังและการพูดของเด็กอเฟเซีย เป็นผลมาจากการได้รับบาดเจ็บทางสมอง (brain damage) เด็กบางคนอาจพูดไม่ชัด เช่น การพูดด้วยเสียงขึ้นจมูก การพูดติดอ่างหรือการพูดไม่ชัดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ความบกพร่องทางการพูดดังกล่าวไม่จัดอยู่ในกลุ่มนี้ เพราะไม่เป็นอาการของการไม่เข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษา คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยคเหมือนเด็กกลุ่มนี้

ความบกพร่องทางการอ่าน

เด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อาจมีสาเหตุมาจากองค์ประกอบหลายประการ เด็กบางคนอาจขาดเรียนบ่อย เพราะต้องช่วยบิดา มารดา ในการประกอบอาชีพ บางคนต้องหาเลี้ยงครอบครัว บางคนต้องเดินทางมาไกล จึงทำให้ไม่ยอมมาโรงเรียน บางคนพูดภาษาท้องถิ่นมาแต่กำเนิด เมื่อมาเรียนภาษาไทยกลางที่โรงเรียน จึงทำให้เด็กเรียนได้ไม่ดี เพราะอิทธิพลของภาษาถิ่นที่มีโครงสร้างของเสียงพูด คำและประโยคต่างกัน เด็กที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน เกียจคร้านทำให้อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เด็กเหล่านี้ไม่จัดเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ตามนิยามของการศึกษาพิเศษ เพราะถ้าแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้ลุล่วงไป เด็กก็สามารถอ่านออกเขียนได้ แต่เด็กที่มีปัญหาในการอ่านตามนิยามทางการศึกษาพิเศษ ถึงแม้จะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้แล้ว เด็กก็ยังอ่านไม่ได้ด้วยตนเอง

ความบกพร่องทางการเขียน

การเขียนเป็นทักษะสูงสุดในกระบวนการทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยทักษะทางการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน การเขียนเป็นการแสดงออก ซึ่งแนวความคิดของผู้เขียนจะต้องนำคำในภาษามาร้อยเรียงกันอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักภาษาไทย เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้

ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ประกอบขึ้นด้วยสัญลักษณ์ เช่นเดียวกับกับวิชาภาษาไทย เด็กที่มีความบกพร่องในการรับรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ อาจมีปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์

ความบกพร่องทางกระบวนการคิด

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เป็นจำนวนมาก มีความลำบากในการคิด กระบวนการให้เหตุผล หรือการกำหนดแนวความคิดรวบยอด เช่นคนปกติทั่วไปจะมองที่ภาพรวมของวัตถุก่อน จึงมองส่วนย่อย จะมองดูคนทั้งตัวก่อนว่าเขาเป็นคน (ไม่ใช่หุ่น) แล้วจึงพิจารณารายละเอียดว่า เขาเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เขาเหมือนญาติพี่น้องเราหรือไม่ เป็นต้น แต่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจไม่มองเช่นนั้น

ความบกพร่องทางด้านอื่นๆ

ความบกพร่องทางด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อาจจำแนกออกเป็น 3 ด้านคือ ความบกพร่องเกี่ยวกับสมาธิ ความบกพร่องด้านการรับรู้ และความบกพร่องด้านการเคลื่อนไหว นักจิตวิทยาหลายคน กล่าวว่า ความบกพร่องทั้ง 3 ด้าน เป็นลักษณะหนึ่งของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ แต่นักจิตวิทยาหลายคนไม่เห็นด้วย

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จำแนกได้หลายประเภทตามที่นักวิชาการหรือนักจิตวิทยาได้จัดหมวดหมู่ไว้แตกต่างกันไป ตามลักษณะของปัญหาหรือตามความบกพร่องที่เกิดขึ้น ซึ่ง

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีปัญหาในด้าน การฟังและการพูด การอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์

1.5 การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

การคัดแยก (Identification) เป็นขั้นตอนหนึ่งของการจัดการศึกษาพิเศษ เพื่อจัดประเภทเด็กเพื่อเข้ารับบริการทางการศึกษาพิเศษ เด็กที่ได้รับการตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จะได้รับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร สื่อการสอน ตลอดจนวิธีสอนที่เหมาะสม และสอดคล้องตามความต้องการและปัญหาของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้ปัญหาต่างๆของเด็กลดลง

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 35 – 44) กล่าวถึงวิธีการคัดแยกเด็ก 2 วิธีใหญ่ๆ คือ การคัดแยกอย่างไม่เป็นทางการและการคัดแยกอย่างเป็นทางการ

การคัดแยกอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Identification)

เป็นการคัดแยกเด็กโดยไม่ใช่แบบทดสอบมาตรฐาน ครูอาจใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมของเด็กอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สังเกต 2-3 คน ครูลงมติร่วมกันว่าเด็กที่สังเกตมีปัญหอะไรบ้าง ข้อมูลที่ได้สามารถใช้ประกอบการตัดสินใจคัดแยกประเภทเด็กได้เป็นอย่างดี อีกวิธีหนึ่งที่โรงเรียนหลายแห่งใช้ได้ผลมาแล้ว คือ การบันทึกพฤติกรรมทางการเรียนของเด็ก ว่าเด็กมี ปัญหาในการเรียนอย่างไรบ้าง จึงขอกกล่าวถึงการคัดแยกเด็กอย่างไม่เป็นทางการ 2 วิธี พอสังเขป ดังนี้

การสังเกตพฤติกรรมเด็ก

ครูอาจประเมินผลเด็กเพื่อการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กได้ โดยการสังเกตพฤติกรรมด้านการเรียนและพฤติกรรมทั่วไป ตามหัวข้อต่อไปนี้

ก. พฤติกรรมด้านการเรียน แบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านภาษาไทย ครูสังเกตว่าเด็กมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้หรือไม่

1.1 เด็กปฏิบัติตามคำสั่งครูได้หรือไม่ เพียงใด

1.2 เวลาเด็กใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสาร ครูฟังคำพูดของเด็กแล้วครูเข้าใจหรือไม่เพียงใด

หรือไม่เพียงใด

1.3 ลักษณะการพูดของเด็ก เด็กพูดเป็นคำ เป็นประโยคที่ชัดเจนชัดคำหรือไม่ เพียงใด

หรือไม่ เพียงใด

1.4 เด็กอ่านค่าง่ายๆ ได้หรือไม่

1.5 ความสามารถในการอ่านของเด็ก เมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในชั้น

ต่ำกว่าหรือซ้ำกว่าเพื่อนในชั้นหรือไม่

1.6 เด็กอ่านข้ามบรรทัดหรือไม่

1.7 เด็กอ่านข้ามข้อความหรือไม่

1.8 เด็กอ่านสลับตัวอักษรหรือไม่

- 1.9 เด็กลอกคำศัพท์จากกระดานได้หรือไม่
- 1.10 เด็กเขียนตามคำบอกได้หรือไม่
- 1.11 ลายมือของเด็ก อ่านยากหรือไม่เพียงใด การสะกดคำ อ่านเป็นคำที่ถูกต้องได้หรือไม่
- 1.12 เด็กเขียนตัวอักษรกลับหลังหรือไม่
- 1.13 เด็กเขียนประโยคถูกต้องตามหลักภาษาไทยหรือไม่เพียงใด
2. ด้านคณิตศาสตร์ ครูสังเกตว่าเด็กมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้หรือไม่
- 2.1 เด็กนับเลขได้หรือไม่
- 2.2 เด็กเข้าใจความหมายของจำนวนหรือไม่
- 2.3 เด็กนับจำนวนตามครูได้หรือไม่ เพียงใด เช่น ครูให้เด็กพูดตาม 1 5 2 3 6 9 4 8 1 7 6 3
- 2.4 เด็กบอกขนาดของสิ่งของได้หรือไม่
- 2.5 เด็กบอกความแตกต่างของรูปทรงทางเรขาคณิตได้หรือไม่
- 2.6 เด็กเข้าใจความหมายของเงินตราหรือไม่
- 2.7 เด็กเข้าใจมาตรการชั่งตวงวัดหรือไม่
- 2.8 เด็กเข้าใจมาตรการชั่งตวงวัดหรือไม่
- 2.9 เด็กทำเลขได้หรือไม่ เพียงใด ในการบวก ลบ คูณ หาร
- 2.10 เด็กทำเลขโจทย์ปัญหาได้หรือไม่ เพียงใด
3. ด้านพฤติกรรม
- 3.1 เด็กเสียสมาธิง่ายหรือไม่ เพียงใด
- 3.2 เด็กมีช่วงความสนใจสั้นหรือไม่ เพียงใด
- 3.3 เด็กมีใจจดใจจ่ออยู่กับกิจกรรมได้นานหรือไม่ เพียงใด
- 3.4 เด็กอยู่นิ่งเฉยได้นานหรือไม่ เพียงใด
- 3.5 เด็กเดินหรือวิ่งได้คล่องแคล่วหรือไม่เพียงใด
- 3.6 เด็กหยิบจับสิ่งของได้ดีหรือไม่ จับดินสอเขียนหนังสือได้ หรือไม่
- 3.7 เด็กมีความอดทนต่อการรอคอยได้หรือไม่เพียงใด
- 3.8 เด็กจำสิ่งของได้หรือไม่ เช่น เกมการจำสิ่งของ
- 3.9 เด็กแสดงความสัมพันธ์ระหว่างชาย-ขวา หรือไม่เพียงใด
- 3.10 เด็กทำงานเสร็จตามที่ได้รับมอบหมายหรือไม่ เพียงใด

ข. การบันทึกพฤติกรรมในการเรียนของเด็ก

ครูผู้สอนจะเข้าใจปัญหาในการเรียนของเด็กได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากครูผู้สอนเป็นคนที่มีความทักษะในการสังเกตว่าเด็กในชั้นเรียนของตน มีปัญหาในการเรียนอย่างไรบ้าง เด็กทำตามคำสั่งของครูได้หรือไม่ หากทำได้ ทำได้ มากน้อยเพียงใด หากทำไม่ได้ เด็กแสดงพฤติกรรมอย่างไร เป็นต้น

ผู้ที่ทำหน้าที่สังเกตพฤติกรรมในการเรียน อาจเป็นครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ต่างๆ เช่น วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เป็นต้น ข้อมูลที่เกี่ยวกับปัญหาของเด็กในการเรียน ควรรวบรวมมาจากครู 2-3 คน เพื่อให้เห็นปัญหาชัดเจน

โรงเรียนอาจกำหนดแบบฟอร์มขึ้น เพื่อใช้ในการบันทึกปัญหาในการเรียนของเด็ก ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นแบบฟอร์มหนึ่งในการใช้บันทึกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กในการเรียน แบบฟอร์มนี้มีรายละเอียดให้ครูผู้สอนบันทึกเกี่ยวกับปัญหาที่เด็กเผชิญอยู่ในห้องเรียน ครูพยายามแก้ปัญหาอย่างไร ได้ผลหรือไม่เพียงใด ปัญหาเกิดขึ้นในสถานการณ์เช่นใด ครูใช้วิธีการวัดผลประเมินผลในลักษณะใด ได้ผลหรือไม่ เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การคัดแยกอย่างเป็นทางการ (Formal Identification)

เป็นการคัดแยกเด็กโดยใช้แบบทดสอบ ซึ่งส่วนมากเป็นแบบทดสอบ หรือแบบคัดแยกที่เชื่อถือได้ มีคุณภาพดี ในต่างประเทศแบบทดสอบที่เป็นที่นิยมใช้ในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นี้มีดังนี้

1. Illinois Test of Psycholinguistic Abilities (ITPA)
2. Detroit Tests of Learning Aptitude
3. Woodcock – Johnson Psycho – Educational Battery
4. Southern California Sensory Integration Tests
5. Bender – Gestalt – Visual Perception - Visual Motor
6. Frostig Developmental Test
7. Peabody Individual Achievement Test – Revised
8. Kaufman Assessment Battery for children
9. WISC – III
10. Stanford – Binet

ในประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ในการคัดแยกเด็กที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้มี 2 ชุดคือ แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อันพัฒนาขึ้นโดย ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม แบบสำรวจปัญหาในการเรียน ซึ่งพัฒนาโดย ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู แห่งภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ค. แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ได้พัฒนาแบบคัดแยกนี้โดยปรับปรุงมาจากเครื่องมือของ แมคคาร์ธี แบบคัดแยกนี้ใช้สำหรับเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 – 6 ½ ปี เป็นการทดสอบรายบุคคลแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .63 - .85 และมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เชิงโครงสร้าง และมีความเที่ยงตรงจำแนกตลอดความเที่ยงตามเกณฑ์เปรียบเทียบในระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 ,20 ,และ 30 ของแต่ละช่วงอายุ โดยคำนึงถึงคะแนนที่เด็กสอบได้ในแต่ละหมวดของแบบทดสอบ และจำนวนหมวดที่เด็กสอบไม่ผ่านซึ่งใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาว่า เด็กอยู่ในภาวะ “เสี่ยง” ที่จะเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หรือไม่ เครื่องมือนี้ใช้ทดสอบความสามารถของเด็กใน 6 ด้านคือ

1. การรู้จัก ชาย-ขวา มีข้อทดสอบย่อย 9 ข้อ คือ
 - 1) ยกมือขวาขึ้น
 - 2) หูซ้ายอยู่ไหน
 - 3) เอามือซ้ายแตะที่ตาขวา
 - 4) เอามือซ้ายแตะที่คาง
 - 5) เอามือซ้ายวางบนขาขวา
 - 6) ชี้นี้เข้าซ้าย
 - 7) ชี้นี้เข้าขวา
 - 8) เอามือขวาแตะที่เท้าซ้าย
 - 9) เอามือขวาแตะที่ไหล่ขวา

2. การจำคำ มีข้อทดสอบย่อย 6 ข้อคือ
 - 1) ท้อง – ช้าง – ลิง
 - 2) ดาว – ด้าย – คน
 - 3) ฟรุ้งนี้ – สีแดง – เสียงดัง – ภายหลัง
 - 4) ช้างหน้า – เพราะว่า – ช้างใต้ – ไม่เคย
 - 5) ดึงเอาปลาทุให้แมวกินทุกเช้าแล้วจึงไปอาบน้ำ
 - 6) น้องผูกโบว์สีชมพู สวยงามให้ตุ๊กตาก่อนออกไปวิ่งเล่น

ครูให้เด็กพูดตาม ข้อ 1 – 6

3. การวาดรูปทรง ให้ได้กวาดรูปทรงตามตัวอย่างดังนี้

1) ○

2) |

3) —

4)

5) *

6)

7)

8)

9)

4. การจำตัวเลข มี 6 ข้อคือ

ข้อ	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1.	5 - 8	4 - 9
2.	6 - 9 - 2	5 - 8 - 3
3.	3 - 8 - 1 - 4	6 - 1 - 8 - 5
4.	4 - 1 - 6 - 9 - 2	9 - 1 - 8 - 3
5.	5 - 2 - 9 - 6 - 1 - 4	8 - 5 - 2 - 9 - 4 - 6
6.	8 - 6 - 3 - 5 - 2 - 1 - 9	5 - 3 - 8 - 2 - 1 - 9 - 6

5. การจัดหมวดหมู่ มี 9 ข้อย่อยคือ

- 1) ขนาดอย่างเดียว
- 2) สีอย่างเดียว
- 3) รูปทรง - วงกลม
- 4) รูปทรง - สี่เหลี่ยม
- 5) ขนาด + สี
- 6) รูปทรง + สี
- 7) รูปทรงหลายขนาด
- 8) รูปทรงที่เหมือนกัน
- 9) รูปทรงที่ต่างกัน

6. การใช้ขา ทดสอบ 6 ข้อ คือ

- 1) การเดินถอยหลัง
- 2) การเดินเขย่ง
- 3) การเดินตามแนวเส้นตรง
- 4) การเดินขาเดียว – ขาขวา
- 5) การเดินขาเดียว – ขาซ้าย
- 6) การก้าวกระโดด

การทดสอบดังกล่าวมีเกณฑ์การให้คะแนน แล้วนำคะแนนมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วจึงตัดสินว่าเด็กน่าจะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หรือไม่

ง. แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เป็นแบบสำรวจโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ มีคำถาม 50 ข้อ ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินเด็กแต่ละคน ครูจะต้องรู้จักเด็ก และคุ้นเคยกับเด็กเป็นอย่างดี โดยได้สังเกตเด็กติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน เครื่องมือนี้มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งหมดเท่ากับ .99 มีค่าความเที่ยงตรงดี วิเคราะห์หาความเที่ยงตรงโดยใช้ Known Group Technique แบบสำรวจนี้ใช้กับเด็กที่มีอายุ 6-12 ปี ซึ่งเป็นเด็กอยู่ในระดับประถมศึกษา สำรวจปัญหาของเด็กใน 5 ด้านใหญ่และ 25 ด้านย่อยคือ

1. ภาษา แบ่งออกเป็น 5 ด้านย่อยคือ
 - 1) คำศัพท์
 - 2) การฟังคำสั่ง
 - 3) การเล่าเรื่อง
 - 4) การอ่าน
 - 5) การเขียน
2. คณิตศาสตร์ แบ่งเป็น 5 ด้านย่อย คือ
 - 1) การนับปากเปล่า
 - 2) การนับที่เข้าใจความหมายของจำนวน
 - 3) การจำตัวเลข
 - 4) สัญลักษณ์
 - 5) การคำนวณ
3. เวลาและทิศทาง แบ่งเป็น 4 ด้านย่อย คือ
 - 1) เวลา
 - 2) ขนาด
 - 3) การจัดลำดับ
 - 4) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว แบ่งออกเป็น 5 ด้านย่อย คือ
 - 1) การเดิน / วิ่ง
 - 2) การกระโดด
 - 3) การทรงตัว
 - 4) การใช้นิ้วมือ
 - 5) การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
5. พฤติกรรม แบ่งออกเป็น 6 ด้านย่อย คือ
 - 1) ความร่วมมือ
 - 2) ความสนใจ
 - 3) ความเป็นระเบียบ
 - 4) การปรับตัว
 - 5) การยอมรับ
 - 6) ความรับผิดชอบ

เมื่อครูประเมินความสามารถของเด็กแล้ว ครูทำหน้าที่รวมคะแนน และนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติซึ่งบอกเกณฑ์โดยใช้ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ แล้วจึงนำคะแนนมากำหนดลงบนภาพรวม (Profile) สำหรับเด็กหากเส้นกราฟปรากฏ ในตำแหน่งเส้นทึบแสดงว่าเด็ก เป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่รุนแรง หากเส้นกราฟปรากฏ ในตำแหน่งเส้นประแสดงว่าเด็กมีปัญหายอยู่ในระดับกลุ่มเสี่ยง ซึ่งควรได้รับการช่วยเหลือเช่นกัน ดังรายละเอียดของ Profile ที่เป็นตัวอย่าง

อย่างไรก็ตาม แบบทดสอบแต่ละชุดมีข้อดีและข้อบกพร่อง เพราะแบบทดสอบแต่ละชุดสร้างขึ้นมาจากวัสดุอุปกรณ์ต่างกัน ดังนั้นการคัดแยกเด็กควรใช้เครื่องมือหลายชุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เมื่อคัดแยกเด็กได้แล้วจึงวางแผนจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็กต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 15) กล่าวถึงการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไว้ดังนี้

1. พิจารณาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับสติปัญญาของเด็กคนเดียวกัน คือ เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือการคิดคำนวณต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง เช่น เด็กที่มี IQ .120 แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมต่ำหรือวิชาใดวิชาหนึ่งต่ำ

2. คำเนิ่งถึงความสามารถเฉพาะทาง สังเกตจากเด็กที่มีสติปัญญาปกติหรือสูงกว่าปกติแต่มีปัญหาในการเรียน ซึ่งเด็กจะมีความบกพร่องในการรับรู้ หรือการทำงานของสมองเกี่ยวกับกระบวนการจัดทำกับข้อมูล เช่น เด็กที่ผิดปกติด้านการเขียน เขียน ก เป็น Ƨ สลับอักษรหน้าและหลัง เช่น บก เป็น กบ เป็นต้น

3. คำนี้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล สังเกตจากความแตกต่างของเด็กกับเพื่อนว่า สิ่งใดที่เพื่อนทุกคนทำได้ แต่เด็กคนนั้นยังทำไม่ได้ มีความยุ่งยาก สับสนเกี่ยวกับเรื่องวัน เช่น วันนี้ พรุ่งนี้ แต่ไม่รู้ว่ามีเมื่อไร เป็นต้น สับสนเกี่ยวกับเรื่องเวลา เช่น นัด 9.00 น. ตอนเช้า มา 9.00 น. ตอนกลางคืน เป็นต้น

4. หากจุดตัดของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำพิจารณาจากการกำหนดค่าของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ถ้าเด็กคนใดได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ครูกำหนด เด็กคนนั้นจะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1.6 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2540 : 42) กล่าวถึงลักษณะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านดังนี้

1. ขมวดคิ้ว นิ่งหน้าเวลาอ่าน
2. หลงบรรทัด
3. อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำ
4. อ่านสลับตัวอักษร
5. การอ่านซ้ำ การอ่านถอยหลัง
6. อ่านออกเสียงไม่ชัด
7. จับใจความของเรื่องที่อ่านหรือลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้
8. จำใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้
9. เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้ ฯลฯ

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 24-25) ได้กล่าวถึงเด็กที่มีปัญหาในการอ่านว่า อาจมีพฤติกรรม ดังนี้

1. จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านเป็นคำไม่ได้
2. จำตัวอักษรได้บ้าง แต่อ่านเป็นคำไม่ได้
3. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน
4. ระดับสติปัญญาของเด็กอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เมื่อวัดโดยใช้แบบทดสอบเชาวน์ปัญญาที่เชื่อถือได้
5. เด็กบางคนอาจมีความไวในการใช้สายตา
6. เด็กบางคนอาจมีความไวในการฟัง
7. พุดไม่เป็นประโยค

8. เด็กสามารถเข้าใจภาษาได้ดี หากให้เด็กฟังหรือมีคนอ่านหนังสือให้ฟังหรือฟังจาก เทป แต่ถ้าให้อ่านเองเด็กจะอ่านไม่ได้ อ่านไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้

9. อ่านคำโดยสลับตัวอักษร เช่น กบ เป็น บก
 มอง เป็น ของ
 ยอด เป็น ดอย
 กาบ เป็น บาก เป็นต้น

10. ไม่เข้าใจว่าตัวอักษรใดมาก่อน – หลัง ตัวอักษรใดอยู่ทางซ้ายหรือขวา

11. ไม่สามารถแยกเสียงสระในคำได้ เช่น ระหว่าง น้ำลง กับ แมลง เด็กมักอ่าน คำ แมลง ว่า แม – ลง หรือ มะ – แลง – ลง เป็นต้น

เด็กกลุ่มนี้มีศัพท์ทางวิชาการเรียกว่า ดิสเล็กเซีย (Dyslexia) เด็กที่มีปัญหาในการอ่าน เรียกว่า เด็กดิสเล็กเซีย (Dyslexia child) เด็กแต่ละคนอาจมีพฤติกรรมดังกล่าวมากบ้างน้อย บ้าง แตกต่างกันไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 11) กล่าวถึงลักษณะเด็ก ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

1. หลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ
2. อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
3. จำข้อเท็จจริงพื้นฐานไม่ได้
4. อ่านคำในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง
5. ไม่สามารถบอกลำดับของเรื่องราวได้
6. สับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
7. ไม่สามารถจำประเด็นสำคัญของเรื่องราวได้
8. อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่ อ่านกลับคำ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 29) กล่าวถึงลักษณะเด็กที่มี

ปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านดังนี้

1. การเคลื่อนไหวที่แสดงอาการเครียด เช่น อารมณ์เสีย หน้านอง
2. อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ
3. อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่หรืออ่านกลับคำ
4. อ่านเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหน่ง ประธาน กริยา กรรม
5. อ่านสับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
6. อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
7. อ่านด้วยความลังเลไม่แน่ใจ
8. อ่านเอาเรื่องไม่ได้
9. บอกลำดับเรื่องราวไม่ได้

10. จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไม่ได้(อ่านได้แต่อธิบายไม่ได้)

11. แยกสระเสียงสั้น - ยาวไม่ได้

ปัญหาการเรียนรู้ทางการอ่าน นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เพราะถ้าเด็กอ่านไม่ได้ ก็จะไม่สามารถที่จะเรียนวิชาอื่นได้ดีเพราะจะต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นสำคัญ เนื่องจากความบกพร่องทางการอ่านของเด็กแต่ละคน แต่ละวัย จะมีความแตกต่างกัน ดังนั้น การแก้ไข ฝึกฝน การเรียนการสอน ให้กับเด็กแต่ละคน จึงควรเลือกใช้วิธีการสอนให้เหมาะสมกับความบกพร่องและความต้องการของเด็ก

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

วาสนา เลิศศิลป์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (พ.ศ.2540) ผลการศึกษาพบว่า จำนวนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ขั้นรุนแรง ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 5.51 ปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พบมากที่สุดเรียงจากมากไปน้อย คือ หมวดพฤติกรรมภาษา คณิตศาสตร์ การเคลื่อนไหว เวลาและทิศทาง ผลการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใน 5 หมวดและแยกย่อย 25 ด้าน จำแนกตามเพศ อายุ และกลุ่มโรงเรียนพบว่า ปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กอายุ 6 ปี 7 ปี 8 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กจำแนกตามกลุ่มโรงเรียน พบว่าเด็กในแต่ละกลุ่มโรงเรียนมีปัญหาในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดวงแก้ว วรรณสังข์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการจำพยานะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียน จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยานะไทยผลการวิจัยปรากฏว่าประสิทธิภาพของชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยานะไทยสูงกว่าเกณฑ์ 95.33 / 82.00 ความสามารถจำพยานะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านหลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยานะไทยอยู่ในระดับดี

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก และคุณภาพการอ่านของเด็ก ย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพของการจัดการศึกษา นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พุกกะวัน (2538 : 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่าน เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่าน

3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียน ถึงผู้อ่าน

4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปคำ

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 121) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางสมอง ที่ต้องการใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

นภดล จันทร์เพ็ญ (2539 : 73) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการในการแปลความหมายตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเองแล้วผู้อ่านก็นำความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

เดือนใจ กรุยกะโทก (2543 : 15) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร เป็นความคิดโดยอาศัยประสบการณ์เดิม แล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

ศศิธร วงศ์ชาติ (2542 : 12) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด ไปสู่ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งต้องอาศัยทักษะการวิเคราะห์คำ ถอดความ ดีความ ขยายความ และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

บอนด์และซิงเกอร์ (Bond and Thinker. 1957 : 9) กล่าวว่า การอ่านคือ การจำสัญลักษณ์ที่พิมพ์หรือเขียน สัญลักษณ์นี้กระตุ้นให้ผู้อ่านนึกถึงความหมายของคำโดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมา เป็นความหมายใหม่ที่เกิดขึ้นโดยการผสมผสานของสิ่งที่ผู้อ่านมีอยู่

รูบิน (Rubin. 1993 : 6 - 7) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก อารมณ์ ความเข้าใจในบทอ่าน และรับรู้ถึงความหมายของคำโดยอาศัยกระบวนการคิดเพื่อสื่อความหมายของสัญลักษณ์ในบทอ่าน

ครอว์เลย์ (Crawley. 1995 : 14 –15) กล่าวไว้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน ซึ่งรวมไปถึงความสามารถในการถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้นๆ ในขณะที่ผู้อ่านได้รับจากสิ่งที่ผู้อ่านมองเห็น โดยใช้กระบวนการคิด ระลึกถึงคำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับสิ่งที่มองเห็น แล้วสื่อความหมายจากสัญลักษณ์ที่อ่านได้

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่แปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มองเห็น โดยผ่านกระบวนการคิดเกิดความเข้าใจ และถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย สื่อได้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในทักษะ วิชา ด้านอื่นๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต ต่อไป นักการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (2538 : 10 –11) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
2. เด็กที่อ่านเป็นย่อมได้รับการยอมรับสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่างมั่นใจ
3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวาง
4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต
5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีในการรับรู้ข่าวสาร เหตุการณ์บ้านเมือง
6. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการวิเคราะห์ ตัดสินใจในการเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง

7. การอ่านนับเป็นกิจกรรมสำคัญในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับความเพลิดเพลินและพัฒนาด้านจิตใจอีกด้วย

8. การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม พัฒนาตนเองและอาชีพของตนได้

เสริมศรี หอทิมาวรกุล (2539 : 348) กล่าวว่า นอกจากการอ่านจะเป็นทักษะสำคัญของการแสวงหาความรู้แล้ว การอ่านยังมีความสำคัญในด้านอื่น ๆ อีกดังนี้

1. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะต้องการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ

2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการระหว่างบุคคลกับบุคคล

3. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เป็นผู้ที่สำเร็จในการประกอบอาชีพเพราะได้อ่านเอกสารความรู้ในการปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ

4. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพราะถ้าเราอ่านได้ก็สามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ผ่านไปได้อย่างราบรื่น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543 : 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน

เดอร์คิน (Durkin 1987 ; อ้างอิงใน Crealock & Bacher. 1995 : 247) กล่าวว่า เราใช้การอ่านไปตลอดชีวิต เนื่องจากการอ่านเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของแต่ละคน เช่น การอ่านรายการอาหารในร้านอาหาร การอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน เป็นต้น

จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียน ศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ในด้านอื่น ๆ ต่อไป และสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ การดำเนินชีวิต ให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.3 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านของแต่ละบุคคล แต่ละวัย และแต่ละอาชีพ ย่อมจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้หลายประการ ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2533 : 21) กล่าวไว้ว่า การอ่านโดยทั่ว ๆ ไปมีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ (เพื่อ " ทำเป็น ")
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า (เพื่อ " คิดเป็น ")

วรรณี โสมประยูร (2537: 127 – 128) แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่าง ๆ
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นของจริง เช่น การอ่าน

คำโฆษณาต่าง ๆ

7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือการใช้เครื่อง

ไฟฟ้า

9. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อเรื่อง และเหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

สนิท ตั้งทวี (2538 : 4) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ
2. อ่านเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
3. อ่านเพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง
4. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า
5. อ่านเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับในวงสังคม
6. อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

เดือนใจ กรุยกะโทก (2543 : 18) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือทุกครั้ง ผู้อ่านควรกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ อ่านเพื่อความสนุกสนานหรืออ่านเพื่อต้องการอยากรู้

เกรลเล็ท (Grellet. 1994 : 4) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านดังนี้

1. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. การอ่านเพื่อหาความรู้จากข้อมูลต่าง ๆ

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านของแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อสนองความต้องการของตนเอง เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และอ่านเพื่อให้มีความรู้ เท่าทันต่อเหตุการณ์และการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

2.4 การสอนอ่าน

ดาร์ณี อุทัยรัตนกิจ (2538 : 33) กล่าวว่า จากสภาพปัญหา ลักษณะความบกพร่องในด้านการอ่านของเด็ก การสร้างหลักสูตรเฉพาะให้เหมาะกับความต้องการของเด็ก จึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำ การปรับโปรแกรมการอ่านในชีวิตประจำวันของเด็กทำได้โดยครุคอยให้กำลังใจไปจนถึงการปรับวิธีการสอน ใช้เทคนิควิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมกับแบบการคิดหรือแบบการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน

บันลือ พฤษะวัน (2538 : 12 - 17) ได้กล่าวไว้ว่า ในการสอนอ่านจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจมิติหรือขอบข่ายในการสอนอ่าน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเรียนการสอน เช่น ต้องเข้าใจถึงธรรมชาติที่มาของตัวอักษร ที่มาของวิธีสอนและวิธีเรียนอ่านของเด็ก เพื่อนำมาวิเคราะห์ว่าควรจะสอนอ่านด้วยวิธีใดจึงจะส่งเสริมให้เด็กได้เรียนอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบสำคัญในการสอนภาษาหรือการอ่าน มีดังนี้

1. ประวัติการคิดตัวอักษร หรือมิตเกี่ยวกับธรรมชาติที่มาของตัวอักษร

1.1 เริ่มแรกนั้น เมื่อมนุษย์ได้มีภาษาพูดขึ้นใช้แล้วต้องการจะบันทึกที่จะสื่อความหมายนั้น มนุษย์ได้ใช้ภาพในการสื่อ ที่เรียกว่า Pictograph ดังจะเห็นได้จากภาษาจีน ที่ใช้พู่กันจีนในการเขียนภาพ จนกลายเป็นตัวหนังสือ

1.2 มนุษย์ใช้ความหมายของภาพในการสื่อ (Ideograph) เนื่องจากภาพที่ใช้สื่อโดยตรงนั้น ใช้ได้ในวงจำกัด มนุษย์จึงใช้ความหมายของภาพในการสื่อ ยุคนี้จึงใช้แปลความหมายของภาพเข้าช่วยในการอ่าน ทั้งภาพและความหมายของภาพนี้ สามารถใช้สื่อความหมายได้ดีพอสมควร ดังจะเห็นปรากฏตามผนังโบสถ์ วิหาร ซึ่งใช้แทนตัวหนังสือได้ หรือบางทีก็ใช้ตัวหนังสืออธิบายประกอบเพื่อความกระจ่างได้มากขึ้น

1.3 มนุษย์ใช้เสียงของภาพในการสื่อ จากความต้องการที่มนุษย์ต้องการหาทางที่จะสื่อความหมายโดยการบันทึกให้ได้กว้างขึ้น มนุษย์จึงได้ใช้เสียงของภาพ โดยการอ่านภาพเป็นประโยค เมื่อฟังแล้วเกิดความเข้าใจได้เช่นกัน

จากการที่มนุษย์ใช้เสียงของภาพนี้เอง มนุษย์ก็ได้แนวคิดในการกำหนดตัวอักษร (พยัญชนะ สระ) ขึ้นใช้ผสมเสียงอ่าน ออกเสียงให้ตรงคำพูดที่ใช้พูดจากันได้ เฉพาะของไทยเรานอกเหนือจากพยัญชนะและสระแล้ว เรายังมีวรรณยุกต์ช่วยกำหนดเสียงสูงต่ำได้ด้วย การประดิษฐ์ ตัวอักษรขึ้นใช้ต่าง ๆ กัน จึงได้กำหนดแนวคิดในการผสมเสียงอ่านเป็นวิธีสอนอ่านขึ้นวิธีแรก เรียกว่า วิธีสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic method) ซึ่งวิวัฒนาการมาจากแนวคิดเรื่อง เสียงของภาพ (Phonograph) เป็นวิธีที่ผสมเสียงอ่านให้ตรงกับคำพูด ที่ฟังแล้วช่วยให้เห็นภาพได้หรือบางทีก็เห็นภาพไม่ได้ เน้นเฉพาะเสียงความหมายของการผสมเสียงอ่านออกมา เมื่อพิจารณาแล้วจะเข้าใจได้ว่า วิธีสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำมุ่งเพื่อการอ่านออกเท่านั้น

2. วิธีสอนอ่าน ได้นำเสนอวิธีการสอนหลักๆ ไว้ 3 วิธี คือ

2.1 วิธีสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Method)

วิธีสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำนี้เป็นวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ชาวอเมริกันเรียกวิธีสอนอ่านแบบนี้ว่า Discard Method เป็นวิธีสอนอ่านที่เลิกหรือล้าสมัยแล้ว เพราะเหตุผลหลายประการ เช่น

2.1.1 สิ่งที่อ่าน หรือคำที่อ่าน มีความหมายน้อย ไม่น่าสนใจ เพราะเน้นเสียง

2.1.2 เป็นการบังคับให้เด็กต้องฝืนอ่านโดยไม่รู้ความหมาย

2.1.3 มีเฉพาะตัวหนังสือไม่มีภาพช่วยการอ่าน ขาดเครื่องล่อใจให้อยากอ่าน

2.1.4 ต้องเรียนโดยท่องจำ ทำให้ประสบความสำเร็จยาก

2.1.5 รากภาษาของอังกฤษออกเสียงไม่คงที่ ทำให้การสอนโดยวิธีนี้ได้ผลน้อย

แต่ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีสัญลักษณ์ออกเสียงคงที่ (Phonic language) ยังมีความจำเป็นที่จะต้องใช่วิธีสะกดตัวผสมคำ เพื่อให้เด็กสามารถใช้หลักเกณฑ์ในการไล่สะกดอ่านคำใหม่ได้ดี การอ่านด้วยวิธีสะกดตัวผสมคำนี้ สัมพันธ์กับการสอนเขียน คือ อ่านสะกดคำแล้วเขียนตามที่สะกดไปได้ หรือเรียกว่า เขียนหรืออ่านโดยใช้เสียงพาไป (Sound blending) ได้ดี

วิธีสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำนี้ ได้แนวคิดมาจากการที่มนุษย์ใช้เสียงของภาพ และสอดคล้องกับความหมายของการอ่าน คือ อ่านออก

2.2 วิธีสอนอ่านแบบอ่านเป็นคำเป็นประโยค (Basal Readers' Approach)

วิธีสอนอ่านแบบนี้ มุ่งให้อ่านเฉพาะคำหรือเรื่องราวที่มีความหมาย โดยมีภาพเป็นเครื่องล่อใจ ภาพช่วยในการอ่าน ภาพเป็นแนว (Cue) ช่วยบอกเรื่อง เป็นที่สนใจให้เด็กอยากอ่าน การอ่านเป็นการอ่านแบบเป็นคำ เป็นประโยค ซึ่งสอดคล้องกับจิตวิทยาในการสอนอ่านตามทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory) ที่ว่า การเรียนรู้เป็นส่วนรวม คือ อ่านเป็นคำๆ เป็นประโยค แล้วจึงแยกสะกดตัวผสมคำ ฝึกอ่านภายหลังซึ่งมีส่วนสอดคล้องสนองความต้องการความสนใจ และทันใจของผู้เรียน (รู้เรื่องหรือความหมายได้ทันอกทันใจ) ทำให้เด็กอยากอ่าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

2.2.1 บทเรียนอ่าน มีภาพช่วย เป็นเครื่องล่อใจให้อ่าน

2.2.2 ลักษณะของบทอ่านเป็นเรื่องราว น่าสนใจสำหรับเด็ก

2.2.3 คำที่เด็กอ่านควรเป็นคำที่เด็กคุ้นเคย หรือมีประสบการณ์ในการพูดของเด็กมาก่อน เมื่อเด็กอ่านคำเหล่านั้นเขาจะเข้าใจได้ดี เพราะเคยใช้พูดจากัน

2.2.4 แต่ละบทอ่านใช้คำน้อยคำ มีการซ้ำคำ ช่วยให้จำแม่น ใช้เป็นตัวนำในการแจกลูกได้ดี นั่นคือ มีคำแม่บท (Key word)

2.2.5 การดำเนินเรื่องรวดเร็ว สอดคล้องกับช่วงความสนใจของเด็ก ทำให้เด็กกระตือรือร้นที่จะอ่าน ไม่ต้องใช้เวลานาน (ถ้านานเกินช่วงความสนใจ 10 – 15 นาที เด็กจะเริ่มเบื่อที่จะฝึกอ่าน) โดยเฉพาะเด็กที่เริ่มเรียน

การสอนอ่านแบบอ่านเป็นคำเป็นประโยค จะต้องสอนให้อ่านเรื่องราวทีละประโยค เพื่อมุ่งให้ฟังการอ่านแล้วรู้เรื่อง ฟังหลายๆ ประโยคก็สามารถสรุปเรื่องได้ (ฝึกทักษะในการฟังไปด้วย) จึงมีความสอดคล้องกับความหมายของการอ่าน คือ อ่านได้ หรือสอนอ่านเพื่อให้อ่านได้ และยังมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติที่มาของตัวอักษรที่ใช้ภาพเป็นสื่อในการอ่านอีกด้วย การใช้ภาพเป็นสื่อในการอ่าน จึงเป็นการส่งเสริมการอ่านเพื่อการอ่านได้

2.3 วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ (Experience Approach)

การสอนอ่านแบบนี้ คือ การนำเอาประสบการณ์ที่เด็กเล่า มาเรียบเรียงเป็นเรื่องราว โดยการจัดรูปประโยค จังหวะ ลีลาให้น่าอ่าน เหมาะกับช่วงความสนใจในการอ่าน แล้วมีบทหรือประโยคสรุปให้ได้ความกะทัดรัด เป็นการหลอมรวมประสบการณ์ของผู้เรียนไปสู่ข้อสรุปที่เป็นคำศัพท์รวม (คำอรรถ) หรือคำศัพท์ที่มีการสรุปเป็นมโนทัศน์ (Concept formation) ได้ดีอีกด้วย

ลักษณะของการส่งเสริมให้เด็กระลึกถึงประสบการณ์เดิมของเขานั้น ขณะที่เด็ก نگاهภาพแห่งประสบการณ์ (ความหมายของภาพ) ได้แจ่มชัด เด็กก็จะแปลภาพ เล่าเรื่องจาก ความหมายของภาพแห่งประสบการณ์ที่ระลึกได้ภาพแห่งประสบการณ์นี้เกิดที่จอตมอง (นึกเห็น ภาพปรากฏที่สมอง) จึงมีความสัมพันธ์กับการใช้ความหมายของภาพในการสื่อ (ธรรมชาติที่มา ของตัวอักษร) และยังสอดคล้องกับความหมายของการอ่านเพื่อการอ่านเป็นอีกด้วย

3. วิธีเรียนอ่านของเด็ก

แฟรงค์ แมรี และลอว์เรนซ์ (Frank Mary and Lawrence ; อ้างอิงใน บันลือ พฤกษ์วัน : 14) ได้ทำการค้นคว้าและพบว่า เด็กเรียนอ่านได้ 3 ทางด้วยกัน คือ

3.1 เด็กเรียนอ่านทางตา เด็กใช้สายตาอ่านภาพที่สัมพันธ์กับคำ หรืออ่านบัตรคำ ประกอบภาพ พอรู้จักเรียกชื่อภาพนั้นเขาก็อ่านคำได้ ซึ่งถือว่าเป็นวิธีอ่านที่ง่ายที่สุด บัตร ประโยคประกอบภาพก็อ่านกริยาอาการของภาพ แล้วพูดเป็นประโยคตามที่เห็นภาพนั้นๆ อ่านภาพบอกเรื่องแล้วฝึกอ่านคำได้

ภาพเป็นหัวใจสำคัญที่เด็กใช้ช่วยในการอ่าน แบบเรียนก็ดี หนังสือสำหรับเด็กก็ดี น่า จะใช้ประโยชน์จากภาพ นำมาช่วยในการอ่านให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะส่งเสริมให้เด็กประสบความสำเร็จจากการอ่านแต่ต้นเด็กจะได้มีกำลังใจในการอ่านมากขึ้น เมื่อเด็กมีกำลังใจและสนใจใน การอ่านแล้วย่อมนำไปฝึกอ่านหนังสือได้ดี

3.2 เด็กเรียนอ่านทางหู ใช้หูวิเคราะห์เสียงและผสมเสียงอ่านเป็นคำๆ การอ่าน ลักษณะนี้ เด็กจะใช้เสียงพาไป (Sound blending) มาช่วยในการอ่าน และการอ่านแบบนี้บางที เด็กเกือบไม่ใช้สายตาช่วยในการอ่านเลย (ถ้าอ่านเป็นกลุ่ม) ถ้าสังเกตเด็กอ่านบทแจกลูกแม่ ก. กา หรือคำที่มีตัวสะกดด้วย เด็กก็สามารถใช้เสียงพาไป เช่น จาน จออาจา , จานอ = จาน พอ หัวหน้าออกเสียงตัว งอ เด็กสามารถไล่สะกดคำได้ทันที เพราะได้แนวจากโครงสร้างของคำที่ อ่านมาแล้วช่วยการอ่านนั้นก็คือ การไล่สะกดคำอ่านโดยใช้เสียงพาไป การเรียนอ่านด้วยหูของ เด็ก จึงมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติที่มาของภาษา(ตัวอักษร)ที่ใช้เสียงของภาพในการสื่อ แล้ว ยังมีส่วนสัมพันธ์กับวิธีการสอนแบบสะกดตัวผสมคำอีกด้วย

3.3 เด็กเรียนอ่านโดยการจำรูปคำโครงสร้างและรูปคำของตัวอักษรที่มีความ- หมายเด่น และได้อ่านซ้ำๆ บ่อยครั้งก็จะจำได้ดี เพราะนี่ภาพออกได้เด่นชัด ความหมายของ ภาพที่เด็กแปลจากคำอ่าน จะมีความสัมพันธ์กับคำที่จำได้ การจำรูปคำจึงเป็นการเรียนอ่านทาง สมอง โดยสมองจะระลึกภาพได้จากกรเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ เช่น เด็กอ่านคำว่า ยักษ์ แล้วระลึกถึงรูปยักษ์ได้ดี เพราะเคยเห็นภาพยักษ์จากโทรทัศน์หรือหน้าประตูโบสถ์วิหาร หรือ โขน คำว่า ยักษ์ สัตว์ และสัตย์ เด็กย่อมจำคำแรกได้ดีกว่า เพราะความหมายเด่นกว่าคำอื่น

การที่เด็กเรียนอ่านโดยวิธีจำรูปคำ ต้องเป็นคำที่เด็กระลึกถึงความหมายเป็นภาพได้ ภาพที่ระลึกได้จึงเป็นภาพแห่งความหมาย ซึ่งมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติ ที่มาของตัวอักษรที่ ใช้ความหมายของภาพในการสื่อ หรือแปลความหมายของคำที่จำได้นั้นเป็นภาพ และในทำนอง

เดียวกัน การจะเล่าเรื่องราว เด็กก็จะต้องระลึกถึงภาพแห่งประสบการณ์ได้ก่อน ความหมายของภาพแห่งประสบการณ์ที่ระลึกได้ก่อนเหล่านี้ เป็นทางนำที่จะให้ครูสร้างเป็นแผนภูมิประสบการณ์ใช้ในการสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิประสบการณ์

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 72 – 73) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งกับเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกวิธีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านคำ ซึ่งมีรายละเอียดโดยสังเขปดังนี้

1. วิธีสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach)

เป็นการสอนเด็กให้อ่านเป็นคำๆ และให้เด็กอ่านก่อนที่เด็กจะจำตัวอักษรได้เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้ว จึงสอนให้รู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง ครูอาจใช้บัตรคำในการสอน ให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ ครูอาจทำโดยการบันทึกเสียงลงบนเทปก็ได้ แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟัง และให้เด็กอ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้จะทำให้เด็กอ่านคำโดยใช้สายตา

2. วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonic Approach)

เป็นการสอนให้เด็กอ่านโดยวิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่นเสียงสระเสียงพยัญชนะ และให้เด็กเปล่งเสียงให้ถูกต้อง หน่วยเสียงสระและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำ ๆ ในแต่ละคำมีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่างชัดเจน

3. วิธีสอนอ่านเบื้องต้น (Basal Reading Approach)

เป็นการสอนอ่านโดยมีเนื้อหาเป็นชุด ตามระดับความสามารถของเด็กตั้งแต่ง่ายไปที่ยาก เริ่มจากการอ่านคำ อ่านฟังเสียง ไปจนถึงการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เนื้อหามีตั้งแต่สั้นๆ ไปจนถึงเนื้อหาที่มีความยาวหลายหน้ากระดาษ ภายในชุดการสอนอาจประกอบด้วยบัตรคำ บัตรภาพ เนื้อหาสาระที่จะให้เด็กอ่าน มีการจำกัดคำยาก และเพิ่มปริมาณคำยากขึ้นตามลำดับ มีคู่มือครูและมีการทดสอบไว้สำหรับแต่ละตอนแต่ละชุด

บันลือ พฤษะวัน (2543 : 3) กล่าวว่า การที่เด็กอ่านได้โดยการอ่านเป็นคำ มีภาพประกอบในการช่วยอ่าน เด็กได้ฝึกอ่านคำประกอบภาพ เป็นการเสริมแรงให้เด็กสนใจ ทำท่ายให้อยากอ่าน ให้ผู้เรียนเห็นว่าการอ่านนั้นง่าย

จากทฤษฎีและหลักการข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการที่จะสอนอ่านให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์นั้น จะต้องศึกษาและเข้าใจในธรรมชาติของภาษา ธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก และหลักการ วิธีการสอนให้สอดคล้องกัน การจะเลือกใช้วิธีการสอนแบบใด จึงขึ้นอยู่กับ ลักษณะปัญหา ความบกพร่อง จุดที่ต้องการแก้ไขหรือพัฒนาในตัวเด็ก เพราะวิธีการสอนในแต่ละวิธีจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามระดับการเรียนรู้หรือจุดมุ่งหมายของการสอน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีปัญหาในการอ่านสะกดคำ ทำให้เด็กอ่านไม่ได้ อ่านไม่ออก ผู้วิจัยจึงได้เลือกวิธีการสอนอ่านเป็นคำ เพราะวิธีนี้ช่วยให้เด็กเรียนรู้การอ่าน

โดย อ่านเป็นคำๆ ไม่ต้อง สะกดคำอ่าน หรือสะกดตัวผสมคำ เด็กเรียนอ่านทางตา ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการเรียนอ่านของเด็ก และยังมีภาพเป็นตัวช่วยให้เด็กจำคำได้ดียิ่งขึ้น

ดังนั้นวิธีการสอนอ่านเป็นคำ จึงน่าจะเป็นวิธีการสอนที่ช่วยแก้ปัญหาในการอ่านของเด็กให้เด็กสามารถอ่านคำได้และพัฒนาไปสู่การอ่านเป็นประโยคและเนื้อเรื่องต่อไป

2.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านเป็นคำ

ทฤษฎีการเรียนรู้ มีมากมายหลายกลุ่มด้วยกัน แต่ละทฤษฎีก็มีหลักการและแนวคิดแตกต่างกันไป ในที่นี้ได้นำทฤษฎีของนักจิตวิทยาในกลุ่มเกสตัลท์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านเป็นคำที่สามารถนำมาประยุกต์ ใช้ ได้ดังนี้

เยาเวพา เดชะคุปต์ (2542 : 63 – 65) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt – Field Theory) ไว้ว่า ทฤษฎีกลุ่มเกสตัลท์เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มพัฒนาการทางสติปัญญา (Cognitive Theories) ที่เน้นการรับรู้โดยส่วนรวม (Whole) มากกว่าที่จะมุ่งเน้นส่วนย่อย ๆ แนวความคิดนี้เกิดขึ้นในประเทศเยอรมนี ในสมัยเดียวกับที่ทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ของวัตสันกำลังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกา นักจิตวิทยาในกลุ่มเกสตัลท์ ได้แก่ แมกซ์ เวอร์ไทเมอร์ วอฟแกง โคลเลอร์ คอฟท์ และเคิร์ท เลวิน และต่อมาเลวินได้ศึกษาและขยายความคิดออกเป็นทฤษฎีสนาม (Field Theory)

หลักการเรียนรู้ การเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ

1. การรับรู้ (Perception) การรับรู้ในความคิดของนักจิตวิทยากลุ่มนี้ หมายถึง กระบวนการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่มากกระทบกับประสาทสัมผัส ซึ่งมีหู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง และการแปลความหมายของสิ่งที่มากระทบสัมผัสก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ เป็นการสร้างความหมายเกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ ให้กับตัวเรา เช่นการรับรู้ทางสายตา ก็ได้แก่เมื่อมีสิ่งเร้าในลักษณะต่าง ๆ เช่น ภาพมากกระทบสายตา สายตาก็สัมผัส ทำให้มองเห็นและแปลความหมายเป็นความสวยงาม ความน่าเกลียด เป็นต้น

2. การหยั่งเห็น (Insight) หรือการรู้แจ้งตลอด หมายถึง การเกิดความคิด ความเข้าใจที่แวบขึ้นมาทันทีทันใด โดยมีความเข้าใจในสาระสำคัญในการแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ กล่าวคือ มองเห็นขั้นตอนกระบวนการความสัมพันธ์ของเหตุการณ์กับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในการแก้ปัญหอย่างแจ่มแจ้งว่าจะแก้จุดใดก่อนหลัง การหยั่งเห็นจึงเป็นความเข้าใจที่เกิดขึ้นหลังจากที่มีการคิดแก้ปัญหาด้วยการคิดแก้ไขโดยวิธีการอื่นก่อนระยะหนึ่ง เช่น การลองผิดลองถูก เป็นต้น แล้วจึงเกิดความคิดความเข้าใจแวบขึ้นมา มองเห็นช่องทางตลอดทุกขั้นตอนในการแก้ปัญหานั้น ๆ แล้วอุทานว่า อ้อ! (Aha!)

กฎของการเรียนรู้ ทฤษฎีในกลุ่มนี้ได้เน้นกฎการเรียนรู้ที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. กฎความแน่นอนชัดเจน (Principle of Pranguang) กฎนี้เป็นกฎที่มีความสำคัญกว้างขวาง ครอบคลุมกฎอื่น ๆ โดยได้อธิบายว่า ในการรับรู้สิ่งใดก็ตาม อินทรีย์มีแนวโน้มที่จะจัดประสบการณ์นั้น ๆ ให้เป็นระเบียบหมวดหมู่ ให้อยู่ในรูปแบบที่ดีที่สุด มีความหมายสมบูรณ์และง่าย เช่น การจัดกลุ่มดาวเป็นรูปลูกหมี ผุ่งลูกไก่ เป็นต้น ดังนั้นในการรับรู้อินทรีย์อาจรับรู้แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากประสบการณ์ที่แตกต่างกันของบุคคล แต่การรับรู้ที่ดีจะต้องเกิดความแน่นอนหรือชัดเจน ซึ่งมีสิ่งที่ต้องคำนึง 2 ประการ คือ

1.1 ภาพ (Figure) หรือส่วนที่เด่น เป็นจุดศูนย์รวมของสิ่งที่สนใจ ซึ่งเกิดขึ้นจากการรับรู้ในการจัดระเบียบของลักษณะภาพ เป็นสิ่งที่ต้องการเน้นหรือสนใจเป็นพิเศษในขณะนั้น

1.2 พื้น (Ground) หรือส่วนประกอบของภาพ เป็นส่วนที่รองรับภาพซึ่งเกิดจากการจัดระเบียบของการรับรู้ในลักษณะที่เป็นพื้น เป็นส่วนประกอบของภาพไม่ใช่สิ่งที่ต้องการเน้นหรือสนใจในขณะนั้น

การรับรู้ภาพและพื้นซึ่งบางที่อาจจะมองเห็นสลับกันนั้น ตามทฤษฎีของกลุ่มเกสตัลท์เชื่อว่า เกิดจากประสบการณ์ของบุคคลเป็นสำคัญ หรืออาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์เดิมของบุคคลมีผลต่อการเรียนรู้ภาพและพื้น

2. กฎความใกล้ชิด (Principle of Proximity) หมายถึง สิ่งเราใด ๆ ที่อยู่ใกล้กัน ซึ่งมนุษย์มีแนวโน้มที่จะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้กันเป็นพวกเดียวกันหรือเป็นหมวดหมู่เดียวกัน

3. กฎความคล้ายคลึง (Principle of Similarity) หมายถึง สิ่งเราใด ๆ ก็ตามที่มีลักษณะรูปร่าง ขนาด หรือสีคล้าย ๆ กัน มนุษย์มีแนวโน้มที่จะรับรู้ลักษณะรูปร่าง ขนาดหรือสีที่คล้ายกันเป็นพวกเดียวกัน หรือเป็นหมวดหมู่เดียวกัน

4. กฎความต่อเนื่อง (Principle of Continuity) หมายถึง สิ่งเราที่ดูเหมือนว่าจะมีทิศทางไปในทางเดียวกัน หรือมีแบบแผนไปในแนวทางหนึ่งด้วยกัน ก็จะทำให้รับรู้เป็นรูปร่างหรือเป็นหมวดหมู่ขึ้น

5. กฎความสมบูรณ์หรือกฎปิด (Principle of Closure) หมายถึง สิ่งเราใดก็ตามที่ยังขาดความสมบูรณ์ มนุษย์มีแนวโน้มที่จะรับรู้ให้เป็นสิ่งที่สมบูรณ์

การนำทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มเกสตัลท์ไปใช้ในการจัดการศึกษามีข้อแนะนำดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอนควรจัดสถานการณ์ต่าง ๆ รอบตัวเพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความคิด เพราะทฤษฎีของนักจิตวิทยากลุ่มนี้จะเน้นการส่งเสริมความคิดของเด็กเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมหลาย ๆ ชนิด เช่น นิทาน เหตุการณ์ มาใช้ในการจัดประสบการณ์เดิม

2. ครูผู้สอนควรคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนหรือความสามารถของผู้เรียนเป็นพื้นฐาน ทั้งนี้เพื่อสามารถจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนเป็นต้น

3. การเน้นภาพรวม ครูควรจัดบทเรียนให้เป็นหมวดหมู่ มองเห็นโครงสร้างของเรื่อง

ที่จะเรียน แล้วยังแยกเป็นหน่วยย่อย ๆ ที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน แล้วจึงให้รายละเอียดของหน่วยย่อยแต่ละหน่วยนั้น โดยเฉพาะการสอนภาษาควรเน้นให้เด็กเห็นคำหรือประโยคมากกว่าการสะกดคำ

4. การประยุกต์ใช้ การเรียนรู้ควรเน้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

5. การเรียนรู้ ควรเน้นความเข้าใจมากกว่าการท่องจำ โดยหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ นำความรู้ไปใช้ได้จริง

2.6 การสอนอ่านเป็นคำ

การสอนอ่านเป็นคำ มีแนวคิดและวิธีการ ต่างๆ ดังนี้

กรมวิชาการ (2535 : ท – ธ) ได้ให้ความหมาย คำคั่นตา (Sight Words) ไว้ว่าเป็นคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า พ่อ แม่ พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา ปู่ ย่า ตา ยาย ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ไป หา ฉันทน์ เรา โรงเรียน มือ ขา ตา จะ เป็นต้น การสอนคำคั่นตามีวิธีการสอนดังนี้

1. คำคั่นตาเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันจะสอนให้อ่านเป็นคำ โดยไม่ต้องสะกดคำ แต่จะนำมาสอนอ่านบ่อยๆ ใช้พูด ใช้เขียนบ่อยๆ เพื่อให้จำคำได้แม่นยำ

2. สอนความหมายของคำโดยอ่านคำประกอบรูปภาพ หรือทำท่าทางประกอบ เพื่อบอกความหมาย สอนอ่านเป็นประโยคเพื่อใช้คำแวดล้อมบอกความหมายของคำ

3. จัดกิจกรรมส่งเสริมการจำคำ ได้แก่ อ่านเป็นคำ เล่นเกม การสังเกตรูปคำหรือสังเกตพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ที่ประกอบเป็นคำนั้นพร้อมกับออกเสียงคำให้ถูกต้อง

มิลเลอร์ (Miller. 1993 : 134) ได้กล่าวถึงแนวทฤษฎี ความรู้เกี่ยวกับ คำคั่นตา ไว้ว่า ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา เป็นสิ่งสำคัญที่เด็กนักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องของคำคั่นตา

วิธีการสอนอ่านเป็นคำ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การจำคำ
2. การจำแนกคำ

การจำแนกคำจะเป็นเรื่องที่ยาก เพราะการที่จะจำแนกคำได้นั้นเด็กจะต้องจำคำได้เสียก่อน แม้ว่าการจำคำนั้นจะใช้ทักษะที่มาเกี่ยวข้องน้อยกว่าการจำแนกคำ แต่ก็ใช้ในการประเมินผลและฝึกในการสอนอ่านระดับประถม นำมาใช้ในการตัดแยกและการจำแนกคำ

คำคั่นตา สามารถที่จะอธิบายได้หลากหลายความหมาย คำเหล่านี้ผู้อ่านจะสามารถจำได้ทันทีที่เห็น โดยที่ไม่ต้องหยุดและวิเคราะห์คำ โดยใช้เทคนิคการจำแนกคำ เช่นเดียวกับวิธีการสอนหน่วยเสียง อย่างไรก็ตาม คำคั่นตา ยังหมายถึงคำที่ไม่ต้องมีความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์กับเสียง และคำที่ไม่เป็นไปตามกฎของการสะกดคำ แต่เป็นวิธีการอ่านแบบจำเป็นคำๆ ไป

My Sight Word Box (2001 : internet) กล่าวไว้ว่า คำคั่นตา เป็นคำที่เด็กใช้บ่อยๆ และไม่ใช้คำที่เป็นไปตามกฎของการสะกดคำอ่าน ซึ่งเด็กไม่สามารถออกเสียงอ่านได้ เด็กสามารถเรียนรู้ที่จะจำคำได้โดยการมองรูปคำทั้งหมด โดยปราศจากการลั้งเลใจ 50 – 80 % ในการสนทนาและการอ่านที่มี คำคั่นตา เข้าไปเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันเด็กจะมีพื้นฐานที่ดีในการอ่านเมื่อเด็กสามารถอ่านคำได้ทันทีโดยไม่มีการลั้งเลใจ ทำให้เด็กสนใจการอ่านและนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่าน

Sabatino, Miller and Schmidt (1981 : 256 –257) กล่าวว่า การสอนอ่านเป็นคำ เป็นวิธีการสอนอ่านแบบจำคำวิธีหนึ่ง มีวิธีการ เทคนิคต่างๆ และมีขั้นตอนในการสอน ดังนี้

- 1.การจับคู่ภาพ
- 2.การจับคู่ตัวอักษร
- 3.การจับคู่คำ
- 4.เกมในการจำคำ
- 5.เกมที่ใช้ไม้กระดาน
- 6.เกมที่ใช้สนาม ลู่วิ่ง
- 7.เกมให้อาหาร สำหรับพัฒนา การจำคำในหมวดคำสิ่งของหรือสัตว์

8.การสร้างหมวดหมู่คำ เช่น การสร้างบัตรภาพ บัตรคำของดอลส์ ที่สามารถแสดงภาพได้นาๆชนิด ในแต่ละตัวอักษรวิธีนี้สามารถใช้การฟังร่วมด้วยได้ การสอนอ่านคำในเบื้องต้นสามารถนำคำที่เป็นชื่อสี,จำนวน หรือ วัน เดือน ฯลฯ มาสอนได้

Vaughn, Sharon and Bos, Candace S. (1991 : 124 - 127) ได้กล่าวถึงเทคนิควิธีการสอนอ่านเป็นคำ ไว้ดังนี้

เทคนิคการสร้าง คำคั่นตา

เด็กบางคนมีความรู้สึกยุ่งยากในการจำคำได้โดยอัตโนมัติ และต้องการโอกาสที่จะได้ฝึกสะกดคำ และจำคำที่เรียนได้ ในเรื่องที่จะกล่าวถึงนี้เป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนจำคำได้ และยังมี เกมที่สามารถใช้ได้ดีเท่ากับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ซึ่งกิจกรรมต่างๆ นี้ไม่ใช่วิธีที่นำไปสู่การอ่านได้ทั้งหมด ไม่ควรที่จะนำมาใช้เป็นวิธีหลักในการสอนอ่านเพียงวิธีนี้วิธีเดียว ควรที่จะนำไปใช้ช่วยในการซ่อมเสริมหรือสอนเสริมในด้านการอ่านโดยเน้นการอ่านคำ และให้รู้ความหมายของคำ

การสอนอ่านเป็นคำ

การสอนโดยใช้วิธีนี้เป็นการ แก่ไข ฝึกฝน และฝึกปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนในการอ่านคำศัพท์ ใช้สอนอ่านในขั้นต้นของการอ่าน และการอ่าน เพื่อจำแนกคำ เป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุดในการใช้เป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้ สัญลักษณ์ คำโครงของคำที่มองเห็นในการอ่านหรือจำแนกคำออกมา และยังสามารถใช้ร่วมกับการสอนอ่านวิธีอื่นๆ เช่น

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา การสอนอ่านเบื้องต้น หรือเทคนิคในการอ่านคล่อง วิธีนี้เหมาะที่จะใช้กับนักเรียนที่เริ่มต้นเรียนอ่านคำ จำแนกคำ ก่อนที่จะไปเรียนการอ่านเนื้อเรื่อง หรือข้อความ เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือกับนักเรียนกลุ่มเล็กๆ

ขั้นตอนการสร้างคำ

เลือกคำจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนไม่สามารถอ่านได้ถูกต้องและอ่านได้โดยอัตโนมัติในทุกครั้งที่อ่าน จำนวน 5 – 10 คำ เมื่อเลือกคำมาได้แล้ว ดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังนี้

1. ครูและนักเรียนช่วยกันเลือกคำที่แน่ใจว่านักเรียนเข้าใจความหมายของคำซึ่งเป็นคำที่อยู่ในเนื้อเรื่องที่อ่าน
2. แสดงคำให้นักเรียนดูทีละคำโดยใช้เวลา 5 วินาที และอ่านคำนั้น 2 ครั้ง
3. สับคำและถามให้เด็กนักเรียนอ่านคำในบัตรคำแต่ละใบ ครูคอยบอกคำที่ถูกต้องให้กับเด็กนักเรียนหลังจากที่เด็กอ่านคำนั้นผิดและถ้าเด็กไม่ตอบหรือไม่อ่านคำภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้เด็กฟัง
4. แสดงคำทั้งหมดอีกครั้ง โดยใช้วิธีเดียวกับขั้นตอนที่ 2
5. ให้นักเรียนอ่านหรือออกเสียงคำแต่ละคำอีกครั้งโดยใช้วิธีเดียวกับขั้นตอนที่ 3 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งเด็กสามารถอ่านคำได้ โดยอัตโนมัติ

ถ้านักเรียนยังไม่สามารถจำคำได้ หลังจากการสอนไปแล้ว 7 ครั้ง ให้เปลี่ยนจากการระลึกได้ (Recal task) มาเป็นการจำได้ (Recognition task) โดยวางคำต่างๆ ไว้บนโต๊ะแล้วให้เด็กชี้คำตามที่ครูบอก ถ้าเด็กยังอ่านคำไม่ได้ก็ให้ใช้เทคนิคต่างๆ ดังนี้

1. เทคนิคการใช้รูปภาพ (Picture association techniques)
2. เทคนิคความสัมพันธ์ระหว่างประโยคหรือคำ (Sentence / Word association techniques)

3. เทคนิคการเติมคำ (Cloze procedure)

หลังจากที่สอนอ่านคำให้กับเด็กแล้วให้ครูบันทึกผลการอ่านคำของเด็กลงในแบบบันทึก และ เมื่อสอนคำในวันแรกๆ ไปแล้วให้นำกลับมาสอนหรือทบทวนใหม่ในวันต่อไป

ข้อคิดเห็น

ขั้นตอนนี้เป็นเทคนิคการสอนอ่านอย่างเป็นระบบสำหรับการสอนอ่านเป็นคำ เป็นการแก้ไขการอ่านคำ เป็นแบบฝึกที่ใช้สอนอ่านเป็นคำๆ อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อที่ควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอน ดังนี้

1. วิธีนี้เป็นเพียงเทคนิคเสริม และจะต้องใช้ร่วมกับวิธีสอนอื่นๆ ที่เน้นการอ่านเนื้อเรื่องและการจำแนกคำ เช่น ตัวบอกรบริบท (Context clues)
2. เด็กควรจะเข้าใจความหมายของคำ
3. ใช้ในกรณีที่แยกสอนเป็นคำๆ

นอกจากวิธีการสอนอ่านคำดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีเทคนิคต่าง ๆ ที่ช่วยเสริมและสนับสนุนให้การเรียนรู้ด้านการอ่านคำ ได้ผลดียิ่งขึ้น คือ

เทคนิคการใช้รูปภาพ (Picture association techniques)

การจำแนกคำโดยใช้รูปภาพนั้นจะมีประโยชน์และใช้ได้ดี ถ้ารูปนั้นบ่งบอกหรือแสดงภาพออกมาได้ตรงตามความหมายของคำ วิธีนี้จะช่วยให้เด็กสามารถอ่านคำนั้นออกมาได้เป็นรูปแบบที่คิดขึ้นมาเพื่อช่วยนักเรียนในการพัฒนาการอ่านคำศัพท์และยังช่วยในการเชื่อมโยงวิธีการที่เน้นการอ่านคำในเนื้อเรื่อง เมื่ออ่านเนื้อเรื่องนักเรียนควรจะพยายามอ่านคำไม่คิดถึงแต่รูปภาพประกอบเท่านั้น แต่จะต้องเข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำด้วย

ขั้นตอนการสอน อ่านคำโดยใช้เทคนิคการใช้รูปภาพ มีดังนี้

เลือกคำที่เด็กอ่านไม่ได้ โดยเลือกคำที่แสดงภาพได้ง่ายๆ ก่อน เช่น คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ แล้วเขียนคำลงในบัตรคำ (ใช้ 5 – 10 คำ ในการสอนแต่ละครั้ง) แยกบัตรออกเป็นส่วน ๆ โดยจะวาดหรือหารูปมาติดในบัตร หรืออาจจะให้เด็กวาดรูปลงในบัตรเองก็ได้ เมื่อเลือกคำและบัตรภาพได้แล้วให้ปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

1. วางบัตรภาพไว้ที่ด้านหน้าเด็ก แล้วฝึกให้เด็กพูดชื่อตามภาพนั้น
2. วางบัตรภาพและบัตรคำ ครูพูดชื่อคำนั้นอีกครั้งและให้นักเรียนฝึกพูดชื่อคำ
3. บอกให้นักเรียนจับคู่คำกับภาพและพูดชื่อคำขณะที่จับคู่ ทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆจนกว่านักเรียนจะสามารถจับคู่คำกับภาพได้หมด

4. วางคำไว้หลายๆคำ ไว้ข้างหน้าเด็กและให้เด็กเลือกหรือชี้บอกคำที่ครูพูด ถ้าเด็กไม่สามารถชี้บอกได้ถูกต้องให้เด็กนึกภาพเพิ่มเติมในความจำของตนเอง ถ้าเด็กยังไม่สามารถชี้คำได้อีก ให้แสดงรูปที่คู่กับคำนั้นให้เด็กดู

5. ให้เด็กนึกถึงคำและอ่านโดยแสดงคำให้ดู 1 ครั้ง และทำซ้ำอีกถ้าเด็กไม่สามารถนึกคำและอ่านได้ ให้เด็กนึกภาพประกอบไปด้วย ถ้าเด็กยังไม่สามารถนึกได้อีก ครูบอกให้เด็กดูรูปภาพที่คู่กับคำนั้น

6. ทำตามขั้นตอนที่ 5 ต่อไปจนกว่าเด็กจะสามารถจำแนกคำทั้งหมดได้โดยอัตโนมัติ และบันทึกผลในแบบบันทึก

7. ให้เด็กทบทวนคำต่างๆ ทุกๆวัน และที่สำคัญที่สุดให้เด็กอ่านคำในเนื้อเรื่อง เมื่อเด็กอ่านและไม่สามารถอ่านได้ ครูช่วยแนะนำให้เด็กนึกภาพหรือคำที่ช่วยให้เด็กนึกถึงคำศัพท์นั้นได้

ข้อสังเกต

เทคนิคการใช้รูปภาพนี้เป็นการช่วยให้นักเรียนได้มองภาพแล้วสามารถจำแนกคำได้เช่นเดียวกับการสอนอ่านเป็นคำ วิธีนี้ควรจะใช้เป็นแค่เพียงขั้นตอนที่เสริมเข้าไปเท่านั้น นักเรียนควรจะหาโอกาสอ่านคำในเนื้อเรื่องและเข้าใจความหมายของเรื่องด้วย

การสอนอ่านเป็นคำ ซึ่งเป็นการสอนอ่านแบบจำคำอย่างหนึ่งและมีวิธีการสอน เทคนิค การสอนที่หลากหลาย ในการช่วยให้เด็กสามารถอ่านคำได้ในทันทีที่เห็น โดยไม่ต้องสะกดคำ อ่าน และเด็กเข้าใจความหมายของคำที่อ่าน การที่เด็กจะเรียนรู้คำและสามารถอ่านคำที่เห็นได้ นั้น วิธีการสอนและการดำเนินการตามขั้นตอนก็มีความสำคัญที่จะช่วยทำให้เด็กสามารถอ่านคำ ได้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและเลือกวิธีการสอนอ่านเป็นคำมาใช้กับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้าน การอ่านเพื่อให้เด็กสามารถอ่านออกเสียงคำและเข้าใจความหมายของคำได้

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพลินพิศ ไชยยาสุข (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 23 - 25 ; อ้างอิงจาก เพลินพิศ ไชยยาสุข) ได้ศึกษา การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านคำ ภาษาไทยในบทเรียนสำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนการอ่านคำของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมและคะแนนความก้าวหน้าการอ่านคำของ กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สมาน แด้มพิมาย (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 43 - 44 ; อ้างอิงจาก สมาน แด้มพิมาย) ได้ศึกษา การสร้างแบบฝึกอ่านคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถม ศึกษปีที่ 5 หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกอ่านคำควบกล้ำสูงกว่าก่อนเรียน

รอส (Bender. 1993 : 188 ; citing Ross.) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการสอนอ่าน เป็นคำ ไว้ว่า การสอนวิธีนี้ใช้ได้ดี ทั้งเด็กพิเศษและเด็กปกติ ซึ่งดีในด้านการจำคำ เด็กจะเรียนรู้ คำศัพท์ได้มากกว่าและใช้เวลาน้อยกว่าการเรียนโดยวิธีปกติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้วิธีการสออ่านเป็นคำ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ อำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 8 คน ซึ่งมีวิธีการคัดเลือกดังนี้

1. คัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน เลือกมาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนของ ผดุง อารยะวิญญู (2535) ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เป็นแบบสำรวจโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ มีคำถาม 50 ข้อ ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินเด็กแต่ละคน ครูจะต้องรู้จักและคุ้นเคยกับเด็กเป็นอย่างดี โดยสังเกตเด็กติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน เครื่องมือนี้มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งชุดเท่ากับ .99 มีค่าความเที่ยงตรงดี ใช้กับเด็กที่มีอายุ 6 - 12 ปี สำรวจปัญหาของเด็กใน 5 ด้าน ใหญ่ๆ และ 25 ด้านย่อย คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหวและพฤติกรรม

หลังจากกรอกแบบสำรวจแล้วให้นำข้อมูลมา Plot ลงในกราฟเพื่อหา Profile ของเด็กดังนี้ หากเส้นกราฟตกในช่องเปอร์เซ็นต์ที่ 1 - 3 ตั้งแต่ 1 ด้านย่อยขึ้นไปถือว่าเด็กมีปัญหาในการเรียน แต่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนนี้อาจเป็นเด็ก LD หรือเด็กปัญญาอ่อนในระดับเรียนได้ (EMR) ก็ได้ จึงต้องทดสอบในขั้นที่ 2 ต่อไป

ขั้นที่ 2 ใช้แบบสำรวจในการเรียนรู้เฉพาะด้าน

เป็นแบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยสำรวจปัญหาในการเรียน 3 ด้านคือ ด้านการอ่าน ด้านการเขียนและการสะกดคำ ด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยข้อย่อย 80 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่าตั้งแต่ 1 – 5 ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินซึ่งครูผู้สอนต้องรู้จักเด็กไม่น้อยกว่า 3 เดือน

ขั้นที่ 3 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง/และครูประจำชั้น/ครูประจำวิชา

เชิญผู้ปกครองมาพบเพื่อสัมภาษณ์ ก่อนการสัมภาษณ์ให้ผู้ปกครองกรอกแบบการซักประวัติ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กมากที่สุด สัมภาษณ์ครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชา ประเด็นการสัมภาษณ์มีด้านการอ่าน การเขียน การสะกดคำ ลักษณะลายมือ และด้านคณิตศาสตร์ว่ามีความบกพร่องในเรื่องเหล่านี้มากเพียงใด

ขั้นที่ 4 ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล

ครูสร้างแบบทดสอบเกี่ยวกับการอ่าน โดยเลือกคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 มาทดสอบ ครูตรวจแบบทดสอบเพื่อหาความบกพร่อง นำข้อมูลทั้ง 4 ชั้นมาประมวลแล้วพิจารณาว่าข้อมูลแต่ละชั้นสอดคล้องกันหรือไม่ ถ้าหากข้อมูลมีความสอดคล้องกันทั้ง 4 ชั้น หรือสอดคล้องกันอย่างน้อย 2 ชั้น และมีความรุนแรงในลักษณะที่ต้องการความช่วยเหลือโดยครูพิจารณาว่าหากไม่ได้รับความช่วยเหลือแล้วไม่สามารถเรียนหนังสือได้ ไม่มีการพัฒนาทางการเรียนเท่าที่ควร เรียนไม่ทันเพื่อน จึงตัดสินว่าเป็น LD

2. ประเมินความสามารถทางเชาวนปัญญา

ประเมินความสามารถทางเชาวนปัญญาของเด็กที่ได้รับการคัดแยกแล้ว โดยเชิญเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่ได้รับการอบรมการใช้แบบประเมิน ฯ นี้ จากหน่วยงานของกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้ให้การอบรม มาทำการประเมิน ซึ่งเป็นแบบทดสอบความสามารถทางเชาวนปัญญาสำหรับเด็กอายุ 2 – 15 ปี สร้างขึ้นโดยฝ่ายจิตวิทยาศูนย์สุขวิทยาจิต มีค่าความเชื่อมั่น 90 % (กระทรวงสาธารณสุข. 2538)

3. นำรายชื่อเด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

1.ชุดการสอนอ่านเป็นคำ ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แผนการสอน

1.2 บัตรคำ – บัตรภาพ ขนาด 4 X 6 นิ้ว ใช้ฝึกอ่านเป็นคำ

1.3 เกม

1.4 แบบฝึก

2.แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือผู้วิจัยได้มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1.การสร้างและหาคุณภาพชุดการสอนอ่านเป็นคำ

การสร้างชุดการสอนอ่านเป็นคำนี้ ผู้วิจัยได้กำหนด ให้มีแผนการสอนอ่านเป็นคำ บัตรคำ บัตรภาพ เกม แบบฝึก เพื่อช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมตรงกับสภาพปัญหา ระดับการเรียนรู้ และธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษา เอกสาร วารสาร ตำรา และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านเป็นคำ เทคนิค วิธีการที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำ วิธีการ ในการสร้างบัตรคำ บัตรภาพ เกม แบบฝึก และกิจกรรมให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในและต่างประเทศ ตลอดจนหาความรู้จากผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และผู้เชี่ยวชาญในการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

1.2 ผู้วิจัยได้ศึกษา หลักสูตรประถมศึกษา ฉบับปรับปรุง (2533) วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

1.3 กำหนดเนื้อหาการเรียนโดยนำคำศัพท์มาจากหนังสือเรียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ซึ่งเป็นคำพื้นฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เป็นคำที่เด็กใช้ และพบเห็นบ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน แต่เป็นคำที่เด็กอ่านไม่ออก ไม่สามารถอ่านออกเสียงในคำเหล่านี้ได้ มาสร้างเป็นหน่วยการเรียน จำนวน 8 หน่วยการเรียน ดังนี้

หน่วยที่ 1 เรื่อง อวัยวะในร่างกาย

หน่วยที่ 2 เรื่อง ผัก

หน่วยที่ 3 เรื่อง ผลไม้

หน่วยที่ 4 เรื่อง สัตว์

หน่วยที่ 5 เรื่อง อาชีพ

หน่วยที่ 6 เรื่อง กริยา

หน่วยที่ 7 เรื่อง เครื่องแต่งกาย

หน่วยที่ 8 เรื่อง เครื่องใช้ภายในโรงเรียน

1.4 ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบ วิธีการดำเนินกิจกรรม และเวลาในการสอนอ่านเป็นคำ โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

1.5 นำชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม หรือไม่ และให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 3 ท่าน มีรายนามดังต่อไปนี้

1.5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดนยา วงศ์ธนะชัย

ประธานโปรแกรมวิชาภาษาไทย

รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม

1.5.2 อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม

ประธานโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม

1.5.3 อาจารย์ดำรงศักดิ์ ช่างพินิจ

หัวหน้าศูนย์การศึกษาพิเศษ

คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม

1.6 ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบชุดการสอน และให้ข้อเสนอแนะ ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1.6.1 ให้เพิ่มจำนวนคำศัพท์ในแต่ละแผนการสอนให้มีจำนวนมากขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับเวลา

1.6.2 ให้ปรับปรุงกิจกรรมในขั้นสรุป ในแต่ละแผนการสอนให้มีความหลากหลาย

1.6.3 ให้ปรับปรุงการใช้ภาษาในแผนการสอน จากภาษาพูด เป็นภาษาเขียน

1.6.4 ให้ปรับปรุงแบบฝึก การวัดความเข้าใจความหมายของคำ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์

1.7 ผู้วิจัยได้ปรับปรุง แก้ไข ตามข้อเสนอแนะ และได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง เมื่อผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญแล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำประกอบด้วย บัตรคำทั้งหมด 72 คำ เป็นการทดสอบความสามารถในการอ่านคำทีละคำ ซึ่งผู้วิจัยใช้กระบวนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรและคู่มือครูวิชาภาษาไทยชุดพื้นฐานทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อศึกษาคำพื้นฐานในระดับชั้น

2.2 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตรการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ และการประเมินผลด้านการอ่าน จากหนังสือการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ของ ผดุง อารยะวิญญู

2.3 ศึกษาวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

2.4 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านโดยนำคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน จากคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 มาจัดเป็นหมวดหมู่คำ แล้วนำมาทดสอบจำนวน 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วย

2.4.1 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำให้เด็กอ่านคำทีละคำในบัตรคำ แล้วบันทึกการอ่านคำของเด็กลงในแบบบันทึกการอ่าน

2.4.2 ทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ โดยให้โยงเส้นจับคู่คำกับภาพ

2.5 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ มีดังนี้

2.5.1 การอ่านออกเสียงคำ (จำนวน 72 คำ 72 คะแนน)

อ่านออกเสียงคำได้ ให้ 1 คะแนน

อ่านออกเสียงคำไม่ได้ หรือไม่ออกเสียงอ่าน ให้ 0 คะแนน

2.5.2 ความเข้าใจความหมายของคำ (จำนวน 72 ข้อ 72 คะแนน)

โยงเส้นจับคู่คำกับภาพได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

โยงเส้นจับคู่คำกับภาพไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

เกณฑ์การตัดสินรวม เป็นการนำคะแนนการอ่านออกเสียงคำและการเข้าใจความหมายของคำมารวมกัน เป็นคะแนนเต็ม 144 คะแนน โดยใช้ค่าพิสัยในการแบ่งคะแนนออกเป็น 3 ระดับ แล้วพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้

97 - 144 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี

49 - 96 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับพอใช้

0 - 48 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

2.6 นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าค่าที่ใช้ทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาลงความเห็นดังนี้

คะแนน	+ 1	สำหรับค่าที่แน่ใจว่าวัดตรงตามจุดประสงค์
คะแนน	0	สำหรับค่าที่ไม่แน่ใจว่าวัดตรงตามจุดประสงค์
คะแนน	- 1	สำหรับค่าที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

นำคะแนนที่ได้มาแทนค่าในสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างค่ากับจุดประสงค์
	$\sum R$	หมายถึง ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.7 ค่าดัชนีที่คำนวณได้บางข้อ น้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้ดีขึ้นและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบใหม่ จึงได้ค่าดัชนีที่คำนวณได้ เท่ากับ 1.0 ทั้งหมดจำนวน 72 ข้อ ดังรายละเอียดในตาราง 6 ที่ปรากฏในภาคผนวก ข

2.8 นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้การทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 249) 1 กลุ่มเป็นกลุ่มทดลอง ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

เมื่อ E	แทน	นักเรียนกลุ่มทดลอง
X	แทน	การสอนโดยใช้ชุดการสอนอ่านเป็นคำ
T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถในการอ่านคำก่อนสอน
T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถในการอ่านคำหลังสอน

2. วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ทำการทดลองในวันจันทร์ ถึงวันพุธ วันละ 20 นาที วันพฤหัสบดี เป็นการทบทวนและในวันศุกร์ เป็นการทดสอบระหว่างเรียน ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

มีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยขอให้บัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือเพื่อเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ เพื่อทำการทดลองและดำเนินการวิจัย

2.2 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ เพื่อดำเนินการทดลองในโรงเรียนบ้านห้วยไคร้

2.3 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำ โดย ทดสอบการอ่านออกเสียงคำจากบัตรคำ จำนวน 72 คำ

ทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 72 ข้อ

บันทึกคะแนนผลการทดสอบก่อนการทดลองเก็บไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2.4 ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดการสอนอ่านเป็นคำ ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นด้วยตนเอง และมีการทดสอบระหว่างเรียน ท้ายสัปดาห์ในทุกวันศุกร์ ดังนี้

ตาราง 2 ระยะเวลาการทดลอง

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน	รายการที่สอน
1	1	จันทร์	หมวดคำอวัยวะในร่างกาย หัวเข่า เท้า สะตือ
	2	อังคาร	แขน ศอก นิ้วมือ
	3	พุธ	จมูก เล็บ หน้าผาก
	4	พฤหัสบดี	ทบทวน
	5	ศุกร์	ทดสอบระหว่างเรียน
2	6	จันทร์	หมวดคำผัก
	7	อังคาร	ผักบุง คื่นน้ำ แดงกวา
	8	พุธ	ตำลึง กะหล่ำปลี ผักกาด
	9	พฤหัสบดี	ฟักทอง มะระ มะเขือเทศ
	10	ศุกร์	ทบทวน ทดสอบระหว่างเรียน
3	11	จันทร์	หมวดคำผลไม้
	12	อังคาร	กล้วย ชมพู มะละกอ
	13	พุธ	แตงโม สับปะรด มะม่วง
	14	พฤหัสบดี	มังคุด ทูเรียน ลำไย
	15	ศุกร์	ทบทวน ทดสอบระหว่างเรียน
4	16	จันทร์	หมวดคำสัตว์
	17	อังคาร	สุนัข เม่น สิงโต
	18	พุธ	ยีราฟ อูฐ แพะ
	19	พฤหัสบดี	แกะ กระต่าย นกยูง
	20	ศุกร์	ทบทวน ทดสอบระหว่างเรียน

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน	รายการที่สอน
5			หมวดคำอาชีพ
	21	จันทร์	ครู นักมวย ชาวนา
	22	อังคาร	หมอ พยาบาล ทหาร
	23	พุธ	พ่อค้า แม่ค้า ตำรวจ
	24	พฤหัสบดี	ทบทวน
	25	ศุกร์	ทดสอบระหว่างเรียน
6			หมวดคำกริยา
	26	จันทร์	อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน
	27	อังคาร	ร้องไห้ นอนหลับ ร้องเพลง
	28	พุธ	ว่ายน้ำ วิ่ง ล้างมือ
	29	พฤหัสบดี	ทบทวน
	30	ศุกร์	ทดสอบระหว่างเรียน
7			หมวดคำเครื่องแต่งกาย
	31	จันทร์	เสื้อ กางเกง กระโปรง
	32	อังคาร	รองเท้า ถุงเท้า เข็มขัด
	33	พุธ	เสื้อกันหนาว ผ้าพันคอ หมวก
	34	พฤหัสบดี	ทบทวน
	35	ศุกร์	ทดสอบระหว่างเรียน
8			หมวดคำเครื่องใช้ในโรงเรียน
	36	จันทร์	กระเป๋า ปิ่นโต ไม้บรรทัด
	37	อังคาร	สมุด หนังสือ ดินสอ
	38	พุธ	โต๊ะ เก้าอี้ ยางลบ
	39	พฤหัสบดี	ทบทวน
	40	ศุกร์	ทดสอบระหว่างเรียน

2.5 ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำชุดเดียวกับที่ใช้ทำการทดสอบก่อนการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการสอน แล้วบันทึกคะแนนเป็นรายบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1.1 การศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านเป็นคำ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80 โดยใช้สูตรการหาเกณฑ์ประสิทธิภาพ (ประคอง กรรณสูตร. 2528 : 101)

1.2 การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดการสอนอ่านเป็นคำ โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73) แล้วประเมินระดับความสามารถในการอ่านคำ

1.3 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดการสอนอ่านเป็นคำ โดยใช้แบบทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาประสิทธิภาพชุดการสอนอ่านเป็นคำ วิเคราะห์ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80 (ประคอง กรรณสูตร. 2528 : 101) โดยใช้สูตร 80 ตัวแรกดังนี้

$$E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของการสอนอ่านเป็นคำ คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบ

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทดสอบระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน

80 ตัวหลังใช้สูตร ดังนี้

$$E_2 = \frac{\bar{F}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของการสอนอ่านเป็นคำ คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบ
	\bar{F}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

2.2 หาค่าเฉลี่ย (Mean) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73)

โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2530 : 76) คำนวณได้จากสูตร

$$S.D = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

2.4 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ โดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92)

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง
	X	แทน	ความสามารถในการอ่านคำก่อนการทดลอง
	Y	แทน	ความสามารถในการอ่านคำหลังการทดลอง

โดยมีลำดับขั้นในการคิดดังนี้

1. หาความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่ โดยคิดเครื่องหมาย
2. นำข้อมูลที่ได้ มาเรียงลำดับจากน้อยไปมาก โดยให้ค่าที่น้อยที่สุดอยู่ในอันดับที่ 1 (จัดอันดับโดยไม่คิดเครื่องหมาย)
3. หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวกและผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายลบ
4. พิจารณาให้ค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่าเป็นค่า T ที่จะทำการทดสอบ (โดยไม่คิดเครื่องหมาย)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

S.D แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากวิธีการสอนอ่านเป็นคำปรากฏผลในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนอ่านเป็นคำ รายละเอียดแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการสอนอ่านเป็นคำ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80

คนที่	คะแนนอ่านคำระหว่างเรียน (คะแนนเต็ม 18 คะแนน)									คะแนนความสามารถอ่านคำหลังเรียน (คะแนนเต็ม 144)			
	1	2	3	4	5	6	7	8	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	
1.	16	17	16	18	16	17	18	17	16.88	88.89	128	88.89	
2.	17	18	17	18	17	16	18	16	17.13	94.44	129	89.58	
3.	16	17	16	18	16	17	16	17	16.63	88.89	124	86.11	
4.	16	18	16	17	18	17	18	17	17.13	94.44	135	93.75	
5.	18	18	18	18	18	18	18	18	18.00	100	140	97.22	
6.	16	18	16	18	17	18	17	18	17.25	94.44	137	95.14	
7.	17	18	17	18	16	17	16	17	17.00	94.44	133	92.36	
8.	17	18	18	18	17	18	17	18	17.63	97.94	139	96.53	
คะแนนเฉลี่ย									17.21	94.44	133.13	92.45	

จากตาราง 3 พบว่าความสามารถอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จากการสอนอ่านเป็นคำระหว่างเรียน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม เท่ากับ 17.21 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.44 และความสามารถอ่านคำหลังเรียน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม เท่ากับ 133.13 คะแนน คิดเป็น ร้อยละ 92.45 ผลของการหาประสิทธิภาพของการสอนอ่านเป็นคำ มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 94.44 / 92.45

2. การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ รายละเอียดดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 คะแนนความสามารถอ่านคำของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน

คน	หลังการทดลอง			ระดับความสามารถ
	การอ่านออกเสียง (72คะแนน)	เข้าใจความหมาย (72คะแนน)	คะแนนรวม (144คะแนน)	
1.	58	70	128	ดี
2.	62	67	129	ดี
3.	60	64	124	ดี
4.	65	70	135	ดี
5.	68	72	140	ดี
6.	65	72	137	ดี
7.	63	70	133	ดี
8.	67	72	139	ดี
\bar{X}	63.5	69.62	133.13	
S.D	3.42	2.83	5.69	

จากตาราง 4 พบว่าหลังการทดลองความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 133.13 คะแนน ซึ่งแบ่งออกเป็นคะแนนการอ่านออกเสียงเฉลี่ยเท่ากับ 63.5 คะแนน และคะแนน ความเข้าใจความหมายของคำมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 69.62 คะแนน

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านคำหลังการทดลอง ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการสอนอ่านเป็นคำ ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 133.13 คะแนน มีความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับดี

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับวิธีการสอนอ่านเป็นคำ รายละเอียดแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

คนที่	คะแนน		ผลต่าง ของคะแนน	ลำดับที่ ความแตกต่าง	ลำดับตามเครื่องหมาย	
	ก่อนสอน	หลังสอน			บวก	ลบ
1.	23	128	105	5.5	+5.5	-0
2.	30	129	99	4	+4	-0
3.	30	124	94	2	+2	-0
4.	37	135	98	3	+3	-0
5.	54	140	86	1	+1	-0
6.	32	137	105	5.5	+5.5	-0
7.	26	133	107	7	+7	-0
8.	30	139	109	8	+8	-0
T = 0					T + = +36 T - = 0	

ค่า T ที่ .05 = 3 เมื่อ N = 8

จากตาราง 5 พบว่าความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านคำสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านเป็นคำตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ด้านการอ่าน หลังจากสอนด้วยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านระหว่างก่อนและหลังการสอนอ่านเป็นคำ

สมมติฐาน

1. การสอนอ่านเป็นคำมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80
2. ความสามารถอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังจากสอนด้วยวิธีการสอนอ่านเป็นคำอยู่ในระดับดี
3. หลังการสอนอ่านเป็นคำ ความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร
ประชากรเป็นเด็กนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านห้วยไคร้ อำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 8 คน ซึ่งมีวิธีการคัดเลือกดังนี้

1. คัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน เลือกมาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนของ ผดุง อารยะวิญญู (2535) ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เป็นแบบสำรวจโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ มีคำถาม 50 ข้อ ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินเด็กแต่ละคน ครูจะต้องรู้จักและคุ้นเคยกับเด็กเป็นอย่างดี โดยสังเกตเด็กติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน เครื่องมือนี้มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งหมดเท่ากับ .99 มีค่าความเที่ยงตรงดี ใช้กับเด็กที่มีอายุ 6 - 12 ปี สำรวจปัญหาของเด็กใน 5 ด้าน ใหญ่ๆ และ 25 ด้านย่อย คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหวและพฤติกรรม

หลังจากกรอกแบบสำรวจแล้ว นำข้อมูลมา Plot ลงในกราฟเพื่อหา Profile ของเด็กดังนี้ หากเส้นกราฟตกในช่องเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1 - 3 ตั้งแต่ 1 ด้านย่อยขึ้นไปถือว่าเด็กมีปัญหาในการเรียน แต่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนนี้อาจเป็นเด็ก LD หรือเด็กปัญญาอ่อนในระดับเรียนได้ (EMR) ก็ได้ จึงต้องทดสอบในขั้นที่ 2 ต่อไป

ขั้นที่ 2 ใช้แบบสำรวจในการเรียนรู้เฉพาะด้าน

เป็นแบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยสำรวจปัญหาในการเรียน 3 ด้านคือ ด้านการอ่าน ด้านการเขียนและการสะกดคำ ด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยข้อย่อย 80 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่าตั้งแต่ 1 - 5 ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินซึ่งครูผู้สอนต้องรู้จักเด็กไม่น้อยกว่า 3 เดือน

ขั้นที่ 3 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง/และครูประจำชั้น/ครูประจำวิชา

เชิญผู้ปกครองมาพบเพื่อสัมภาษณ์ ก่อนการสัมภาษณ์ให้ผู้ปกครองกรอกแบบการซักประวัติ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กมากที่สุด สัมภาษณ์ครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชา ประเด็นการสัมภาษณ์มีด้านการอ่าน การเขียน การสะกดคำ ลักษณะลายมือ และด้านคณิตศาสตร์ว่ามีความบกพร่องในเรื่องเหล่านี้มากเพียงใด

ขั้นที่ 4 ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล

ครูสร้างแบบทดสอบเกี่ยวกับการอ่าน โดยเลือกคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 มาทดสอบ ครูตรวจแบบทดสอบเพื่อหาความบกพร่อง นำข้อมูลทั้ง 4 ชั้นมาประมวลแล้วพิจารณาว่าข้อมูลแต่ละชั้นสอดคล้องกันหรือไม่ ถ้าหากข้อมูลมีความสอดคล้องกันทั้ง 4 ชั้น หรือสอดคล้องกันอย่างน้อย 2 ชั้น และมีความรุนแรงในลักษณะที่ต้องการความช่วยเหลือโดยครูพิจารณาว่าหากไม่ได้รับความช่วยเหลือแล้วไม่สามารถเรียนหนังสือได้ ไม่มีการพัฒนาทางการเรียนเท่าที่ควร เรียนไม่ทันเพื่อน จึงตัดสินว่าเป็น LD

2. ประเมินความสามารถทางเชาวน์ปัญญา

ประเมินความสามารถทางเชาวน์ปัญญาของเด็กที่ได้รับการคัดแยกแล้วโดยเชิญเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่ได้รับการอบรมการใช้แบบประเมิน ฯ นี้ มาทำการประเมิน ซึ่งเป็นแบบทดสอบความสามารถทางเชาวน์ปัญญาสำหรับเด็กอายุ 2 – 15 ปี สร้างขึ้นโดยฝ่ายจิตวิทยาศูนย์สุขวิทยาจิต มีค่าความเชื่อมั่น 90 % (กระทรวงสาธารณสุข. 2538)

3. นำรายชื่อเด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

1. ชุดการสอนอ่านเป็นคำ ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1 แผนการสอน
 - 1.2 บัตรคำ – บัตรภาพ ขนาด 4 X 6 นิ้ว
 - 1.3 เกม
 - 1.4 แบบฝึก
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

การดำเนินการทดลอง

1. ขั้นก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความสามารถอ่านคำก่อนการสอนอ่านเป็นคำ ทำการทดสอบเป็นรายบุคคล บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนน ก่อนการทดลอง
2. ขั้นดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวม 40 ครั้ง
3. ขั้นหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองตามเนื้อหาที่กำหนด ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบ วิธีการทดสอบ และวิธีการตรวจสอบให้คะแนน เช่นเดียวกับการทดสอบก่อนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเป็นคำ ใช้สูตรการหาเกณฑ์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80

2. การศึกษาความสามารถอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ใช้ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประเมินระดับความสามารถอ่านคำ

3. การเปรียบเทียบความสามารถอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ก่อนและหลังได้รับวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ใช้สถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จากการสอนอ่านเป็นคำ สรุปได้ว่า

1. การสอนอ่านเป็นคำ มีค่าประสิทธิภาพ 94.44 / 92.45 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำ อยู่ในระดับดี

3. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำ หลังการสอนอ่านเป็นคำ สูงกว่า ก่อนการสอนอ่านเป็นคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ พบว่า

ประสิทธิภาพของชุดการสอนอ่านเป็นคำ มีค่าประสิทธิภาพ 94.44 / 92.45 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำอยู่ในระดับดี โดยที่ความสามารถในการอ่าน หลังการสอนอ่านเป็นคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การสอนอ่านเป็นคำ ช่วยให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านมีความสามารถในการอ่านคำสูงขึ้น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ วิธีการสอนอ่านเป็นคำมีขั้นตอนในการสอนจากง่ายไปหายาก มีการนำเข้าสู่บทเรียน มีสื่อ บัตรคำ บัตรภาพ เกม แบบฝึก ที่ช่วยให้นักเรียนได้พบเห็นคำและได้ฝึกฝนบ่อยๆ

ซึ่งสอดคล้องกับวิธีเรียนอ่านของเด็กที่ แฟรงค์ แมรี่ และลอเรนซ์(Frank Mary and Lawrence) ได้ค้นคว้าและพบว่า เด็กเรียนอ่านได้ 3 ทางด้วยกัน คือ เด็กเรียนอ่านทางตาโดยใช้สายตาอ่าน ภาพที่สัมพันธ์กับคำ เด็กเรียนอ่านทางหู โดยใช้หูวิเคราะห์เสียงและผสมเสียงอ่านเป็นคำ ๆ เด็กเรียนอ่านโดยการจำรูปคำ โครงสร้างและรูปคำของตัวอักษรที่มีความหมายเด่น และได้อ่านซ้ำ ๆ บ่อยครั้งก็จะจำได้ดี (บันลือ พฤษะวัน. 2538 : 17 ; อ้างอิงจาก Frank Mary and Lawrence)

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของ โรฮีนา ดีแอซ ซึ่งทดลองสอนอ่านภาษาสเปน และภาษาอังกฤษกับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ พบว่า วิธีการสอนอ่านเป็นคำ ทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่านคำดีขึ้น (Rohena – Diaz. 1998 : abstract) และสอดคล้องกับการวิจัยของ มาร์จิสัน ที่ได้เปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี คือ วิธีการถอดรหัสคำ และวิธีการสอนอ่านเป็นคำ กับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ระดับมัธยม จากการเปรียบเทียบทั้ง 2 วิธีนี้ พบว่า วิธีการสอนอ่านเป็นคำทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่านคำดีขึ้น (Marchisan. 2000 : abstract)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการศึกษาความสามารถในการอ่านคำ ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถในการอ่านดีขึ้น ดังนั้น ครู ผู้ปกครอง หรือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก สามารถที่จะนำวิธีการสอนอ่านเป็นคำนี้ไปใช้ในการแก้ไขปัญหาในการอ่านของเด็กได้ เพื่อให้เด็กมีความสามารถในการอ่านคำ ได้เรียนรู้คำศัพท์ อันเป็นพื้นฐานของการอ่านในระดับสูงต่อไป

1.2 วิธีการสอนอ่านเป็นคำนี้ เป็นวิธีที่ใช้ได้กับนักเรียนปกติ ที่เริ่มต้นเรียนอ่านคำ ก่อนที่จะไปอ่าน ประโยค ข้อความหรือเนื้อเรื่อง หรือ ช่วยแก้ไข ผิดฝน ในการช่วยเหลือ นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ใช้สอนนักเรียนเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ

1.3 ไม่ควรนำวิธีการสอนอ่านเป็นคำนี้มาใช้เป็นวิธีการหลักในการสอนอ่านเพียงวิธีเดียว ควรใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ เพื่อเป็นการแก้ไข ซ่อมเสริม หรือเป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์ ที่เน้นการอ่านคำ และเรียนรู้ความหมายของคำ โดยอาจใช้ร่วมกับการสอนวิธีอื่นๆ

1.4 ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสในการอ่านคำใน ประโยค ข้อความหรือ เนื้อเรื่อง เพื่อให้ให้นักเรียนได้พบเห็นคำ และได้ฝึกฝนในการอ่านคำบ่อยๆ โดยให้เข้าใจความหมายของเรื่องด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรทดลองใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในด้านอื่นๆ ที่เริ่มเรียนรู้การอ่าน

2.2 ควรมีการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำจากการสอนอ่านเป็นคำ กับวิธีการสอนอื่นๆ

2.3 ควรนำวิธีการสอนอ่านเป็นคำไปทดลองใช้กับ เด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือกับเด็กปกติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นๆ ในการเริ่มเรียนรู้การอ่านคำ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2542, 1 มกราคม). "ทิศทางของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน,"วารสารวิชาการ. ปีที่ 2(1) : 17-18.
- กรมวิชาการ. (2535). คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 2 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2530). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงแก้ว วรรณสังข์. (2541). การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียน จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย. บทคัดย่อปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2538). การศึกษาสำหรับคนพิการในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- เดือนใจ กรุยกะโทก. (2543). การศึกษาผลการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ.ปริญญาโท กศ.ม.(การประถมศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เถกิงกิจ แก้วเสน่ห์. (2538). อ่านอย่างไร อ่านให้ดี. พิมพ์ครั้งที่ 1.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ธรรมบุญ วิสัยกร. (2542 ,1-15 สิงหาคม). " กระแสเสมา : เส้นทางจาก พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติสู่การปฏิรูปการศึกษาไทย," วารสารปฏิรูปการศึกษา. ปีที่1(22) : 8 - 9.
- นภดล จันท์เพ็ญ. (2539). การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินติ้ง เฮาส์.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2538). มิติใหม่ในการสอนอ่าน.พิมพ์ครั้งที่ 3.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช. ✓
- เบญจพร ปัญญาียง. (2543). คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง กรรณสูตร. (2528). สถิติเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไร่ไทยเพรส.

- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2542). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : P.A.Art & Pring Co.,LTD.
- มาลัยวัลย์ พูนสวัสดิ์. (2542, 1-15 มิถุนายน). " มองรอบด้าน : กรณีศึกษา..จะเริ่มต้นอย่างไรเมื่อต้องการทำผลงานทางวิชาการ(อาจารย์ 3)," วารสารปฏิรูปการศึกษา.ปีที่ 1(18) : 10 -11.
- รัตนพินิจ นิเทศการศึกษา. (2542). รวมปาฐกถาด้านการศึกษาในสมเด็จพระเทพฯ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วรรณ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วาสนา เลิศศิลป์. (2540). การศึกษาเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. บทความย่อปริญญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ต้นสนีย์ จัตราคุปต์. (2544). ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี : ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิชจำกัด.
- ศศิธร วงศ์ชาลี. (2542). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับการสอนตามคู่มือครู.ปริญญาณิพนธ์. กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ศรียา นิยมธรรม. (2537). แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- (2541). ปัญหายุ่งยากทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : พรานนกการพิมพ์.
- สนิท ตั้งทวี. (2538). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2543). หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2541). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2543). สรุปย่อรายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2544). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538) คู่มือครูการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เสาวลักษณ์ รัตนิวิช. (2533). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินติ้ง.
- เสริมศรี หอทิมาวรกุล. (2539). เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย)หน่วยที่ 1 – 8. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- อุทัย ภิรมย์ริน. (2535). ภาษาศาสตร์และการอ่าน 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Bender , William N. (1993). *Teaching students with Mild Disabilities*. Massachusetts : Allyn and Bacon A Simon & Schuster Company.
- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. (1957). *Reading Difficultties : Their Diagnosis and Correction*. New York : Appleton Century Crofts.
- Crawley, Sharon J. (1995). *Strategies for Guiding Content Reading*. New York : A Simon & Schuster,Inc.,.
- Crealock and Bacher. (1995). *Instruction Strategies For Students with Special Needs*. Needham Heights , Massachusetts. Allyn and Bacon.
- Grellet, Francoise. (1994). *Developing Reading Skills*. 4th ed. Cambridge : Cambridge University Press.
- Lerner. (1999). "Characteristic of Learning Disabilities Handbook,"(online). Available. <http://student.admin.utas.edu.au>.
- Marchisan, Marta L. (2000). *A comparative analysis of two decoding methods on the acquisition and maintenance of sight words by secondary students with learning disabilities*. . (online). Available. <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.
- Miller , Willma H. (1993). *Complete Reading Disabilities Handbook*. New York : Simon & Schuster.
- My sight word Box. (2002). "What is a sight word ?," (online). Available. <http://www.Mysightwordbox.Com>.
- Rohena – Diaz, Elba I. (1998). *The comparable effects of Spanish and English instruction on sight word reading using a constant time delay and incidental teaching procedures by hispanic learners with mental retardation*. (online). Available. <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.

Rubin, Dorothey. (1993). *A Practical Approach to Teaching Reading*. New York : A Simon & Schuster,Inc.,.

Sabatino,Miller and Schmid. (1981). *Learning Disabilities*. Rockville,Maryland : Aspen Systems Corporation.

Sharon and Candace S. Bos. (1991). *Strategies For Teaching Students with Learning and Behavior Problems*. Massachusetts : Allyn and Bacon A Division of Simon & Schuster,Inc.,.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการสอนและแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการอ่านคำ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดนยา วงศ์ธนะชัย

วุฒิการศึกษา การศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)

ตำแหน่ง ประธานโปรแกรมวิชาภาษาไทย

รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก

อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม

วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิตสาขาการศึกษาพิเศษ (กศ.ม.)

ตำแหน่ง ประธานโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก

อาจารย์ดำรงศักดิ์ ช่างพินิจ

วุฒิการศึกษา M.Spec.Ed.

ตำแหน่ง หัวหน้าศูนย์การศึกษาพิเศษ

สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก

ภาคผนวก ข
การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการอ่านคำ

การวิเคราะห์ ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบค่า
ดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
2.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
3.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
4.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
5.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
6.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
7.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
8.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
9.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
10.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
11.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
12.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
13.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
14.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
15.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
16.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
17.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
18.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
19.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
20.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
21.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
22.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
23.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
24.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
25.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
26.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
27.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
28.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
29.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
30.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
31.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
32.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
33.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
34.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
35.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
36.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
37.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
38.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
39.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
40.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
41.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
42.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
43.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
44.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
45.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
46.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
47.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
48.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
49.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
50.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
51.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
52.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

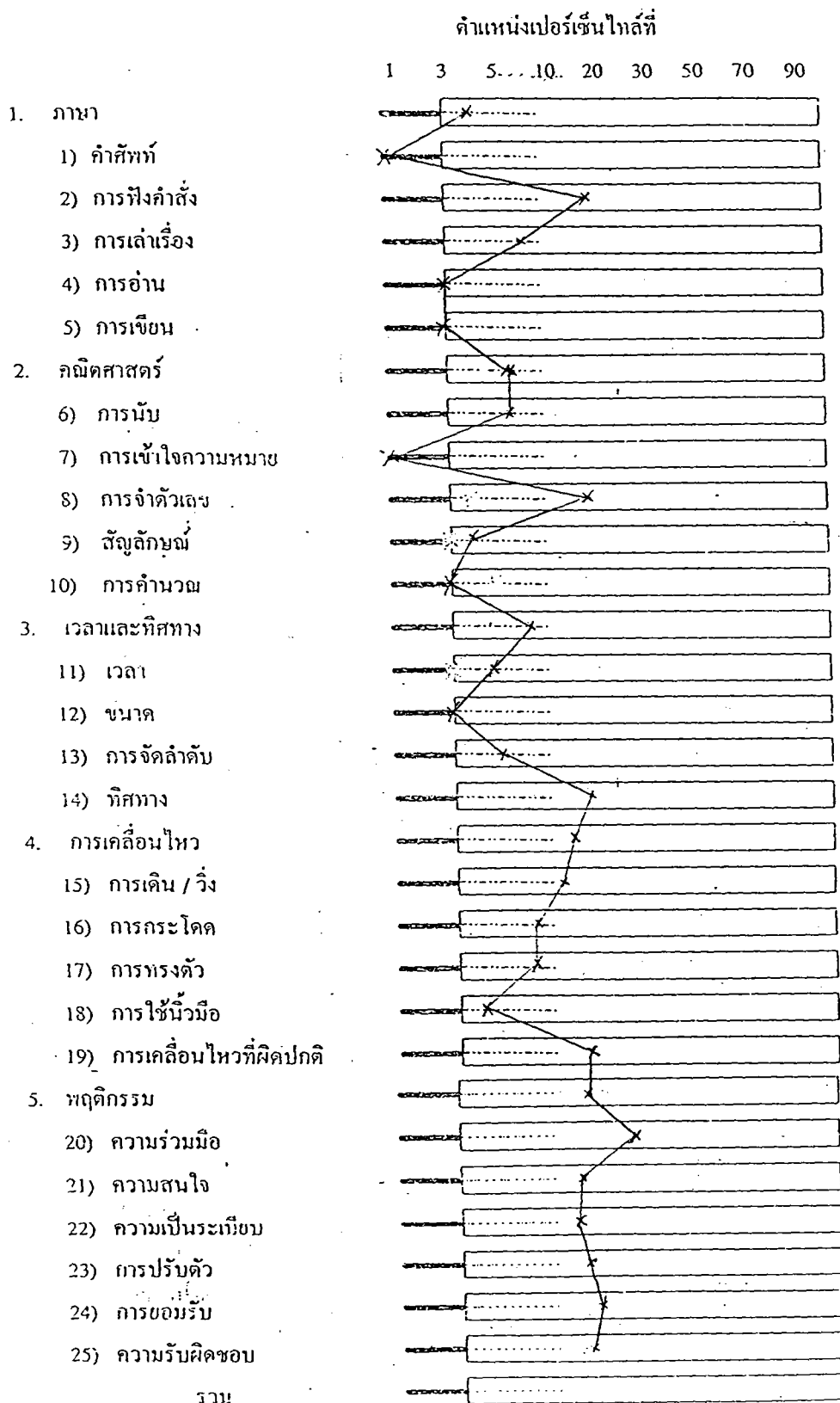
ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
53.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
54.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
55.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
56.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
57.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
58.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
59.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
60.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
61.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
62.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
63.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
64.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
65.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
66.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
67.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
68.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
69.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
70.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
71.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
72.	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

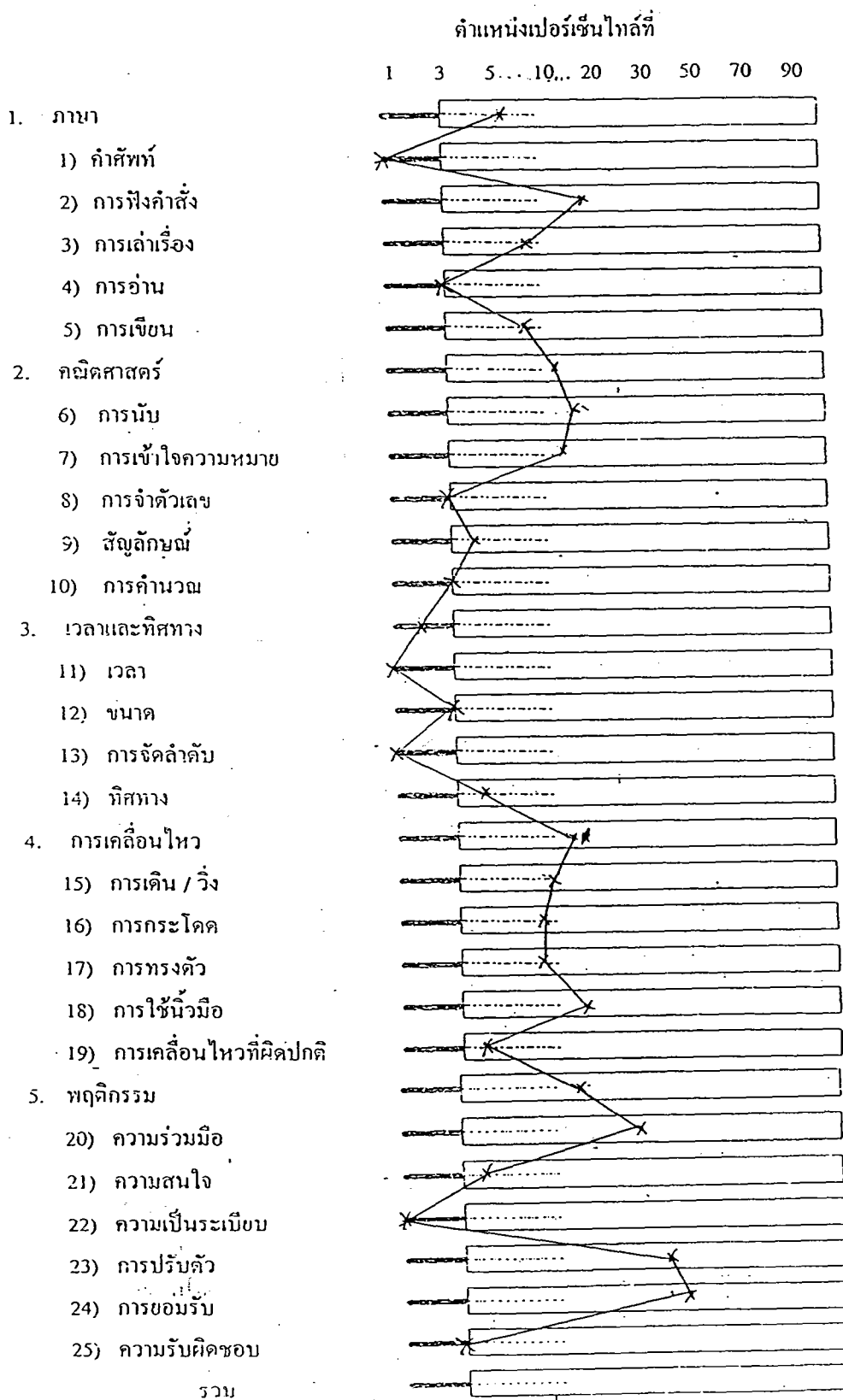
ภาคผนวก ค

1. ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้
2. ผลการประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญา

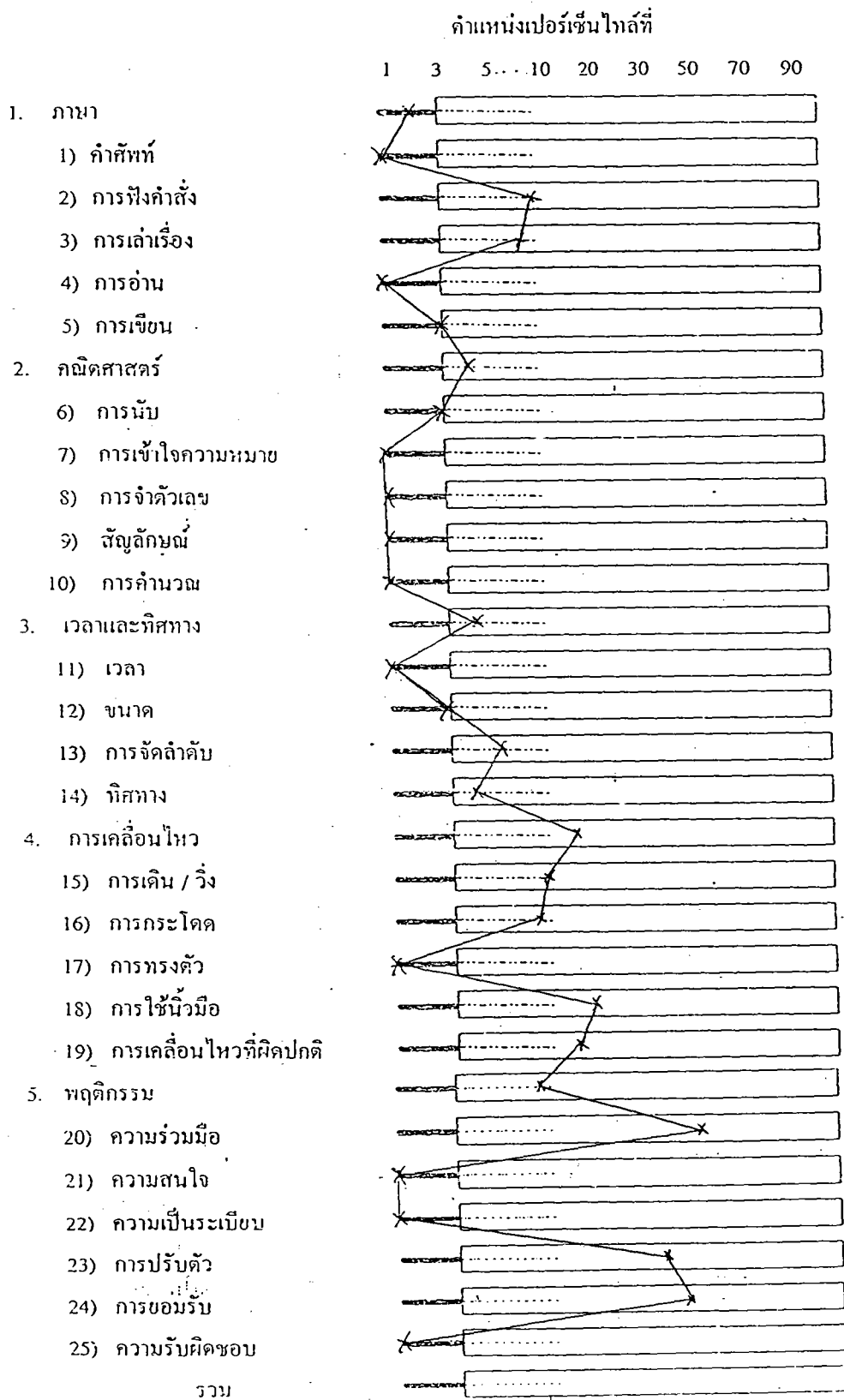
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 1

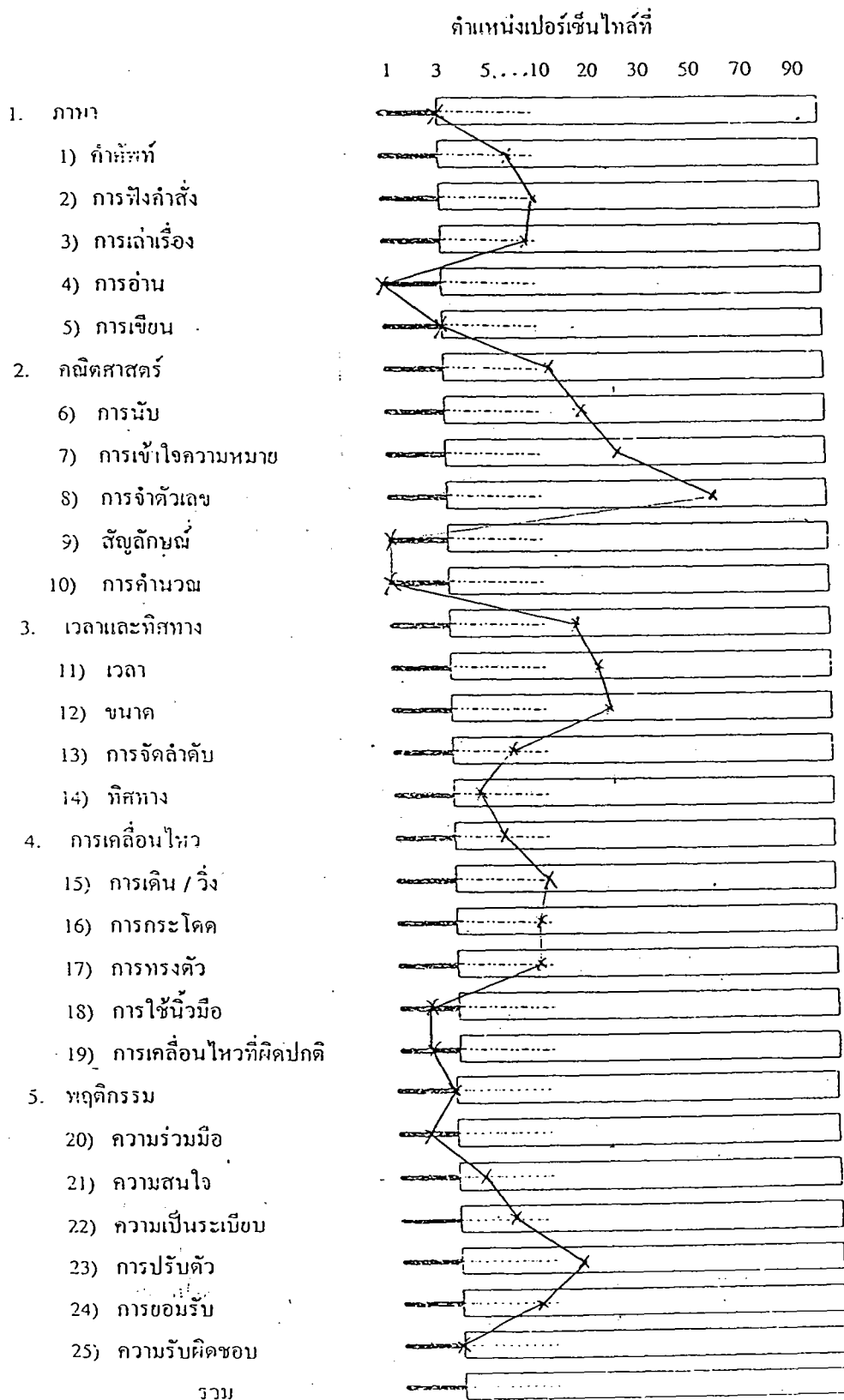
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 2

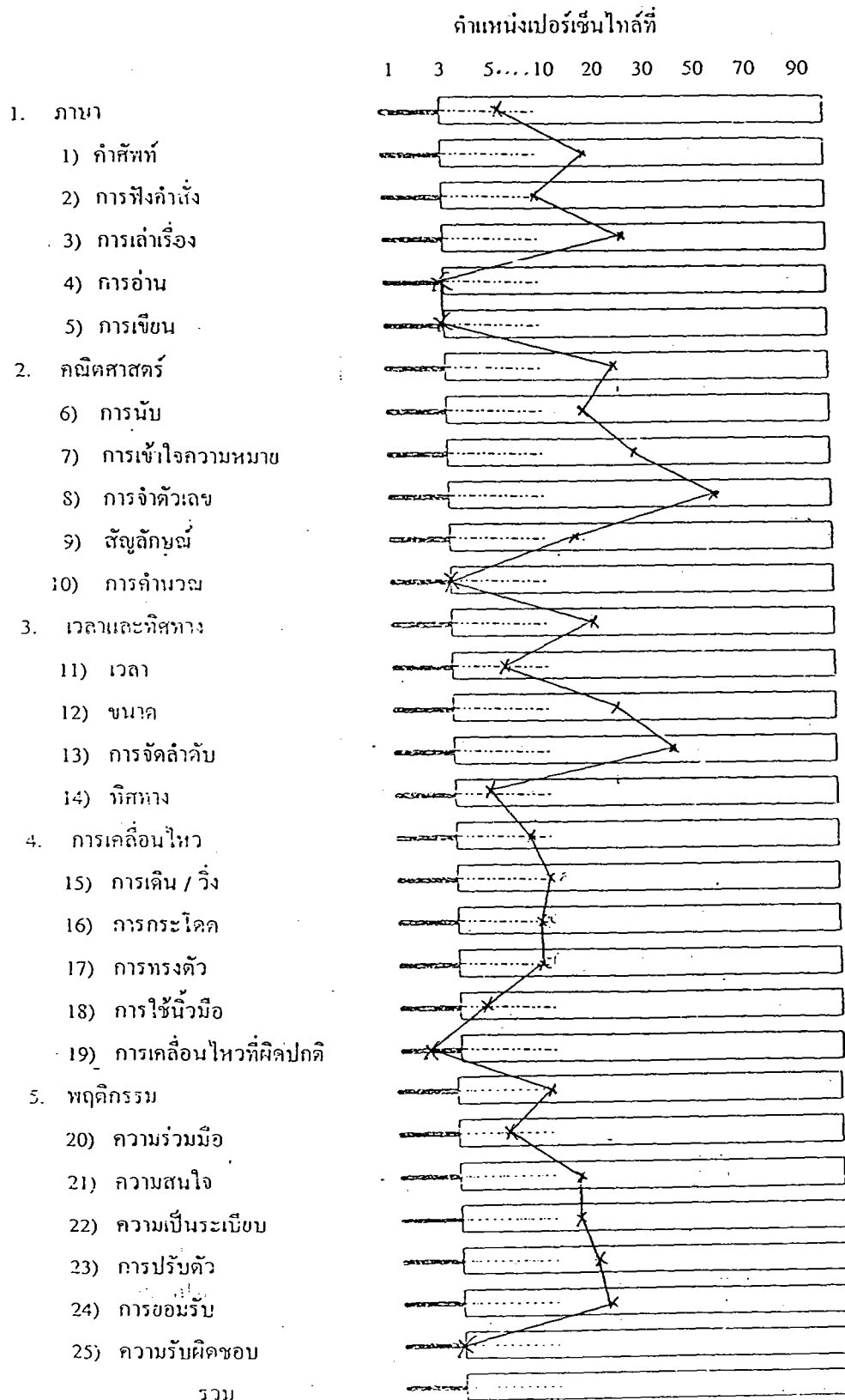
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 3

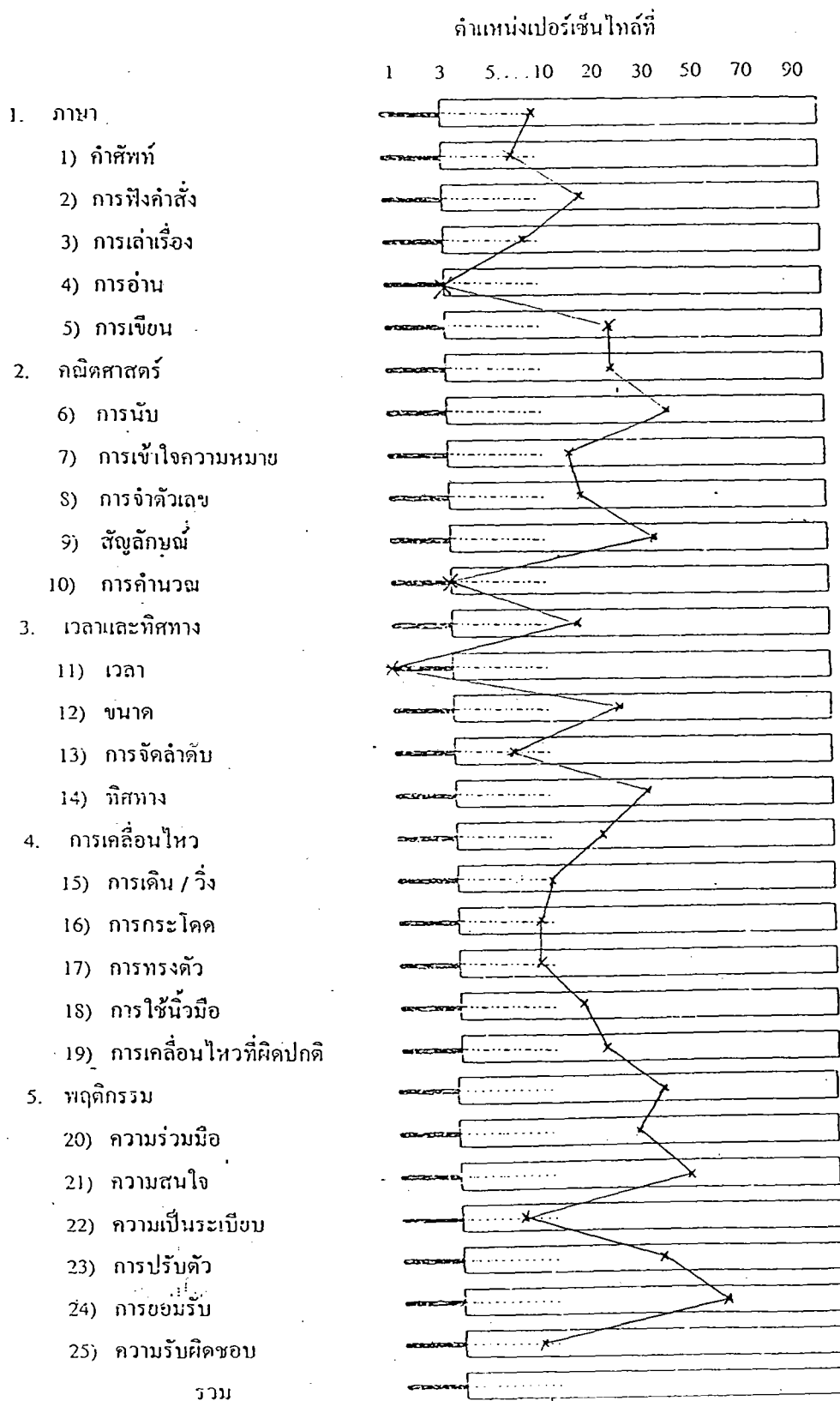
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 4

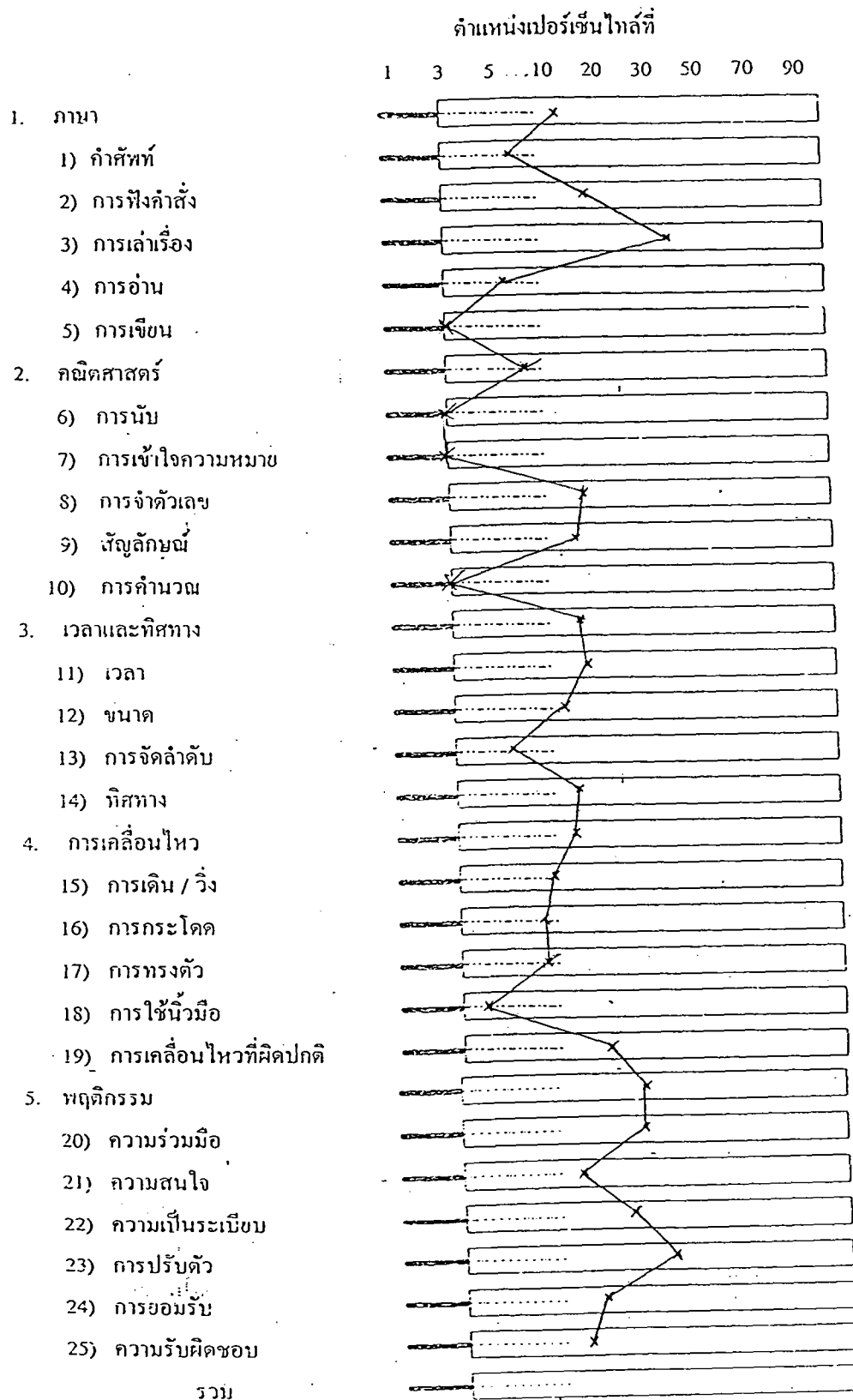
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 5

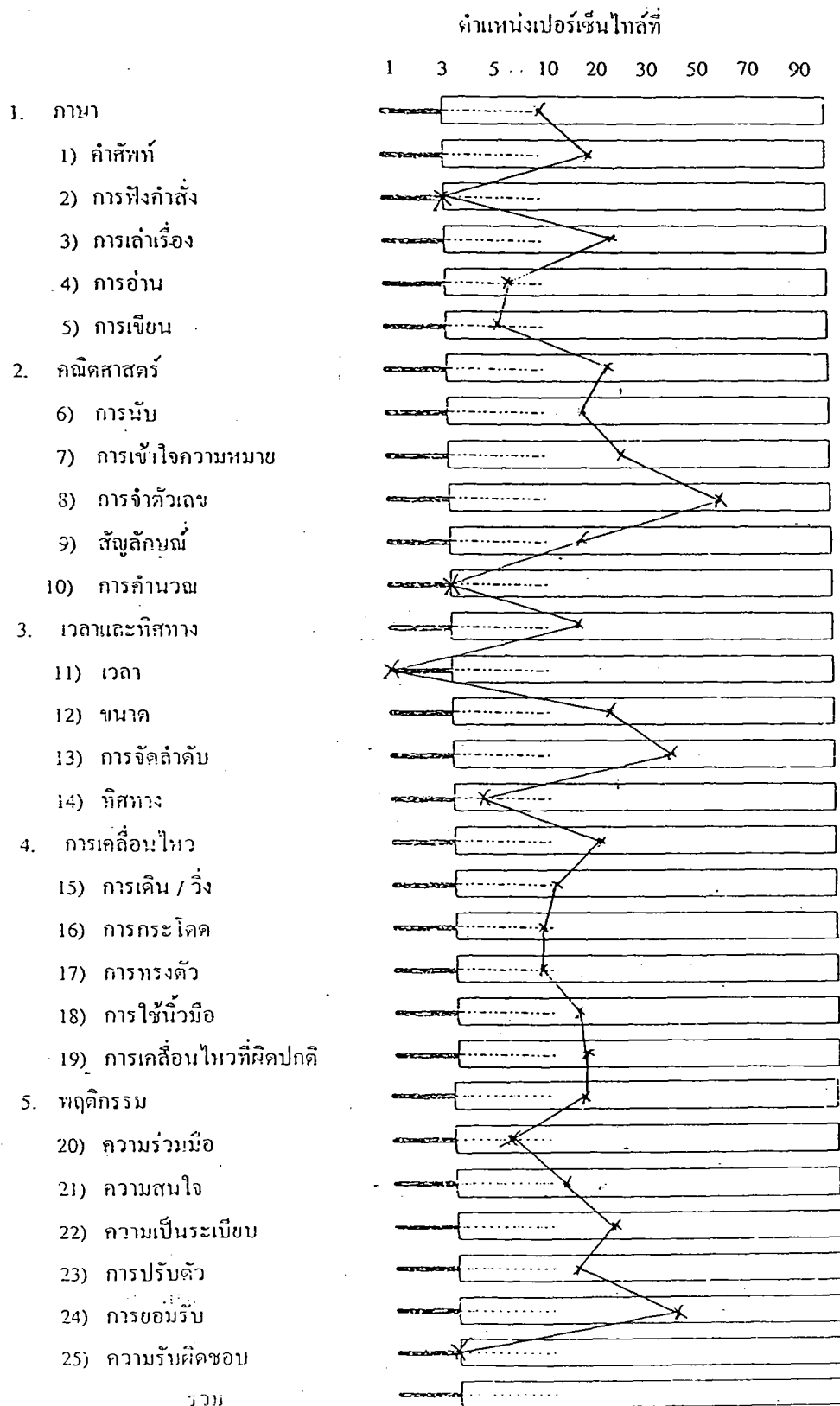
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 6

ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 7

ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คนที่ 8

ผลการประเมินความสามารถทางเชาวน์ปัญญา (IQ)
ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน (กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน)

คนที่	1	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	100
คนที่	2	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	90
คนที่	3	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	92
คนที่	4	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	100
คนที่	5	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	93
คนที่	6	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	94
คนที่	7	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	96
คนที่	8	ระดับความสามารถทางเชาวน์ปัญญา เท่ากับ	93

ภาคผนวก ง

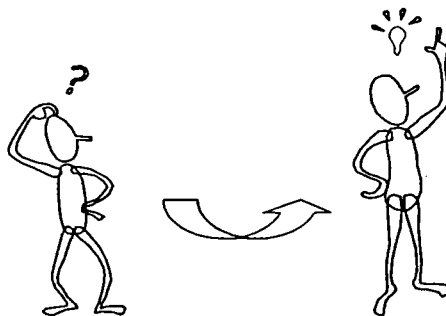
แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ

- 1. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำ**
- 2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ**
- 3. แบบทดสอบระหว่างเรียน (ท้ายสัปดาห์)**

คู่มือดำเนินการทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านนี้ต้องการประเมินความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนเป็นรายบุคคล
2. แบบทดสอบนี้แบ่งออกเป็น 2 ชุด ดังนี้
 - ชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีทั้งหมด 8 หมวด หมวดละ 9 คำ จำนวน 72 คำ
 - ชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบความสามารถในการอ่านคำ ในแต่ละหมวดคำหลังจากใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำแล้ว โดยทดสอบในทุกวันศุกร์ของแต่ละสัปดาห์ มีทั้งหมด 8 หมวด หมวดละ 9 คำ
3. แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน แต่ละชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำ
 - ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ
4. ข้อควรระวังในการดำเนินการทดสอบ
 - 4.1 สถานที่ในการดำเนินการทดสอบไม่ควรพลุกพล่าน หรือมีเสียงดัง
 - 4.2 ก่อนการทดสอบ ผู้ดำเนินการทดสอบควรสร้างความคุ้นเคย และสร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง
 - 4.3 ผู้ดำเนินการทดสอบ ควรทดสอบในแบบทดสอบตอนที่ 1 ก่อน และตามด้วยแบบทดสอบตอนที่ 2 ตามลำดับ

คู่มือดำเนินการทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นตอนในการดำเนินการทดสอบ

ก่อนทำการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบควรศึกษาขั้นตอน วิธีการทดสอบให้เข้าใจก่อนลงมือทดสอบเป็นรายบุคคล
2. ผู้ดำเนินการทดสอบ เตรียมแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (สำหรับนักเรียน) และแบบบันทึกผลการอ่านออกเสียง (สำหรับครู) ให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่จะทดสอบ

ระหว่างทำการทดสอบ

- 1.ผู้ดำเนินการทดสอบ นำบัตรคำที่ใช้ในการทดสอบ ให้นักเรียนอ่านทีละบัตรคำ โดยผู้ทดสอบเป็นผู้แสดงบัตรให้นักเรียนดู ระยะห่างตามความเหมาะสมในระดับสายตาของนักเรียน
- 2.ผู้ทดสอบบอกให้นักเรียนอ่านคำที่แสดงให้ดู ภายในระยะเวลาประมาณ 5 วินาที ในแต่ละคำที่ใช้ทดสอบ ถ้านักเรียนไม่อ่าน ให้ผู้ทดสอบถามว่าอ่านได้ไหม ถ้านักเรียนตอบว่าอ่านไม่ได้ ให้ทดสอบคำอื่นต่อไป
- 3.ผู้ทดสอบบันทึกการอ่านของนักเรียนในแบบบันทึกการอ่านออกเสียงคำเมื่อทำการทดสอบเสร็จแล้วในแต่ละคำ
- 4.เมื่อทดสอบเสร็จแล้วในแต่ละหมวดคำ ให้พักได้ ประมาณ 2 นาที หรือตามความเหมาะสม แล้วดำเนินการทดสอบในหมวดคำอื่นต่อไป

หลังทำการทดสอบ

ผู้ทดสอบตรวจสอบความเรียบร้อยของการทดสอบ การบันทึกคะแนนในแบบบันทึก และประเมินผลการอ่านออกเสียงจากแบบบันทึก

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 1 อวัยวะในร่างกาย

จมูก

หน้าผาก

เล็บ

สะดือ

หัวเข่า

เท้า

แขน

ศอก

นิ้วมือ

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 2 ผัก

ผักบุง

ตำลึง

กะหล่ำปลี

ผักกาด

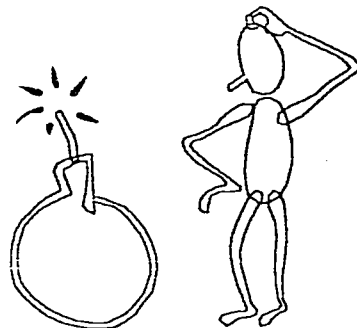
ฟักทอง

มะระ

มะเขือเทศ

แตงกวา

คะน้า

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 3 ผลไม้

กล้วย

มะละกอ

แตงโม

มังคุด

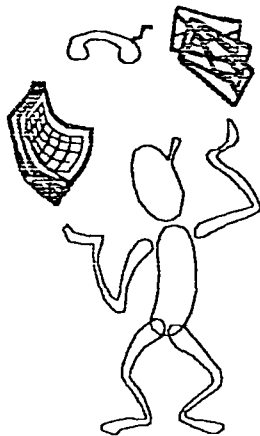
ชมพู

สับปะรด

ทุเรียน

มะม่วง

ลำไย

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 4 สัตว์

แกะ

กระต่าย

นกยูง

แพะ

อุจ

ยีราฟ

สิงโต

เม่น

สุนัข

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 5 อาชีพ

ทหาร

ตำรวจ

หมอ

พยาบาล

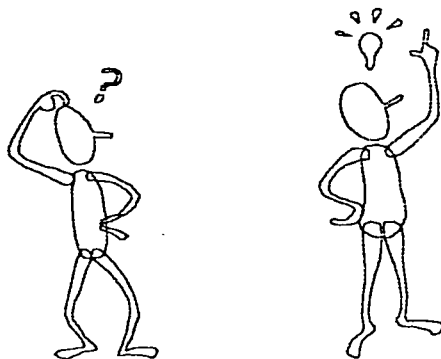
ครู

นักมวย

ชาวนา

พ่อค้า

แม่ค้า

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 6 กริยา

ว่ายน้ํา

ร้องไห้

สระผม

อาบน้ำ

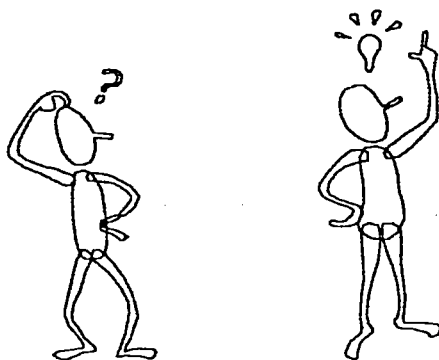
แปรงฟัน

นอนหลับ

ล้างมือ

ร้องเพลง

วิ่ง

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 7 เครื่องแต่งกาย

เสื้อ

กางเกง

กระโปรง

รองเท้า

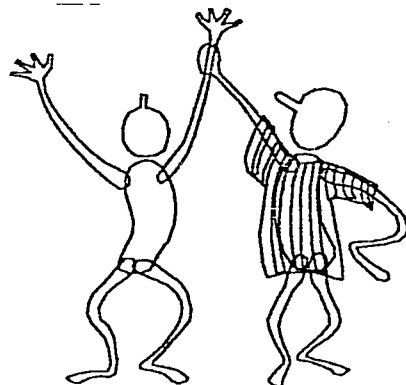
ถุงเท้า

เข็มขัด

หมวก

เสื้อกันหนาว

ผ้าพันคอ

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์

หมวดคำที่ 8 เครื่องใช้ภายในโรงเรียน

กระเป๋

หนังสือ

สมุด

ดินสอ

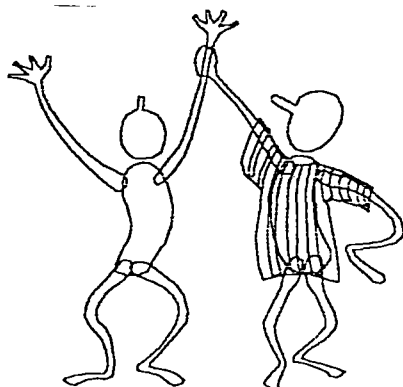
ยางลบ

ไม้บรรทัด

ปิ่นโต

โต๊ะ

เก้าอี้

คู่มือดำเนินการทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ

ขั้นตอนในการดำเนินการทดสอบ

ก่อนทำการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบควรศึกษาขั้นตอน วิธีการทดสอบให้เข้าใจก่อนลงมือทดสอบ เป็นรายบุคคล
2. ผู้ดำเนินการทดสอบเตรียมแบบทดสอบ วัดความเข้าใจความหมายของคำ (สำหรับนักเรียน) ให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่จะทดสอบ

ระหว่างทำการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบ อ่านคำชี้แจงและอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบ ให้นักเรียนฟัง
2. ผู้ทดสอบแจกแบบทดสอบ ให้นักเรียนเขียน ชื่อและนามสกุล ลงในแบบทดสอบให้เรียบร้อย
3. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ หมวดคำละ 3 นาที เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบได้ ประมาณ 4 – 5 หมวดคำ ให้หยุดพักได้ประมาณ 2 นาที หรือตามความเหมาะสม แล้วดำเนินการทดสอบต่อไปจนแล้วเสร็จ

หลังทำการทดสอบ

ผู้ทดสอบตรวจแบบทดสอบ บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึก และประเมินผลการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำของนักเรียนแต่ละคน

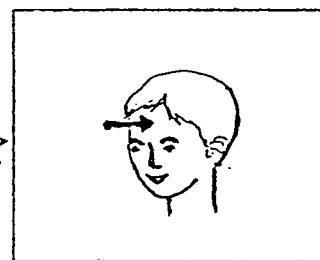

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 1

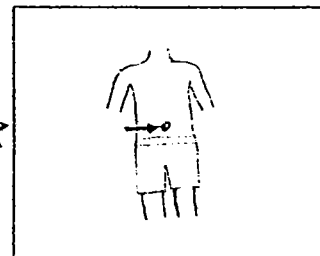
ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

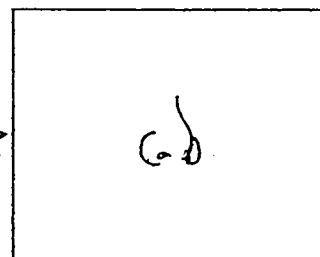
จุมก
บุ

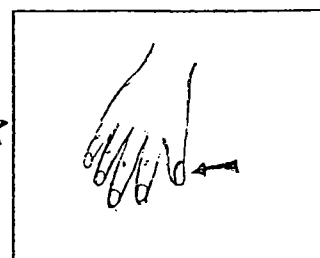
หน้าผาก

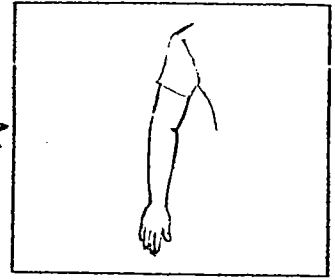
เล็บ

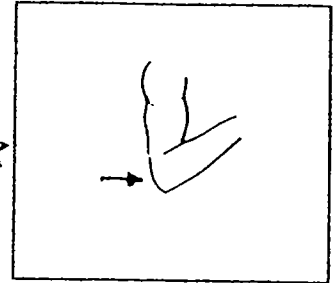
สะดือ

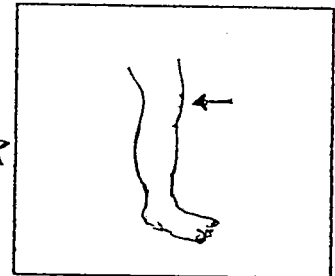
หัวเข่า

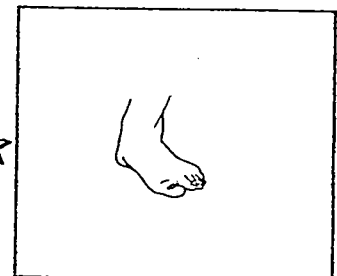
เท้า

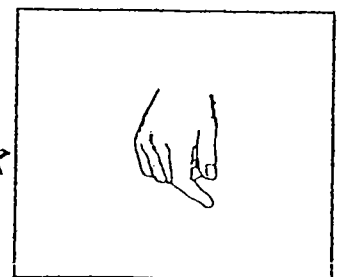
นิ้วมือ

ศอก

แขน

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 2

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

ผักบุ้ง

ตำลึง

กะหล่ำปลี

ผักกาด

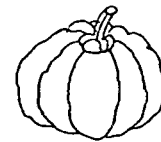
ฟักทอง ☆

มะระ ☆

คะน้า ☆

แตงกวา ☆

มะเขือเทศ ☆

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 3

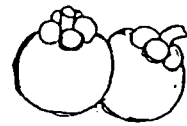
ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

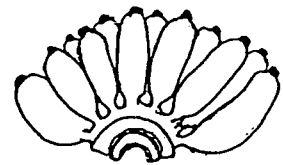
กล้วย ☆

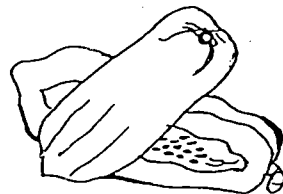
มะละกอ ☆

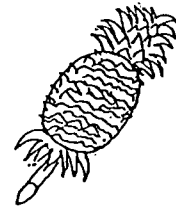
แตงโม ☆

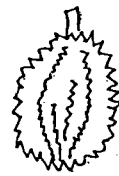
มังคุด ☆

ชมพู่

สับปะรด

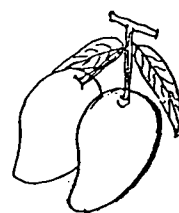
ทุเรียน

มะม่วง

ลำไย

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 4

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

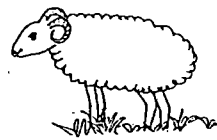
แกะ

กระต่าย

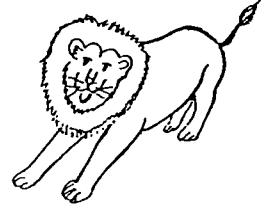
นกยูง

ยีราฟ

อจ
๒๕๙

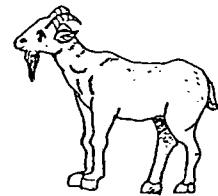
แพะ

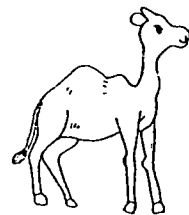
สิงโต

เม่น

สุนัข

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 5

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

ทหาร

ตำรวจ

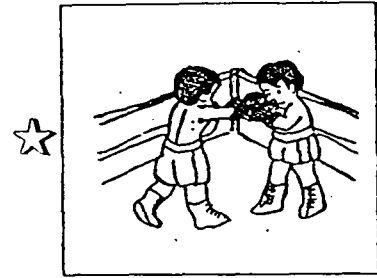
หมอ

พยาบาล

ครู ☆

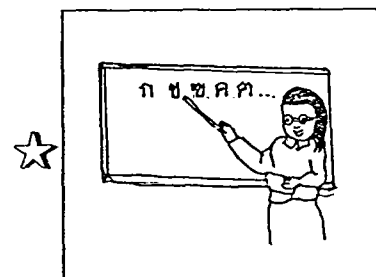
นักมวย ☆

ชาวนา ☆

พ่อค้า ☆

แม่ค้า ☆

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 6

ชื่อ - นามสกุล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

ว่ายนํ้า

ร้องไห้

สระผม

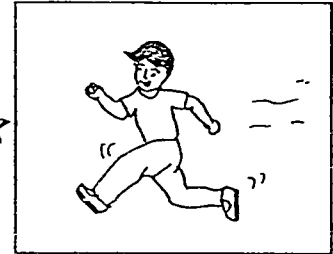
อาบน้ำ

แปรงฟัน ☆

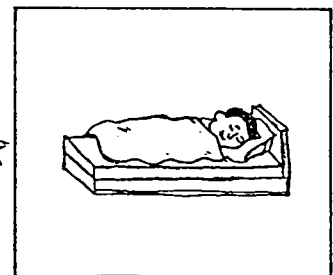
นอนหลับ ☆

ล้างมือ ☆

ร้องเพลง ☆

วิ่ง ☆

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 7

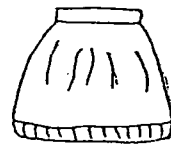
ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

เสื่อ ☆

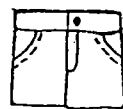
กางเกง ☆

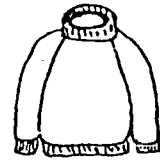
กระโปรง ☆

รองเท้า ☆

ถุงเท้า

เข็มขัด

หมวก

เสอกันหนาว

ผ้าพันคอ

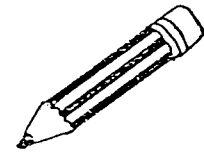

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 8

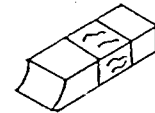
ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

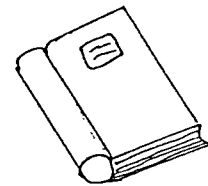
กระเป๋ា ☆

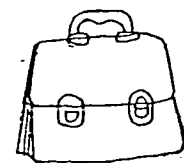
หนังสือ ☆

ดินสอ ☆

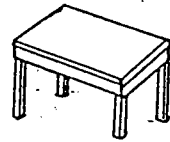
ยางลบ ☆

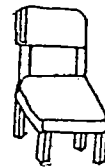
ไม้บรรทัด ☆

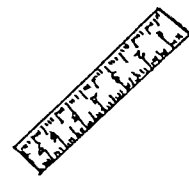
สมุด ☆

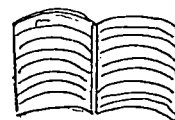
ปิ่นโต ☆

โต๊ะ ☆

เก้าอี้ ☆

คู่มือดำเนินการทดสอบความสามารถในการอ่านคำ

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน(ท้ายสัปดาห์)

แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบระหว่างเรียนท้ายสัปดาห์ ใช้ทดสอบเมื่อเรียนจบในแต่ละหมวดคำ และทำการทดสอบครั้งละ 1 หมวดคำเท่านั้น

ขั้นตอนในการดำเนินการทดสอบ

ก่อนทำการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบควรทดสอบการอ่านออกเสียงก่อน
2. ผู้ดำเนินการทดสอบเตรียมแบบทดสอบ วัดความเข้าใจความหมายของคำ (สำหรับนักเรียน) ให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่จะทดสอบ

ระหว่างทำการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบ อ่านคำชี้แจงและอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบให้นักเรียนฟัง
2. ผู้ทดสอบแจกแบบทดสอบให้นักเรียนเขียน ชื่อและนามสกุล ลงในแบบทดสอบให้เรียบร้อย
3. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ 5 นาที

หลังทำการทดสอบ

ผู้ทดสอบตรวจแบบทดสอบ บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึก และประเมินผลการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำของนักเรียนแต่ละคน

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 1

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

จมูก

หน้าผาก

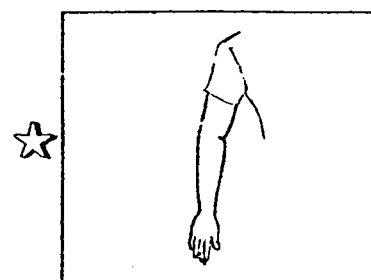
เล็บ

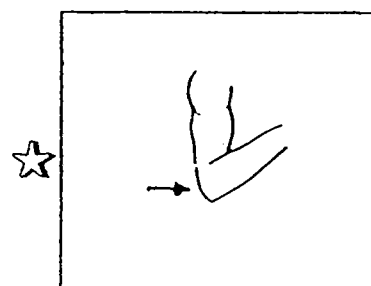
สะตือ

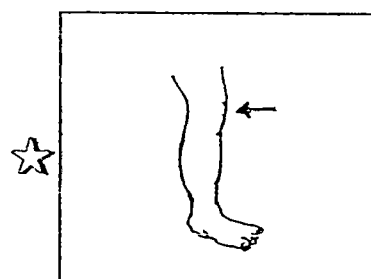
หัวเข่า ☆

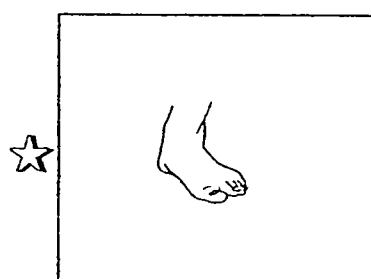
เท้า ☆

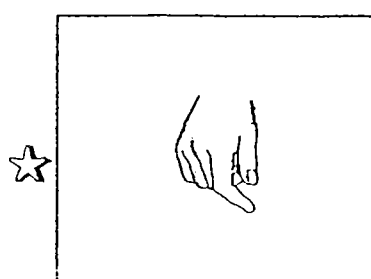
นิ้วมือ ☆

ศอก ☆

แขน ☆

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 2

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

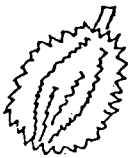

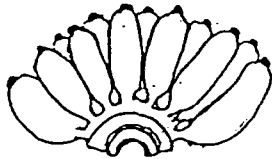

ภาพ	คำ		
	ฟักทอง	คะน้า	ตำลึง
	กะหล่ำปลี	ตำลึง	มะระ
	คะน้า	มะเขือเทศ	ฟักทอง
	มะระ	กะหล่ำปลี	ตำลึง
	กะหล่ำปลี	มะระ	คะน้า

ภาพ	คำ		
	ผักบุ้ง	ผักกาด	คะน้า
	ตำลึง	ผักกาด	ผักบุ้ง
	คะน้า	ผักบุ้ง	ตำลึง
	แตงกวา	มะระ	มะเขือเทศ

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 3

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	ทุเรียน	มังคุด	ลำไย
	แตงโม	สับปะรด	มะม่วง
	กล้วย	ชมพู่	มะละกอ
	ทุเรียน	แตงโม	กล้วย
	มังคุด	สับปะรด	ชมพู่

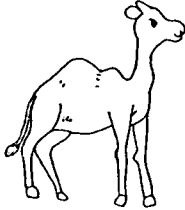

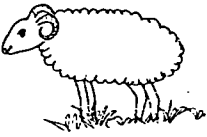
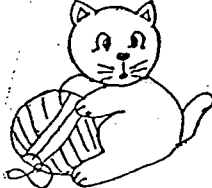

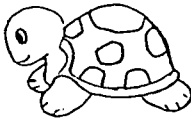

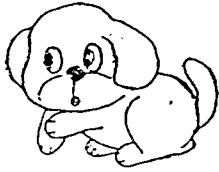
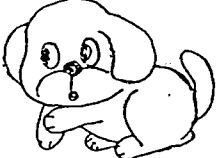
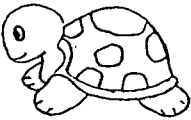

ภาพ	คำ		
	ลำไย	มะม่วง	มังคุด
	ทุเรียน	สับปะรด	มะละกอ
	กล้วย	สับปะรด	ลำไย
	แตงโม	มังคุด	มะม่วง

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 4

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วกากบาท (X) ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำ

คำ	ภาพ		
สุนัข			
แมว			
สิงโต			
ยีราฟ			
แพะ			

คำ	ภาพ		
ลิง ๒๕๑			
แกะ			
กระต่าย			
นกยูง			

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 5

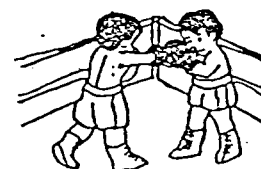
ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

แม่ค้า

ชามหา

พยายาล

นักมวย

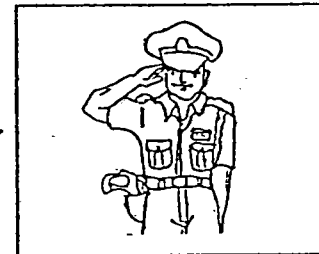
ครู
ข

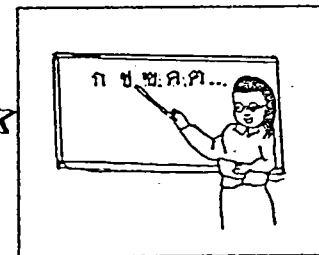
หมอ

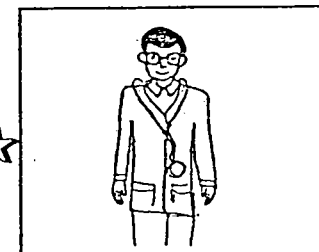
ทหาร

พ่อค้า

ตำรวจ

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 6

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	ล้างมือ	วิ่ง	ร้องไห้
	นอนหลับ	ว่ายน้ำ	วิ่ง
	วิ่ง	แปรงฟัน	อาบน้ำ
	ร้องไห้	สระผม	วิ่ง
	ร้องเพลง	นอนหลับ	ล้างมือ

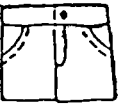
ภาพ	คำ		
	ร้องเพลง	สระผม	วิ่ง
	ร้องไห้	อาบน้ำ	แปรงฟัน
	วิ่ง	ร้องเพลง	สระผม
	แปรงฟัน	นอนหลับ	ล้างมือ

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 7

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

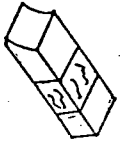

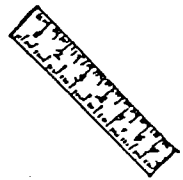

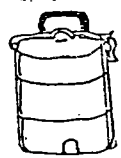
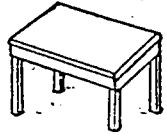
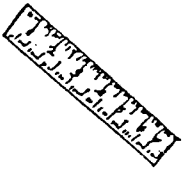
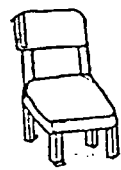
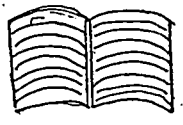
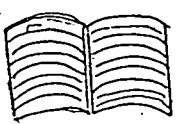
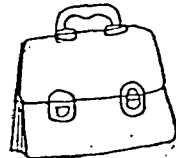
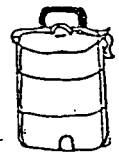
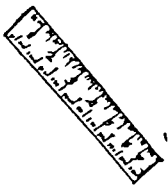
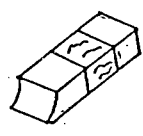
ภาพ	คำ		
	เสื่อ	กางเกง	กระโปรง
	ถุงเท้า	กระโปรง	รองเท้า
	ผ้าพันคอ	หมวก	เสื้อมีขนาค
	รองเท้า	เข็มขัด	ถุงเท้า
	ถุงเท้า	กระโปรง	เสื่อ

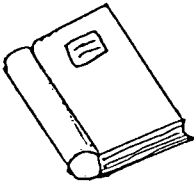
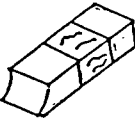

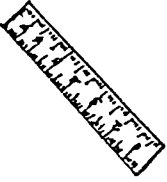
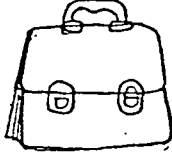
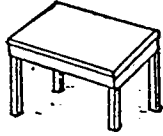

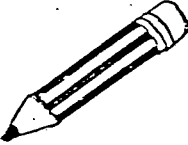
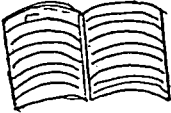
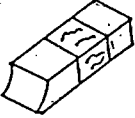

ภาพ	คำ		
	รอรงท้าว	ท้าวซัฒ	ท้าวถุ
	ทวท	ท้าวท้าวท้าว	ท้าวท้าวท้าว
	ท้าวท้าว	ท้าว	ท้าวท้าว
	ท้าว	รอรงท้าว	ท้าวท้าว

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำระหว่างเรียน สัปดาห์ที่ 8

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วกากบาท (X) ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำ

คำ	ภาพ		
ยางลบ			
โต๊ะ			
เก้าอี้			
สมุด			
หนังสือ			

คำ	ภาพ		
ดินสอ			
กระเป๋			
ปิ่นโต			
ไม้บรรทัด			

ภาคผนวก จ
วิธีการเล่นเกม “คำค้นหา พาเพลิน”

๒ เกม “คำค้นหา พาเพลิน” ๒

เกม “คำค้นหา พาเพลิน” เป็นเกมที่ใช้สอนในชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ในวันที่ 3 ของแต่ละสัปดาห์ หรือให้นักเรียนได้เล่นในวันที่มีการทบทวนการเรียนรู้คำ มีทั้งหมด 8 ชุด ในแต่ละชุดจะมีคำทั้งหมด 9 คำ ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

เกม “คำค้นหา พาเพลิน” ประกอบด้วย

1. แผ่นภาพ มี 2 ด้าน คือ

☺ ด้านหน้าของแผ่นภาพ เป็นตารางช่องสี่เหลี่ยม 9 ช่อง ในแต่ละช่องจะมี คำประกอบภาพทั้งหมด 9 คำ

☺ ด้านหลังของแผ่นภาพเป็นตารางช่องสี่เหลี่ยม 9 ช่อง ในแต่ละช่องจะมีคำ ทั้งหมด 9 คำ

2. บัตรคำ จำนวน 9 คำ ในแต่ละชุด

บัตรภาพ จำนวน 9 ภาพ ในแต่ละชุด

วิธีการเล่น

มีขั้นตอนในการเล่น ดังนี้

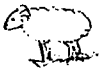

1. จับคู่บัตรภาพ ให้ตรงกับช่อง คำประกอบภาพ ในด้านหน้าของแผ่นภาพ
2. จับคู่บัตรคำ ให้ตรงกับช่อง คำประกอบภาพ ในด้านหน้าของแผ่นภาพ
3. จับบัตรคำ ให้ตรงกับช่องคำ ในด้านหลังของแผ่นภาพ
4. จับคู่บัตรภาพ ให้ตรงกับช่องคำ ในด้านหลังของแผ่นภาพ

เกม “คำค้นหา พาเพลิน” เป็นเกมที่ใช้เล่น สำหรับผู้เล่นในกลุ่มเล็ก ๆ 2 – 4 คน กติกาการเล่น ครูผู้สอน หรือ ผู้เล่น สามารถช่วยกันคิด หรือกำหนด กติกาขึ้นเองได้ตาม ข้อตกลงของกลุ่ม เช่น ใครวางบัตรภาพ ได้ตรงกับคำก่อนและถูกต้องเป็นผู้ชนะ เป็นต้น

ตัวอย่าง

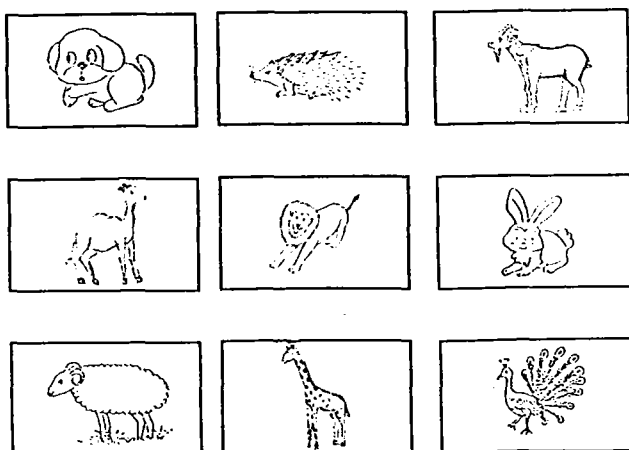
แผ่นภาพ ด้านหน้า

 สุนัข	 แกะ	 กระต่าย
 แพะ	 อูฐ	 เม่น
 ยีราฟ	 นกยูง	 สิงโต

แผ่นภาพด้านหลัง

กระต่าย	สุนัข	แกะ
เม่น	นกยูง	แพะ
สิงโต	อูฐ	ยีราฟ

บัตรภาพ

บัตรคำ

กระต่าย	แกะ	นกยูง
อูฐ	แพะ	ยีราฟ
เม่น	สิงโต	สุนัข

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างแผนการสอนอ่านเป็นคำ

แผนการสอน ที่ 1

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 1	อวัยวะในร่างกาย
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1 คาบ	(เวลา 20 นาที)	

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำอวัยวะในร่างกาย เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และนำมาใช้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำอวัยวะในร่างกาย คำว่า หัวเข่า , เท้า , สะตือ

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า หัวเข่า , เท้า , สะตือ ได้
2. นักเรียนสามารถโยงเส้นจับคู่ภาพกับคำ หัวเข่า , เท้า , สะตือ ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนสำรวจอวัยวะในร่างกายของตนเอง
2. ครูบอกชื่ออวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายให้นักเรียนชี้บอกชื่ออวัยวะนั้น

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ หัวเข่า , เท้า , สะตือ ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (หัวเข่า , เท้า , สะตือ) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำที่ครูแสดงให้เห็น และให้นักเรียนจับคู่บัตรภาพที่มีความหมายตรงกับบัตรคำ

สื่อการเรียนการสอน

1. ของจริง อวัยวะในร่างกายของนักเรียน
2. บัตรคำ
3. บัตรภาพ
4. บัตรคำประกอบภาพ
5. แบบฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตการอ่านออกเสียงคำและการบอกความหมายของคำ
2. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

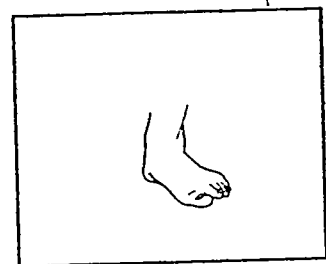
1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ หัวเข้า , เท้า , สะตือ ได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถโยงเส้นจับคู่คำกับภาพ หัวเข้า , เท้า , สะตือ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 1

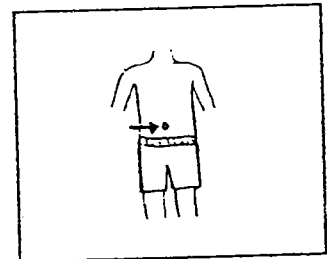
ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

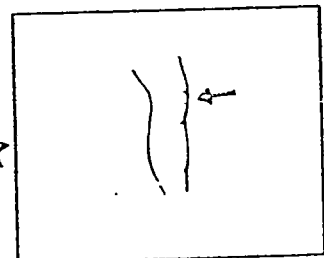
หัวเข่า ☆

เท้า ☆

สะดือ ☆

แผนการสอน ที่ 2

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณตา	หมวดคำที่ 1	อวัยวะในร่างกาย
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำอวัยวะในร่างกาย เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และนำมาใช้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำอวัยวะในร่างกาย คำว่า แขน , ศอก , นิ้วมือ

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แขน , ศอก , นิ้วมือ ได้
2. นักเรียนสามารถโยงเส้นจับคู่คำกับภาพ คำว่า แขน , ศอก , นิ้วมือ ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนร่วมกันเล่นเกม ทำตามคำบอก
2. ครูบอกชื่ออวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายให้นักเรียนชื่ออวัยวะนั้น

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ แขน , ศอก , นิ้วมือ ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (แขน , ศอก , นิ้วมือ) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำที่ครูแสดงให้เห็นให้นักเรียนเลือกบัตรภาพที่มีความหมายจับคู่ให้ตรงกับบัตรคำ

สื่อการเรียนการสอน

1. ของจริง อวัยวะในร่างกาย
2. บัตรคำ
3. บัตรภาพ
4. บัตรคำประกอบภาพ
5. แบบฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตการอ่านออกเสียงคำและการบอกความหมายของคำ
2. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แขน , ศอก , นิ้วมือ ได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถโยงเส้นจับคู่คำกับภาพ คำว่า แขน , ศอก , นิ้วมือ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 1

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

แขน

ศอก

นิ้วมือ

แผนการสอน ที่ 3

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 1	อวัยวะในร่างกาย
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1 คาบ	(เวลา 20 นาที)	

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำอวัยวะในร่างกาย เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และนำมาใช้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำอวัยวะในร่างกาย คำว่า จมูก , เล็บ , หน้าผาก

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า จมูก , เล็บ , หน้าผาก ได้
2. นักเรียนสามารถโยงเส้นจับคู่คำกับภาพ คำว่า จมูก, เล็บ , หน้าผาก ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูคว่ำบัตรภาพอวัยวะไว้บนโต๊ะ แล้วให้นักเรียนช่วยกันทายว่าเป็นภาพอะไร
2. ครูนำเกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำคุณศัพท์ พาเพลิน) ในหมวดคำอวัยวะในร่างกาย

มาอธิบายวิธีการเล่น และให้นักเรียนเล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ จมูก , เล็บ , หน้าผาก ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (จมูก , เล็บ , หน้าผาก) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านออกเสียงคำในบัตรคำ
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึก จับคู่คำกับภาพ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ
2. บัตรภาพ
3. บัตรคำประกอบภาพ
4. แบบฝึก
5. เกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำค้นหา พาเพลิน) ในหมวดคำอวัยวะในร่างกาย

การประเมินผล

1. ตรวจผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
2. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า จมูก , เล็บ , หน้าผาก ได้ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถบอกโยงเส้นจับคู่คำกับภาพ คำว่า จมูก, เล็บ , หน้าผาก ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 1

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงเส้นจับคู่กับภาพให้ได้ความหมาย

จมูก

เล็บ

หน้าผาก

แผนการสอน ที่ 4

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 2	ผัก
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำผัก เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำผัก คำว่า ผักบุ้ง , คะน้า , แดงกวา

จุดประสงค์ปลายทาง

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ ผักบุ้ง , คะน้า , แดงกวา ได้
2. นักเรียนสามารถ ภาทบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพ ผักบุ้ง , คะน้า , แดงกวา ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำ ผักบุ้ง , คะน้า , แดงกวา ใส่ไว้ในถุงผ้า ครอบบอกลักษณะของผักในถุง และชักชวนให้นักเรียนคลำผักในถุงทีละคน ให้นักเรียนช่วยกันทายว่าผักในถุงเป็นผักอะไร

2. ครูเฉลย โดยหยิบผักออกมาจากถุงและให้นักเรียนช่วยกันดูว่าใครทายได้ถูกต้อง

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ ผักบุ้ง , คะน้า , แดงกวา ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น

2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ

3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที

4. ครูวางบัตรคำ (ผักบุ้ง , คะน้า , แดงกวา) ไว้บนโต๊ะ

5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ

6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง

7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

1. นักเรียนเปิดบัตรคำที่คว่ำไว้คนละบัตร อ่านคำในบัตรและให้เพื่อนอ่านตาม
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

1. ผักของจริง ผักบุง กระน้ำ แดงกวาง
2. บัตรคำ
3. บัตรภาพ
4. บัตรคำประกอบภาพ
5. แบบฝึก

การประเมินผล

1. ตรวจสอบผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
2. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 2

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	ตำลึง	ผักบุ้ง	กะหล่ำปลี
	ผักกาด	กะหล่ำปลี	คะน้า
	แตงกวา	ตำลึง	ผักกาด

แผนการสอน ที่ 5

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่	2	ฝึก
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)	

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำฝึก เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำฝึก คำว่า คำสิ่ง , กะหล่ำปลี , ผักกาด

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ คำสิ่ง , กะหล่ำปลี , ผักกาด ได้
3. นักเรียนสามารถ ากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพ คำสิ่ง , กะหล่ำปลี , ผักกาด ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำใบงานรูปภาพผักชนิดต่าง ๆ มาให้นักเรียนดู ให้นักเรียนช่วยกันบอกว่าเป็นภาพผัก อะไร
2. ให้นักเรียนเลือกระบายสีภาพผักที่นักเรียนชอบในใบงาน

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ คำสิ่ง , กะหล่ำปลี , ผักกาด ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (คำสิ่ง , กะหล่ำปลี , ผักกาด) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

- 1.ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำ ให้นักเรียนนำบัตรภาพมาวางคู่กับบัตรคำ
- 2.ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรคำประกอบภาพ
4. แบบฝึก
5. ใบงาน

การประเมินผล

- 1.ตรวจผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
- 2.สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ ทาบาคำที่มีความหมายตรงกับภาพได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 2

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	ตำลึง	ผักกาด	กะหล่ำปลี
	ผักกาด	กะหล่ำปลี	คะน้า
	ผักบุ้ง	ตำลึง	ผักกาด

แผนการสอน ที่ 6

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่	2	ฝึก
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)	

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำฝึก เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำฝึก คำว่า ฟักทอง ,มะระ, มะเขือเทศ

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ฟักทอง ,มะระ , มะเขือเทศ ได้
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพ ฟักทอง ,มะระ , มะเขือเทศ ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำบัตรภาพผักชนิดต่าง ๆ มาให้นักเรียนดูทีละภาพ ให้นักเรียนช่วยกันบอกว่าเป็นภาพผัก อะไร
2. ครูนำเกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำคุณศัพท์ พาเพลิน) ในหมวดคำฝึก มาอธิบายวิธีการเล่น และให้นักเรียนเล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ ฟักทอง ,มะระ , มะเขือเทศ ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (ฟักทอง ,มะระ , มะเขือเทศ) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

- 1.ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำ ให้นักเรียนนำบัตรภาพมาวางคู่กับบัตรคำ
- 2.ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

- 1.บัตรคำ
- 2.บัตรภาพ
- 3.บัตรคำประกอบภาพ
- 4.แบบฝึก
- 5.เกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำค้นหา พาเพลิน) ในหมวดคำผัก

การประเมินผล

- 1.ตรวจผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
- 2.สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ ทาบาคำที่มีความหมายตรงกับภาพได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 2

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	มะระ	ผักบุ้ง	กะหล่ำปลี
	ผักกาด	กะหล่ำปลี	ฟักทอง
	มะเขือเทศ	ตำลึง	ผักกาด

แผนการสอน ที่ 7

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 3	ผลไม้
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำผลไม้ เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะและความสามารถในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำผลไม้ คำว่า กล้วย , ชมพู , มะละกอ

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ กล้วย , ชมพู , มะละกอ ได้
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพ กล้วย , ชมพู , มะละกอ

ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครู ทายปัญหา อะไรเอ๋ย ในปริศนาคำทาย เกี่ยวกับผลไม้ ให้นักเรียนช่วยกันทาย ถ้านักเรียนทายไม่ถูก ครูบอกลักษณะของผลไม้ชนิดนั้นเพิ่มเติม ครูเฉลยด้วยบัตรภาพผลไม้
2. ให้นักเรียนบอกชื่อผลไม้ที่นักเรียนชอบรับประทานมาคนละ อย่างน้อย 3 ชนิด

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ กล้วย , ชมพู , มะละกอ ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (กล้วย , ชมพู , มะละกอ) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

1. นักเรียนเปิดบัตรคำที่คว่ำไว้คนละบัตร อ่านคำในบัตรที่เปิดได้และให้เพื่อนอ่านตาม
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

1. ของจริง ผลไม้ กกล้วย , ชมพู , มะละกอ
2. บัตรคำ
3. บัตรภาพ
4. บัตรคำประกอบภาพ
5. แบบฝึก

การประเมินผล

1. ตรวจสอบผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
2. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

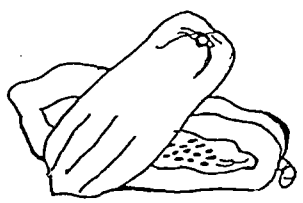
เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 3

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	กล้วย	ชมพู่	มะละกอ
	มะละกอ	กล้วย	ชมพู่
	ชมพู่	มะละกอ	กล้วย

แผนการสอน ที่ 8

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 3	ผลไม้
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำผลไม้ เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะและความสามารถในการอ่าน
เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำผลไม้ คำว่า แดงโม , สับปะรด , มะม่วง

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ แดงโม , สับปะรด , มะม่วง ได้
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพ แดงโม , สับปะรด , มะม่วง ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครู เตรียมผลไม้ สับปะรด , มะม่วง , แดงโม ใส่จานไว้ ครูนำผ้ามาผูกตานั้นนักเรียน แล้วให้นักเรียนชิมผลไม้แต่ละชนิดทีละคน ทีละอย่างแล้วให้ช่วยกันบอกว่าเป็นผลไม้อะไร
2. ครูเฉลยโดยแก้ผ้าผูกตาออกให้นักเรียนดูว่าเป็นผลไม้อะไร และสนทนาร่วมกัน

เกี่ยวกับรสชาติ ของผลไม้แต่ละชนิดที่นักเรียนชิม

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ แดงโม , สับปะรด , มะม่วง ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (แดงโม , สับปะรด , มะม่วง) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำ ให้นักเรียนนำบัตรภาพมาวางคู่กับบัตรคำ
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

1. ของจริง สับปะรด , มะม่วง , แดงโม
2. บัตรภาพ
3. บัตรคำ
4. บัตรคำประกอบภาพ
5. แบบฝึก

การประเมินผล

1. ตรวจสอบผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
2. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

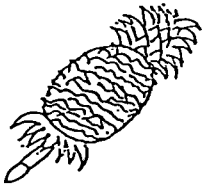
เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 3

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	แตงโม	สับปะรด	มะม่วง
	มะม่วง	แตงโม	สับปะรด
	สับปะรด	มะม่วง	แตงโม

แผนการสอน ที่ 9

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 3	ผลไม้
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำผลไม้ เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะและความสามารถในการอ่านเนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำหมวดคำผลไม้ คำว่า มังคุด ,ทุเรียน , ลำไย

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ มังคุด , ทุเรียน , ลำไย ได้
2. นักเรียนสามารถ กากบาทคำที่มีความหมายตรงกับภาพ มังคุด , ทุเรียน , ลำไย

ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำบัตรภาพผลไม้ชนิดต่าง ๆ มาให้นักเรียนดูทีละภาพ ให้นักเรียนช่วยกันบอกว่าเป็นภาพผลไม้ อะไร
2. ครูนำเกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำคุณศัพท์ พาเพลิน) ในหมวดคำผลไม้ มาอธิบายวิธีการเล่น และให้นักเรียนเล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ มังคุด , ทุเรียน , ลำไย ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (มังคุด , ทุเรียน , ลำไย) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

- 1.ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำ ให้นักเรียนนำบัตรภาพมาวางคู่กับบัตรคำ
- 2.ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ
2. บัตรภาพ
3. บัตรคำประกอบภาพ
4. แบบฝึก
5. เกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำคุ้นตา พาเพลิน) ในหมวดคำ ผลไม้

การประเมินผล

- 1.ตรวจผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
- 2.สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

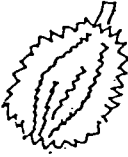
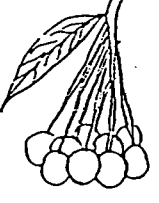
เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ ทาบาคำที่มีความหมายตรงกับภาพ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 3

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับคำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ภาพ	คำ		
	ทุเรียน	มังคุด	ลำไย
	มังคุด	ลำไย	ทุเรียน
	ลำไย	ทุเรียน	มังคุด

แผนการสอน ที่ 10

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณตา	หมวดคำที่ 4	สัตว์
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำสัตว์ เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะและความสามารถในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำสัตว์ คำว่า สุนัข , เม่น , สิงโต

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ สุนัข , เม่น , สิงโต ได้
- 2.นักเรียนสามารถ กากบาทภาพที่มีความหมายตรงกับคำ สุนัข,เม่น,สิงโต ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนสนทนาร่วมกันเกี่ยวกับสัตว์ที่นักเรียนรู้จัก ว่ามีสัตว์ ชนิดใดบ้าง
2. ให้นักเรียนบอกชื่อสัตว์ที่นักเรียนชอบ

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ สุนัข , เม่น , สิงโต ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
- 2.ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
- 3.ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
- 4.ครูวางบัตรคำ (สุนัข , เม่น , สิงโต) ไว้บนโต๊ะ
- 5.ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
- 6.ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
- 7.ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำที่ครูแสดงให้เห็นดู ให้นักเรียนเลือกบัตรภาพที่มีความหมายตรงกับบัตรภาพ

สื่อการเรียนการสอน

- 1.บัตรภาพ
- 2.บัตรคำ
- 3.บัตรคำประกอบภาพ
4. แบบฝึก

การประเมินผล

- 1.สังเกตการอ่านออกเสียงคำ
- 2.สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

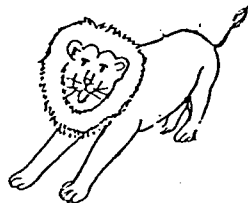

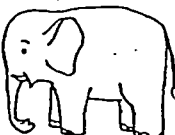
เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ กากบาทภาพที่มีความหมายตรงกับคำ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 4

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วกากบาท (X) ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำ

คำ	ภาพ		
สุนัข			
แม่เฒ่า			
สิงโต			

แผนการสอน ที่ 11

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่ 4	สัตว์
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำสัตว์ เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะและความสามารถในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำสัตว์ คำว่า ยีราฟ , อูฐ , แพะ

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ ยีราฟ , อูฐ , แพะ ได้
- 2.นักเรียนสามารถ กากบาทภาพที่มีความหมายตรงกับคำ ยีราฟ , อูฐ , แพะ ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูคว่ำบัตรภาพไว้ที่ละภาพ ครูบอกลักษณะของสัตว์ชนิดนั้น ให้นักเรียนช่วยกันทายว่าเป็นสัตว์ ชนิดใด
2. ครูและนักเรียนสนทนาร่วมกัน เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของสัตว์แต่ละชนิด

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ ยีราฟ , อูฐ , แพะ ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (ยีราฟ , อูฐ , แพะ) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านบัตรคำที่ครูแสดงให้เห็นดูให้นักเรียนเลือกบัตรภาพที่มีความหมายจับคู่ให้ตรงกับบัตรคำ

สื่อการเรียนการสอน

- 1.บัตรภาพ
- 2.บัตรคำ
- 3.บัตรคำประกอบภาพ
4. แบบฝึก

การประเมินผล

- 1.สังเกตการอ่านออกเสียงคำ
- 2.สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

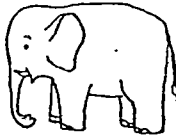
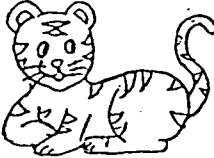

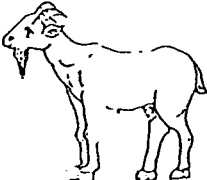
เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ กากบาทภาพที่มีความหมายตรงกับคำ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 4

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วกากบาท (X) ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำ

คำ	ภาพ		
ยีราฟ			
อุจ			
แพะ			

แผนการสอน ที่ 12

วิชา	ภาษาไทย	เรื่อง	การอ่านคำคุณศัพท์	หมวดคำที่	4	สัตว์
ชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 2	จำนวน	1	คาบ	(เวลา 20 นาที)	

สาระสำคัญ คำศัพท์ หมวดคำสัตว์ เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ที่นักเรียนต้องเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติให้มีทักษะและความสามารถในการอ่าน

เนื้อหา การอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำสัตว์ คำว่า แกะ , กระต่าย , นกยูง

จุดประสงค์ปลายทาง

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในคำศัพท์ที่เรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ แกะ , กระต่าย , นกยูง ได้
2. นักเรียนสามารถ กากบาทภาพที่มีความหมายตรงกับคำ แกะ , กระต่าย , นกยูง

ได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำบัตรภาพ สัตว์ ชนิดต่าง ๆ มาให้นักเรียนอ่านทบทวน
2. ครูนำเกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำคุณศัพท์ พาเพลิน) ในหมวดคำสัตว์ มาอธิบายวิธีการเล่น และให้นักเรียนเล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

ขั้นสอน

1. ครูวางบัตรภาพ แกะ , กระต่าย , นกยูง ไว้ที่ด้านหน้านักเรียน แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพนั้น
2. ครูวางบัตรภาพและบัตรคำ ครูออกเสียงคำอีกครั้งและให้นักเรียนออกเสียงคำ
3. ครูแสดงคำประกอบภาพและอ่านคำศัพท์ 2 ครั้งภายในเวลา 5 วินาที
4. ครูวางบัตรคำ (แกะ , กระต่าย , นกยูง) ไว้บนโต๊ะ
5. ครูออกเสียงคำในบัตรคำ และให้นักเรียนชี้คำ
6. ครูสับบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำนั้นภายในเวลา 5 วินาที ให้ครูอ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง
7. ทำตามขั้นตอนที่ 6 อย่างน้อย 2 ครั้ง หรือจนกระทั่งนักเรียนสามารถอ่านคำได้โดยอัตโนมัติ

ขั้นสรุป

- 1.ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านออกเสียงคำในบัตรคำ
- 2.ให้นักเรียนทำแบบฝึก

สื่อการเรียนการสอน

- 1.บัตรคำ
- 2.บัตรภาพ
- 3.บัตรคำประกอบภาพ
- 4.แบบฝึก
- 5.เกมช่วยการจำคำศัพท์ (คำคันทา พาเพลิน) ในหมวดคำสัตว์

การประเมินผล

- 1.ตรวจผลงานของนักเรียนจากแบบฝึก
- 2.สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม

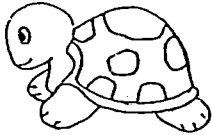
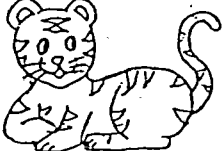

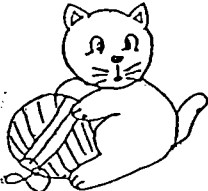
เกณฑ์การประเมิน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถ ทาบภาพที่มีความหมายตรงกับคำ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์

แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจความหมายของคำ หมวดคำที่ 4

ชื่อ - นามสกุลชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วกากบาท (X) ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำ

คำ	ภาพ		
แกะ			
กระต่าย			
นกยูง			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวอัจฉรา นาคทรัพย์
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 13 มีนาคม พุทธศักราช 2518
สถานที่เกิด	อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	46 หมู่ 4 ตำบลบ้านป้อม อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย 64160
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ อำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอุดมดรุณี อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย
พ.ศ. 2540	ค.บ. วิชาเอกการศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต เขตดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	กศ.ม. วิชาเอกการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดกรุงเทพมหานคร